



bsmjsambalpur.in

କବି: ବଳରାମ ଦାସ

1

ନମସ୍ତେ କମଳା ମାଗୋ ସାଗର ଦୁଲ୍ଲଭୀ ।
ନମସ୍ତେ ନମସ୍ତେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବିଷ୍ଣୁତ୍ତ୍ୱ ଘରଣୀ ।୧।
ନମସ୍ତେ କମଳା ମାଗୋ ଅତି ଦୟାବତୀ ।
ସ୍ୱାବର ଜଞ୍ଜନ କୀଟ ଆଦି ପାଲୁ ନିତି ।୨।
ତୋର ଦୟାବଳେ ମାଗୋ ଦରିଦ୍ର ଜନର ।
ହୁଅଇ ଅଟଳ ବିତ୍ତ ଜିଣଇ କୁବେର ।୩।
ତୋର ଦୁରୋହୀ ଜନେ ମାଗୋ ଅନ୍ନ ନ ମିଳଇ ।
ଯେତେ ଅରଜିଲେ କେଉଁ ଯେଟ ନ ପୁରଇ ।୪।
ତୋହର ଚରିତ ମନ ଦେଇ ଯେ ଶୁଣଇ ।
କିଅବା ଭକତି ଭାବେ ସର୍ବଦା ଗୁଣଇ ।୫।
ତାହାର ଦରିଦ୍ର ପଣ ଯାଏ ଦୂର ହୋଇ ।
ସର୍ବଦା ତାକୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହେଉ ମହାମାୟୀ ।୬।
ଏଣୁ ତୋ ଚରଣେ ମାଗୋ ଅଶେଷ ପ୍ରଣାମ ।
କରୁଛି ପୁରାଅ ବାରେ ମୋର ମନସ୍କାମ ।୭।
ତୋ ଚରିତ କିଷ୍ତିତେ ମୁଁ କରିବି ରଚନ ।
ଜଗତ ଜନନୀ ବାରେ ଦିଅ ଦିବ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ।୮।
ଦିନକେ ନାରଦ ପରାଶର ମୁନି ଦୁଇ ।
ଭ୍ରମି ଭ୍ରମି ଏକ ଗ୍ରାମେ ପ୍ରବେଶିଲେ ଯାଇଁ ।୯।
ସେହିଦିନ ମାର୍ଗଶୀର ମାସ ଗୁରୁବାର ।
ପରବ ପଡ଼ିଥିଲା ସରବ ପୁରବାସୀତ୍ତ୍ୱର ।୧୦।
ପ୍ରତି ଘରଘାଟ ଗୋମୟରେ ଲିପା ହୋଇ ।
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପାଦପଦ୍ମ ତିତା ପଡ଼ିଥିଲା ତହିଁ ।୧୧।
ନାରୀମାନେ ସ୍ନାନ ସାରି ପିନ୍ଧି ଝାନବାସ ।
ଲକ୍ଷ୍ମୀତ୍ତ୍ୱ ପୂଜାରେ ସରବେ ହୋଇଛନ୍ତି ବଶ ।୧୨।
ବ୍ରାହ୍ମଣତ୍ତ୍ୱ ଠାରୁ ଯେ ଚଣ୍ଡାଳ ପରିଯନ୍ତେ ।
ଲକ୍ଷ୍ମୀତ୍ତ୍ୱ ପୂଜାରେ ରତ ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ ।୧୩।
ହୁଲ ହୁଲୀ ଶବଦରେ ପୁରିଛି ଗଗନ ।

¹Visit bsmjsambalpur.in

ଦେଖି ଏ ଉତ୍ସବ ରୀତି ବିଧାତା ନନ୍ଦନ ।୧୪।
 ପରାଗନ୍ତି ପରାଗର ମୁନିତ୍ତ୍ବ ଉଦନ୍ତ ।
 କହ କହ ତପୀବର ଏ କିସ ଚରିତ ।୧୫।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ଚଣ୍ଡାଳ ଆଦି ସମସ୍ତ ଜାତିରେ ।
 କରୁଛନ୍ତି କି ଉତ୍ସବ ଆନନ୍ଦ ମତିରେ ।୧୬।
 କେଉଁ ବରତ କି ଉପାସ ଅଟେ ଏହା ନାମ ।
 କାହାକୁ କରନ୍ତି ପୂଜା ତାର କି ନିଷ୍ପତ୍ତି ।୧୭।
 ଏହା ଶୁଣି ପରାଗର ହୋଇ ହସ ହସ ।
 କହନ୍ତି ବଚନ ଧୀରେ ଶୁଣ ବିପିଣିଷ୍ଠ ।୧୮।
 ଏ ଧାନ ମାଣିକା ଗୁରୁବାର ଯେ ଅଟଇ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେବୀତ୍ବର ପୂଜା ଏ ବରତ ଅଟଇ ।୧୯।
 ସବୁ ମାସ ମାନଙ୍କରେ ମାର୍ଗଶିର ସାର ।
 ତହିଁରେ ପଡ଼ଇ ଯେଉଁ ଯେଉଁ ଗୁରୁବାର ।୨୦।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀତ୍ବର ପ୍ରିୟ ସେହି ବାରମାନ ଜାଣ ।
 ସବୁଠାରୁ ଆଦୃଷ୍ଟ ଗୁରୁବାରଟି ପରଧାନ ।୨୧।
 ଏକ ଦିନେ ଶୁକ୍ଳ ଦଶମୀ ଗୁରୁବାର ।
 ପଡ଼ିଲେ ସୁଦଶାବରତ ହୁଏ ସେ ଦିନର ।୨୨।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀତ୍ବର ଅତିପ୍ରିୟ ଅଟଇ ସେ ବରତ ।
 ଏହା କହି ପରାଗର ହେଲେ ମୌନବରତ ।୨୩।
 ପୁଣି ତାହାତ୍ବକୁ ପୁଛିଲେ ବ୍ରହ୍ମନାତ୍ବ କୁମର ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀବରତ କରିଥିଲେ ମରତତ୍ତ୍ବେ କେଉଁ ନର ।୨୪।
 ତହିଁରୁ ସେ କେଉଁ ଶୁଭଫଳ ଲାଭିଅଛି ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦ୍ରୋହୀ ହୋଇକରି କେ ଦୁଃଖ ପାଇଛି ।୨୫।
 ଏହା ସବୁ ମୋ ଆଗରେ କହ ତପୀସାହି ।
 ଶୁଣିବାକୁ ତାହା ଚିତ୍ତେ ଶ୍ରବ୍ୟା ଉପୁଜଇ ।୨୬।
 ନାରଦ ବଚନ ଶୁଣି ପରାଗର ମୁନି ।
 କହନ୍ତି ହରଷ ଚିତ୍ତେ ସୁମଧୁର ବାଣୀ ।୨୭।
 ଧନ୍ୟ ହେ ନାରଦ ତୁମ୍ଭେ ପବିତ୍ର ଚରିତ୍ର ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀବରତ କଥାରେ ଯେ ହୋଇଅଛ ରତ ।୨୮।
 କହୁଅଛି ପୁରାତନ କଥା ଅଛି ଯାହା ।
 ହୋଇବ ଆନନ୍ଦ ଜାତ ଶୁଣିଲେଟି ତାହା ।୨୯।
 ଏକଦିନେ ଜଗନ୍ନାଥ ପାଶେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଥିଲେ ।
 କରପତ୍ର ଯୋଡ଼ିଣ ତାହାତ୍ବକୁ ଜଣାଇଲେ ।୩୦।
 ଆଜି ମୋ ବାରର ବରତ ପଡ଼ିଲା ଗୋସାଇଁ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ନଗ୍ନ ବୁଲିଯିବି ମୁହିଁ ।୩୧।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନଗ୍ନହୁଁ ବୁଲିବି ।
 ଦଶମୀ ପାଳନା ଅନ୍ନ ବେଶେ ରାନ୍ଧି ଦେବ ।୩୨।
 ପରଭୃତ୍ ମୁଖରୁ ମାତ ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଲେ ।
 ବସତର ଅଳତ୍କାରମାନ ଯତନେ ପିନ୍ଧିଲେ ।୩୩।
 ନାସିକାରେ ନବରତ୍ନ ବସଣି ଖଞ୍ଜିଲେ ।
 ଚଉସରୀ ରତନମାଳା କଣ୍ଠେ ଲମ୍ବାଇଲେ ।୩୪।
 କରରେ ବାହୁଟି ରମ୍ୟ ବଳୟ କଟକଣ ।
 ପୁନା ପୁତା ମାଣିକ୍ୟ ପଦକ ଆଉରଣ ।୩୫।
 ବାଜେଣି ନୂପୁର ମାତା ପୟରେ ଖଞ୍ଜିଲେ ।

ଏପରି ନାନା ଭୂଷଣେ ସୁବେଶ ହୋଇଲେ ।୩୬।
 ଯେବଣ ମାତାତ୍ମକ ଅଧିକାର ତିନିପୁର ।
 ଆଉରଣ କେତେ ମାତର ଦେବେ ପଟ୍ଟାନନ୍ଦର ।୩୭।
 ଶୁଣ ହେ ନାରଦ ଏହା ହୋଇ ଏକ ଚିତ୍ତ ।
 ବୁଢ଼ୀ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ରୂପକୁ ଧରି ଜଗନ୍ନାଥ ।୩୮।
 ପରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ ସାଧୁର ଦୁଆରେ ।
 ସାଧବାଣୀ ଉଭା ହୋଇଥିଲା ସେହିଠାରେ ।୩୯।
 ତାକୁ ଦେଖି ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ କହନ୍ତି ବରନ ।
 ଶୁଣ ଶୁଣ ସାଧବାଣୀ ହୋଇ ସ୍ଥିରମନ ।୪୦।
 ଆଜି ପରା ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ବରତ ଗୁରୁବାର ।
 ଲିପା ପୋଛା କରିନାହୁଁ କିମ୍ବା ଘରଦ୍ୱାର ।୪୧।
 ସାଧବାଣୀ ଏହା ଶୁଣି ବୋଲଇ ସେକ୍ଷଣି ।
 କି ରୂପେ ଏ ବରତ ହୁଏ କାହା ପୂଜା ପୁଣି ।୪୨।
 ବୁଝାଇ ତା ସବୁ କହ ହେ ନାନୀ ଗୋସାଇଁ ।
 ଅଇଲେ ମନକୁ ସେ ବରତ ମୁଁ କରିବି ।୪୩।
 ଏହା ଶୁଣି ପଦ୍ମାଳୟା କହନ୍ତି ସଧୀରେ ।
 ଶୁଣ ସାଧବାଣୀ ବରତ ହୁଏ ଏ ବିଧିରେ ।୪୪।
 ମାର୍ଗଶିର ମାସେ ଯେଉଁ ଆଦ୍ୟ ଗୁରୁବାର ।
 ସେଦିନ ଉଷାରୁ ଶେଷ ଛାଡ଼ି ତତ୍ ପର ।୪୫।
 ଗୋମୟ ଜଳରେ ଘର ଦୁଆର ଲିପିବ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ ପାଦପଦ୍ମ ଚିତାକୁ ଲେଖିବ ।୪୬।
 ନୂଆ ମାଣ ଗୋଟିଏ ଅଣାଇ ଯତ୍ନେ ବେଶେ ।
 ଧୋଇ ଧାଇଁ କରି ତାକୁ ଶୁଖାଇବ ଆଗେ ।୪୭।
 ତାହାକୁ କରିବ ନାନା ଚିତ୍ର ଯେ ବିଚିତ୍ର ।
 ଚାଉଳକୁ ବାଟି ଚିତା ଲେଖିବ ସମସ୍ତେ ।୪୮।
 ତହିଁ ସ୍ନାନ କରି ଆସି ହୋଇ ଶୁଚିମନ୍ତ ।
 ଚଉକି ବା ଖଟୁଲିଏ ଆଣିବ ତ୍ୱରିତ ।୪୯।
 ତାକୁ ଧୋଇ ତା ଉପରେ ଦେବେ ନୂଆଧାନ ।
 ରତ୍ନଗଜା ନୋହି ହୋଇଥିବ ଶୁକଳବର୍ଣ୍ଣ ।୫୦।
 ତହିଁ କିଛି କୁଡ଼ାଇ ଯେ ସେ ନୂଆ ମାଣରେ ।
 ଧାନମାଣ ଯେ ପୁରାଇ ରଖିବ ତାପରେ ।୫୧।
 ସେ ଧାନ ମାଣ ଉପରେ ଗୁଆ ତିନିଗୋଟି ।
 ହଳଦୀ ପାଣିରେ ତାହା ଧୋଇ ଥୋଇବଟି ।୫୨।
 ଶୁକଳ ଧାନର ଶିଖା ରଖି ବେଶଟି କରି ।
 ମାଣ ଉପରେ ତାହାକୁ ଥୋଇବ ବିଚାରି ।୫୩।
 ଗୁଆ ଆଖୁ ମୂଳା କଦଳୀରେ ସଜାଡ଼ିବ ।
 ପଟ୍ଟାଦିରତ୍ନ ବସନ ପୁଷ୍ପେ ମଣ୍ଡାଇବ ।୫୪।
 ତହିଁ ଆବାହନ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ କରିବ ।
 ଗନ୍ଧପୁଷ୍ପ ଧୂପଦୀପ ଆଦି ସମରପିବ ।୫୫।
 ପ୍ରଥମରେ ବାଳଧୂପ ତାପରେ ଶତଶୁଭି ।
 ଏପରି କରିବ ତିନି ଧୂପକୁ ସଜାଡ଼ି ।୫୬।
 ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ଆଉ ଏକ ବରତ ଅଛି ।
 ସୁଦଶା ବୋଲି ତା ନାମ ପରକଟିଛି ।୫୭।
 ଶୁକଳଦଶମୀ ହେଲେ ଗୁରୁବାର ଦିନ ।

ହୁଅଇ ସୁଦଶାବରତ ଶୁଣ ଦେଇ ମନ ।୫୮।
 ସେଦିନ ଉଷାରୁ ଉଠି ଲିପି ଘରଦ୍ଵାର ।
 ଝୋଟି ଆଦି ଚିତା ଦେବ ପୁରବ ପରକାର ।୫୯।
 ସ୍ନାନ ସାରି ଗୃହେ ପଦମମଣ୍ଡଳ ଲେଖିବ ।
 ତହିଁପରେ ଥୋଇ ଏକ ଖଟୁଲି ରଖିବ ।୬୦।
 ତହିଁପରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀପୂଜା ଗୁଆକୁ ଥୋଇବ ।
 ପଞ୍ଚାମୃତ ଶୁଦ୍ଧକଲେ ସ୍ନାନ କରାଇବ ।୬୧।
 ଦଶଖିଅ ସୁତାରେ ଯେ ବରଦେବ କରିବ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀତ୍ଵ ନାମରେ ଦଶଗୋଟି ଗଣ୍ଡଦେବ ।୬୨।
 ଦଶକେରା ଦୂବରେ ସେ ବରତ ଗୁଡ଼ାଇବ ।
 ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ଗୁଆ ପାଶେ ତାହାକୁ ଥୋଇବ ।୬୩।
 କରୁଥିଲେ ପୁରବରୁ ସେ ବରତ ପୁରାତନ ।
 ବରତତୋର ଆଣି ତହିଁ ଥୋଇବ ବହନ ।୬୪।
 ପ୍ରଥମରେ ବାଳଧୂପ ନଇବେଦ୍ୟ କରି ।
 ତାପରେ ଯା ଭୋଗ ଦେବ ଶୁଣ ହେତୁ କରି ।୬୫।
 ଅରୁଆ ଚାଉଳ ଏକମାଣ ତିନତାଇବ ।
 ତାକୁ କୁଟି ଚୁନା କରି ଯତନେ ରଖିବ ।୬୬।
 କଦଳୀ ନଡ଼ିଆ ଛେନା ଆଦି ଦଶପୁର ।
 ଦେଇ ଦଶଗୋଟି ମଣ୍ଡା କରିବ ସତ୍ଵର ।୬୭।
 ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀତ୍ଵକୁ ତା ପୂଜା କରି ଉକ୍ତି ଚିତ୍ତେ ।
 ସେ ପ୍ରସାଦ ଖାଇ ଦିନ ବଞ୍ଚିବ ଯେ ସୁସ୍ଥେ ।୬୮।
 ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ପ୍ରସାଦ ଯେ ପରକୁ ନ ଦେବ ।
 ବିଭା ହୋଇଥିବା ଝିଅ ସୁଦ୍ଧା ନ ଖାଇବ ।୬୯।
 ଏ ଉତ୍ତାରୁ କଥା ଏକ ମନଦେଇ ଶୁଣ ।
 ଗୁରୁବାର ଦିନ ଯେଉଁ କଥା ନିବାରଣ ।୭୦।
 ସେ କଥା କହୁଛି ଏବେ ସାଧବାଣୀ ଶୁଣ ।
 କେବେ ନ ଭାଜିବ ଖଇ ଗୁରୁବାର ଦିନ ।୭୧।
 ଯେଉଁ ନାରୀ ଗୁରୁବାର ଦିନରେ ଆମିଷ ।
 ଭୁଞ୍ଜଇ ଲୋଭରେ କିବା ନ ପଖାଳେ କେଶ ।୭୨।
 ଭୁଞ୍ଜଇ ଉଚ୍ଛିଷ୍ଟ କିବା ଲଗାଏ ଯେ ତେଲ ।
 ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ତାର ନିଶ୍ଚିତେ ଭାଙ୍ଗିଦିଅନ୍ତି ଶେଲ ।୭୩।
 ଗୁରୁବାରେ ଯେଉଁ ନାରୀ ତୁଳାକୁ ଭିଣଇ ।
 ଲାଭରେ ଆମିଷ ଦେଇ ଯେ ଗ୍ରାସ କରଇ ।୭୪।
 ଖଟର ଛାୟାରେ ଯେତୁ କରଇ ଶୟନ ।
 ରାତ୍ରକାଳେ ଦଧିଅନ୍ନ ଯେ କରେ ଭୋଜନ ।୭୫।
 କର୍ଷୋର ହୁଏ ଯେତୁ ଯାଇ ନାପିତର ଦ୍ଵାର ।
 ଭୋଜନ ସମୟେ ଅନ୍ନ ପକାଏ ଭୂମିରେ ।୭୬।
 ଭୁଞ୍ଜି ନ ପାରିଣ ଅନ୍ନ ଫୋପାଡ଼ିଣ ଦିଏ ।
 ଏତେ କରୁମ କରେ ଯିଏ ଲକ୍ଷ୍ମୀତ୍ଵକୁ ନ ପାଏ ।୭୭।
 ଗୁରୁବାର ଦିନ ସକାଳରୁ ଗୋମୟରେ ।
 ଦୁଆର ଯେ ନ ଲିପଇ ଅଳସ ପଣରେ ।୭୮।
 ତୁଲିରୁ ନ କାଢ଼େ ପାଂଶ ଉକ୍ଷେ ଯେ ଆମିଷ ।
 ଏମାନତ୍ଵକାରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ କରନ୍ତି ଯେ ରୋଷ ।୭୯।
 ଧନ ଜନ ସବୁ ତାର ହରଣ କରନ୍ତି ।

ମାଗିଗଲେ ଅନନ୍ଦବସନ୍ତର କେହି ନ ଦିଅନ୍ତି ।।୮୦।
 ଗୁରୁବୀରେ ଯେଉଁ ନାରୀ ପିନ୍ଧେ ଶୁକ୍ଳ ଲୁଗା ।
 ଏଫିଶିଂରୁୟସ୍ ସମ୍ପଦ ପାଏ ହୁଅଇ ସୁଭାଗା ।।୮୧।
 ଗୁରୁବୀରେ ଯେଉଁ ନାରୀ ପିଲାଝୁକୁ ମାରଇ ।
 କିବା ପାକହାଣ୍ଡି ଧୋଇ କଳା ନ ଛାଡ଼ଇ ।।୮୨।
 ସନ୍ଧ୍ୟା ଗଡ଼ିଗଲେ ଯିଏ ଦିଏ ସନ୍ଧ୍ୟାବତୀ ।
 ପୁତ୍ରଧନ ହାନୀ ହୁଏ ସଦା ବହୁ କଷ୍ଟି ।।୮୩।
 ଗୁରୁବୀରେ ଯେଉଁ ନାରୀ ପୋଡ଼ା ଦରବସ୍ ଖାଏ ।
 ଶୋଇବାରେ ଶୟନ ବଢ଼ିବ କରଣ ବିଛାଏ ।।୮୪।
 ଶାଶୁ ଶୁଂଖୁରଝୁକୁ ନ ମାନଇ ଯେ ରମଣୀ ।
 ଉଲଗ୍ନ ହୋଇ ଶୟନ କରେ ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀ ।।୮୫।
 ଅମାବାସ୍ୟା ସଂକ୍ରାନ୍ତିରେ ବୁଲାଇ ଯେ ହଳ ।
 ଏହି ଦିନମାନଝୁକରେ ଘେନଇ ତଇଲ ।।୮୬।
 ସତ୍ୟମାନଝୁକରେ ବସି ମିଛ ଯେ କହଇ ।
 ଆଳସ୍ୟେ ପାଦ ନ ଧୋଇ ଯେ ଭୁଞ୍ଜି ବସଇ ।।୮୭।
 କୁଷ୍ମାଣ୍ଡ ଫଳକୁ ଯେହୁ ରମଣୀ କାଟଇ ।
 ଋତୁମତୀ ନାରୀକୁ ଯେ ରମଣ କରଇ ।।୮୮।
 କନ୍ୟା ତୁଳା ମାସେ ପିତୃଶ୍ରାଦ୍ଧି ନ କରଇ ।
 କଥା କହୁ କହୁ ସବୁବେଳେ ଯେ ହସଇ ।।୮୯।
 ଏମନ୍ତ ମନ୍ତ୍ରଷ୍ଟ୍ର ସଦା ବହୁ କଷ୍ଟ ପାଇ ।
 ଆୟୁ ବୁଦ୍ଧି ନାଶ ହୁଏ ଅନ୍ଧ ନ ମିଳଇ ।।୯୦।
 ଗୁରୁବୀର ସଂକ୍ରାନ୍ତି ଅମାବାସ୍ୟା ଦିନ ।
 ରଜନୀରେ ସ୍ତ୍ରୀ ପୁରୁଷ କଲେକ ଭୋଜନ ।।୯୧।
 କିବା ଏହି ତିନି ଦିନ ଯେଉଁ ନାରୀ ମୋହେ ।
 ପୁରୁଷ ସଂଗରେ ମାତି ଧର୍ମକୁ ନ ଚାହେଁ ।।୯୨।
 ପ୍ରାଣେ ନାଶ ନ କରିଣ ତାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଇ ।
 ବୁଲନ୍ତି ଯେ ଅନ୍ଧ ବସନ୍ତର କାହିଁ ନ ମିଳଇ ।।୯୩।
 ଏହି ତିନି ଦିନରେ ଯେହୁ ଚିକିତ୍ସ ଦରବସ୍ ଖାନ୍ତି ।
 ଅନନ୍ତ କାଳେ ଯମପିଂରେ ବହୁ କଷ୍ଟ ପାନ୍ତି ।।୯୪।
 ଏ ତିନି ଦିନ ଯେ ନାରୀ କରଇ ହବିଷ୍ଟ ।
 ଦୁଃଖୀ ରଞ୍ଜି ଦେଖି ଦାନ କରଇ ବିଶେଷ ।।୯୫।
 କରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀବ୍ରତ ଲକ୍ଷ୍ମୀବାରେ ଉପବାସ ।
 ବଢ଼ଇ ତାହା ଧନ ଜନ ଆୟୁ ଯଶ ।।୯୬।
 ସକାଳୁ ଶେୟରୁ ଉଠି ଯେ ମୁଖ ନ ଧୁଏ ।
 ତା ମୁଖ ଯେ ଜନ ଦେଖେ ତାର ଶୁଭ ନୁହେଁ ।।୯୭।
 ରାତ୍ରରେ ଶେଷ ବାସି ଶେଷେ ଯେ କରେ ଶୟନ ।
 ତା ଗୃହକୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତ୍ୟାଗ କରନ୍ତି ବହନ ।।୯୮।
 ଆସନ ବିନା ଯେ ଭୂମିପରେ ବସି ଖାଏ ।
 କିବା ଯେ କୁମାରୀ ସଂଗତରେ କାମମୋହେ ।।୯୯।
 ଦକ୍ଷିଣ ପଶ୍ଚିମ ମୁଖେ ଯେ ଭୁଞ୍ଜି ବସଇ ।
 ଏମାନଝୁକ ପାଶୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଯାନ୍ତି ଦୂର ହୋଇ ।।୧୦୦।
 ସନ୍ଧ୍ୟାରେ କୁଣ୍ଡଳ କେଶ ବାନ୍ଧେ ଯେଉଁ ନାରୀ ।
 କେତେ ନ ଦେଖନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତାହାର ଯେ ଶିରୀ ।।୧୦୧।
 ଭୋଜନ କରି ଯେ ମୁଖ ଶୋଧନ ନ କରେ ।

ଭୋଜନ କରଇ ଯେହୁ ଅନ୍ଧଧକାର ଘରେ ।୧୦୨।
 ଯେଉଁ ନାରୀ ନିଜ ପତିଠାରେ ରୋଷ ବହେ ।
 ସ୍ଵାମୀ ଯାହା ବୋଲେ ତାହା ନ କରେ କେବେହେଁ ।୧୦୩।
 ପର ପୁରୁଷରେ ଯେହୁ ହୋଇଥାଏ ରତ ।
 ପରିଷ୍କୃତ ନୋହି ହୁଏ ଯେ ନାରୀ କୁତସିତ ।୧୦୪।
 ଏମନ୍ତ ନାରୀତ୍ଵକୁ ମୁଖ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନ ଦେଖନ୍ତି ।
 କାଟ୍ଘାଳିନୀ ପରି ବାରବ୍ଦ୍ରେ ସେ ବୁଲନ୍ତି ।୧୦୫।
 କଳହୀ ଅଳସୀ ଅତି ଅପୂର୍ଣ୍ଣା ସାହସୀ ।
 ଦେବ ବିପ୍ଳବ ଅତିଥିରେ ନୁହଁଇ ବିଶ୍ଵାସୀ ।୧୦୬।
 ଏହିପରି ନାରୀ ଥିଲେ ସେ ଶୁଦ୍ଧ ଶ୍ରମଶୀଳ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସେ ସ୍ଵାମୀକୁ ସଦା କରନ୍ତି ବରଦାନ ।୧୦୭।
 ଯେଉଁ ନାରୀ ଭକ୍ତି ଚିତ୍ତେ ସ୍ଵାମୀଙ୍କ ନ ସେବେ ।
 ଜନମେ ଜନମେ ସ୍ଵାମୀ ଦୁଃଖେ ଦୁଃଖୀ ହୁଏ ଭବେ ।୧୦୮।
 ଯେଉଁ ନାରୀ ସ୍ଵାମୀକୁ ଯେ ଦେବ ସମ ମଣି ।
 ସେବାକରି ତୋଷୁଥାଏ ତାର ମତ ଚିହ୍ନି ।୧୦୯।
 ନିଜ ଅଙ୍ଗ ପରିଷ୍କାର କରି ଶୁଚି ହୁଏ ।
 ସାନ ବଡ଼ ସମସ୍ତତ୍ଵକୁ ସମଭାବେ ଚାହେଁ ।୧୧୦।
 ପରଷିବା ବେଳେ ପକ୍ଷପାତ ଯେ ନ କରେ ।
 ସ୍ଵାମୀ ପୁତ୍ର ସମସ୍ତତ୍ଵକୁ ବାଣ୍ଟେ ସମାନରେ ।୧୧୧।
 ପତିର ଆଜ୍ଞାକୁ କେବେ ନ ପକାଏ ତଳେ ।
 ସ୍ଵାମୀ ଦୁଃଖେ ଦୁଃଖୀ ସୁଖେ ସୁଖୀ ହୋଇ ଚଳେ ।୧୧୨।
 ଏମନ୍ତ ନାରୀର ଶୁଦ୍ଧ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନ ଛାଡ଼ନ୍ତି ।
 ତାର ଦୁଃଖ ନୟନରେ କେବେ ନ ଦେଖନ୍ତି ।୧୧୩।
 ଏ ମରୁତସ୍ତ୍ର ମଣ୍ଡଳେ ସେହି ନାରୀ ସୁଖ ପାଏ ।
 ପତି ପୁତ୍ର କନ୍ୟା ଅଳଗ୍ଠରୂପେ ସୁଖ ପାଏ ।୧୦୪।
 ଅନ୍ତକାଳେ ବଳକୁଣ୍ଠେ ଲକ୍ଷ୍ମୀତ୍ଵକୁ ସତ୍ଵଗରେ ।
 ଅନୁକ୍ଷଣେ ମନି ରହେ ପ୍ରମୋଦ ରତ୍ନଗରେ ।୧୦୫।
 ସଧବା ନାରୀର ପତି ବିନା ନାହିଁ ଗତି ।
 ତପ ଜପ ଦେବ ପୂଜା ତାହାର ଅନୀତି ।୧୦୬।
 ପତି ସେବ ଛାଡ଼ି ବୁଥା ବରତ ଯେ କରଇ ।
 ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନନ୍ତରେ ବାଲ୍ୟ ବିଧବା ହୁଅଇ ।୧୦୭।
 ଯେଉଁ ନାରୀ ଆନନ୍ଦରେ ଅତିଥି ସେବଇ ।
 ପୁଣ୍ୟସ୍ବତୀ ବୋଲି ତାକୁ ପୁରାଣରେ କହି ।୧୦୮।
 ଏମନ୍ତ ପରକାରେ ଯେଉଁ ନାରୀ ବା ପୁରୁଷ ।
 ଆପଣାର କୁଳଧର୍ମ ନ ଛାଡ଼ନ୍ତି ଲେଖ ।୧୦୯।
 ସଦାବେଳେ କରନ୍ତି ଉତ୍ତମ ଆଚରଣ ।
 ଶ୍ରୀଲକ୍ଷ୍ମୀ ତାହାତ୍ଵକୁ ପାଦେ ମିଳନ୍ତି ତକ୍ଷଣ ।୧୧୦।
 ପତି ସେବା ବିନା ନାହିଁ ନାରୀତ୍ଵର ଗତି ।
 ପତିପରାଣା ନାରୀ କରେ ଦେବଲୋକ ଗତି ।୧୧୧।
 ନାରୀତ୍ଵର ଲକ୍ଷ୍ମୀବରତ ପତିସେବା ବିନା ।
 ଅନ୍ୟ ଦେବ ପୂଜାର୍ଥ ଯାତ୍ରା ବିତ୍ତମବନା ।୧୧୨।
 ପତି ସେବା ବରଦି ଯେ ମାତ ଗରବରେ ।
 ଗୁରୁବୀରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀବରତ ସେହୁ ଯଦି କରେ ।୧୧୩।
 ତାହାର ନୁହଇ ଭଲ ଜନମେ ଜନମେ ।

ଦୁଃଖ ଶୋକ ରୋଗ ଭୋଗ ସଂସାରେ ସେ ଭ୍ରମେ ।୧୧୪।
 ଏମନ୍ତ ତିଆରି ସାଧବାଣୀକି ବୋଇଲେ ।
 ଆଜିଠାରୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀବରତ କର ଯା ବୋଇଲେ ।୧୧୫।
 ନ କଲେ ସର୍ବ ସମ୍ପଦ ତୋର କ୍ଷୟ ଯିବ ।
 ଅନନ୍ଦ ବସନ୍ତର ଅଭାବରେ ଦୁଃଖ ଭୋଗ ହେବ ।୧୧୬।
 ଶୁଣ ହେ ନାରଦ ଠାକୁରାଣୀ ଏହା କହି ।
 ସେଠାବରୁ କେତେଦୂର ପଥ ଗଲେ ବାହି ।୧୧୭।
 ଘରେ ଘରେ ପୁରେ ପୁରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବିଦେ କଲେ ।
 କାହାରି ଦୁଆରେ ସେହି ଶୁଚି ନ ଦେଖିଲେ ।୧୧୮।
 କେବଣ ଯୁବତୀ ନିଦେ ହୋଇ ଅଚେତନ ।
 କାହାର ଫିଟିଯାଇଛି ପିନ୍ଧିଲା ବସନ ।୧୧୯।
 କାହାର ଶିରରେ କେଶ ମୁକୁଳିତ ହୋଇ ।
 ଭୂମିପରେ ପଡ଼ିଅଛି କେରି କେରି ହୋଇ ।୧୨୦।
 ଏହି ରୂପେ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେଖିକରି ଗଲେ ।
 ଚଣ୍ଡାଳ ସାହିରେ ଯାଇ ପୁରବେଶ ହୋଇଲେ ।୧୨୧।
 ଗୁରୁକ୍ଷ୍ମା ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ନଗର ବାହାରେ ତା ଘର ।
 ତାହାର ମହିମା ଦେବତାଙ୍କୁ ଯେ ଅଗୋଚର ।୧୨୨।
 ପୁରତିଦିନ ଖରକଇ ଗୁଣ୍ଡିଚା ନଗର ।
 ବିଷ୍ଣୁ ଭକତିରେ ସେ ଯେ ଅତି ତତପର ।୧୨୩।
 ରାତ୍ର ବେନି ଘଡ଼ି ଥାଇ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ଗଲା ।
 ଏକ ବରୁଣି ଗାଇର ଯେ ଗୋବର ଆଣିଲା ।୧୨୪।
 ଉତ୍ତମ କରିଣ ଘରଦ୍ୱାରକୁ ଲିପିଲା ।
 ଅରୁଆ ଚାଉଳ ବାଟି ଘରେ ଝୋଟି ଦେଲା ।
 ଷୋଳକୋଠି କରି ଦିବ୍ଧ ପଦମେକ କାଟିଲା ।୧୨୫।
 ଦଶମୁଖୀ ଦୀପାବଳୀ ମଣ୍ଡଳେ ଥୋଇଲା ।
 ଦଶବରୁଣ ଫଳମୂଳ ମଣ୍ଡଳେ ବାଢ଼ିଲା ।୧୨୬।
 ସୂତା ଦଶଖିଅ ନେଇ ମଣ୍ଡଳେ ଥୋଇଲା ।
 ମନର ଚଞ୍ଚଳେ ପୁଣି ବେଗେ ଚଳିଗଲା ।୧୨୭।
 ଅରୁଆ ଚାଉଳ ଆଉ ଦୁବ ଦଶକେରା ।
 ତାହା ନେଇ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ମଣ୍ଡଳେ ଥୋଇଲା ।୧୨୮।
 ଧୂପଦୀପ ନଇବେଦ୍ଧ ଗନ୍ଧପୁଷ୍ପ ଦେଲା ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ବୋଲି ସୁମରଣା କଲା ।୧୨୯।
 ନମସ୍ତେ ନମସ୍ତେ ମାଗୋ ହରିତ୍କ ଘରଣୀ ।
 ମୁହିଁ ଛାର ହାନିଜାତି ନ ଜାଣଇ ପୁଣି ।୧୩୦।
 ଚଣ୍ଡାଳ ସାହିରେ ଘର ପୁଣି ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ।
 କିଞ୍ଚିତେ ଭକତି ମୋର ଘେନ କମଳିନୀ ।୧୩୧।
 ଦାଣ୍ଡେ ଦାଣ୍ଡେ ଯାଉଥିଲେ ବିଷ୍ଣୁ ପାଟରାଣୀ ।
 ସହି ନ ପାରିଲେ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀର ଦୟନୀ ।୧୩୨।
 ପଦମ ଫୁଲ ଦେଖି ତାତ୍କ ବଳିଲା ଶରଧା ।
 ଦୁଇପାଦ ଦେଇ ମାତା ପଦ୍ମେ ହେଲେ ଉଭା ।୧୩୩।
 ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ଘରଗୋଟି ପାଇଲାକ ଶୋଭା ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବିଦେ କରିଛନ୍ତି କି ଉପମା ଦେବା ।୧୩୪।
 ବୋଇଲେକ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ମାଗି ଘେନ ବର ।
 ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଲି ଦୁଃଖ ନାଶିବି ତୋହର ।୧୩୫।

ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ କହୁଅଛି ଶିରେ କର ଦେଇ ।
 କି ବର ମାଗିବି ମାଗୋ ମାଗି ନ ଜାଣଇ ।୧୩୬।
 ଗୋ-ଗୋଷ୍ଠକୁ ଦେବ ମୋର ଲକ୍ଷେ ପଦମ ଗାଇ ।
 କୁବେର ସମାନ ଧନ ଦେବୁ ମାଗୋ ତୁହି ।୧୩୭।
 କୋଳକୁ ନନ୍ଦନ ଯେ ହସ୍ତକୁ ସୁନାବାହି ।
 ଚାରିଯୁଗେ ବସିବି ଅମର ବର ପାଇ ।୧୩୮।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଶୁଣି ହୋଇଲେ ତୁ ହୋଇଛୁ କି ବାଇ ।
 ଏ ସମସ୍ତ ବର ତୋତେ ଦେଇ ତ ପାରଇ ।୧୩୯।
 ଅମର ବର ଦେବାକୁ ଶକ୍ତି ନାହିଁ ମୋର ।
 ଏ ବର ମାଗିଲୁ ତୁ କେମନ୍ତ ପରକାର ।୧୪୦।
 ଯେତେ ଦିନ ଯିଲୁଥିବୁ ଏଂଶଂ ଗୁଣ୍ଡିବୁ ।
 ଅନନ୍ତକାଳେ ଯାଇ ବସୁଣୁ ପଞ୍ଚଜରେ ପଶିବୁ ।୧୪୧।
 ମୋହର ଏ ବରତ କରୁଥିବୁ ସବୁଦିନ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ପାଦେ ଥିବ ତୋର ମନ ।୧୪୨।
 ଶୁଣ ହେ ନାରଦ ଏଣେ ହରି ବଳରାମ ।
 ମୃଗୟା ବିନୋଦେ ଯାଇଥିଲେ ଘୋରବନ ।୧୪୩।
 ଯୋଗବଳେ ବଳରାମ ଏ କଥା ଜାଣିଲେ ।
 ଡାକିକରି ଶ୍ରୀହରିତ୍ବକୁ ଏମନ୍ତ କହିଲେ ।୧୪୪।
 ଦେଖ ଦେଖ କହନାଇ ତୋ ଭାରିଜା ଆଚାର ।
 ଉଭା ହୋଇ ଅଛନ୍ତି ଯେ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ଘର ।୧୪୫।
 ହାଡ଼ି ଘରେ ଥିବ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପାଶ ଘରେ ଥିବ ।
 ସୁନାନ ନ କରିଣ ବଡ଼ ଦେଉଳେ ପଶିବ ।୧୪୬।
 ଏହି ରୂପେ ସବୁଦିନେ ଦେଉଳେ ପଶୁଛି ।
 ଦୁଇଗୋଟି ଭାଇତ୍ବକୁ ବିଟାଳ କରାଉଛି ।୧୪୭।
 ଦରିଦ୍ର ଭଞ୍ଜନୀ ନାମ ଯେଣୁ ଅଛି ବହି ।
 ଦରିଦ୍ରମାନଙ୍କ କଷ୍ଟ ନ ପାରଇ ସହି ।୧୪୮।
 ସୁଦଶା ନାମକ ଏକ ବରତ ଯେ ତାହାର ।
 ଏହି ବରତେ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ପୁଜଇ ପୟର ।୧୪୯।
 ଭାରିଜାରେ କାରୟ ଯେବେ ଅଛିରେ କହନାଇ ।
 ଚଣ୍ଡାଳ ସାହିରେ ନଗର ତୋଳ ବେଗେ ଯାଇ ।୧୫୦।
 ଆମ୍ଭ ବାକ୍ସ ମାନି ତାକୁ ଦିଅ ଘଉଡ଼ାଇ ।
 ଏପରି ଘରଣି ଥିଲେ ଭଲ ଗତି ନାହିଁ ।୧୫୧।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଭାଇ ଘଉଡ଼ାଇ ଦେବା ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପରା ଭାରିଜାକୁ ଆଉ ନ ପାଇବା ।୧୫୨।
 ସେ ଦୋଷ କରିଛି ଯେବେ ଏମନ୍ତ କରିବା ।
 ସଂରୁଗ ପୁର ଲୋକତ୍ବକୁ ଡକାଇ ଅଣାଇବା ।୧୫୩।
 ପାଞ୍ଚ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ଦେଇ ଜାତି କରାଇବା ।
 ଆଉ ବେଳେ ତାର ଯଦି ଅନୀତି ଦେଖିବା ।୧୫୪।
 ଦେଉଳ ଭିତରୁ ତାକୁ ଦେବା ଘଉଡ଼ାଇ ।
 ଏ କଥା ପ୍ରମାଣ ତମେ ଶୁଣ ଉତ୍ତେଷ୍ଟ ଭାଇ ।୧୫୫।
 ନ ଜାଣି ଯେ ଦୋଷ କଲେ ସିନ୍ଧୁ ରାଜଦେମା ।
 ବାରେ ମାତ୍ର ଭାଇ ତାଙ୍କ ଦୋଷ କର କ୍ଷମା ।୧୫୬।
 ବଳରାମ ବୋଲୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ଭାବଗୁହାଁ ।
 ତୋର ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଥିଲେ ମୁଁ ରହିବଇ ନାହିଁ ।୧୫୭।

ଭାରିନା ଅଟଇ ସିନା ପାଦର ପାଶତୋଇ ।
 ଭାଇ ଥିଲେ କୋଟି ଭାର୍ଯ୍ୟା ମିଳି ଯେ ପାରଇ ।୧୫୮।
 ଭାର୍ଯ୍ୟାଠାରେ ଲୋଭ ଯେବେ ଅଛିରେ କହନାଇ ।
 ଚଣ୍ଡାଳ ସାହିରେ ତୁ ନବର ତୋଳ ଯାଇ ।୧୫୯।
 ମୋର ବଡ଼ ଦେଉଳକୁ ଆଉ ନ ଆସିବୁ ।
 ମାଇପକୁ ନେଇ ଦାଣ୍ଡ ବାହାରେ ରହିବୁ ।୧୬୦।
 ଧିକ୍କାର ବଚନ ପ୍ରଭୁ ଶୁଣି ନ ପାରିଲେ ।
 ଛାଡ଼ିଲି ବୋଲିଶ ରଞ୍ଜ ଅଧରେ କହିଲେ ।୧୬୧।
 ଦେଉଳର ସିଂହଦ୍ୱାରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 ଉତ୍ପତ୍ତିମୁଖ ହୋଇ ପ୍ରଭୁ ନିଃଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ିଲେ ।୧୬୨।
 ଶୁଣ ହେ ନାରଦ ତେଣେ ଶ୍ରୀମାତା ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ।
 ପୂଜା କରୁଥିଲା ଲକ୍ଷ୍ମୀନାଥଙ୍କ ପାଦବେନି ।୧୬୩।
 ତାହାର ପୂଜାରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଲେ ।
 ଯାଚିଣ ଅନେକ ବର ପ୍ରଦାନ କରିଲେ ।୧୬୪।
 କୁଟୀର ଖଣ୍ଡିତ ଥିଲା ବଲୁରିର ଦାସ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦୟାକଲେ ତାକୁ ଚନ୍ଦନ ଉଆସ ।୧୬୫।
 ଯେଉଁ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ଘରେ ନ ଥିଲାକ ପୁତ୍ର ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦୟା କଲେ ତାର ହେଲା ପାଞ୍ଚୁ ପୁତ୍ର ।୧୬୬।
 ଧନ ପୁତ୍ରବତୀ ହୁଅ ବୋଲିଶ ବୋଇଲେ ।
 ବରଦେଇ ସେ ଠାବରୁ ବିଦେ କରିଗଲେ ।୧୬୭।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହେତୁ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ହେଲେ ଭାର୍ଯ୍ୟବତୀ ।
 ଏବେ ଶୁଣ ହେ ନାରଦ ଅପୁରବ ଭାରତୀ ।୧୬୮।
 ସିଂହଦ୍ୱାରେ ବିଦସ୍ତ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଯେ ମହାମାୟୀ ।
 ଦେଖିଲେ ଦୁଆରେ ବସିଛନ୍ତି ବେନି ଭାଇ ।୧୬୯।
 ବୋଇଲେ ହେ ବାଟ ଛାଡ଼ ଭିତରକୁ ଯିବି ।
 ଦଶମୀ ଯୋଗାଡ଼ ମୁହଁ ମଣୋହୀ ରାନ୍ଧିବି ।୧୭୦।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହୋଇଲ କି ବାଇ ।
 ଚଣ୍ଡାଳ ସାହିକି ଯାଇଥିଲ କାହିଁ ପାଇଁ ।୧୭୧।
 ଆମ୍ଭେ ନ ଦେଖୁଣୁ ଦେଖିଲେ ଯେ ବଡ଼ଭାଇ ।
 ଆମ୍ଭେ ଦେଖୁଥିଲେ ସିନା ଦିଅନ୍ତୁ ଘୋଡ଼ାଇ ।୧୭୨।
 ଯାଅ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତୁମ୍ଭଠାରେ ଆଉ କାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ ।
 ଧିକ୍କାର ବହୁତ ମୋତେ କଲେ ବଡ଼ ଭାଇ ।୧୭୩।
 ହାଡ଼ି ଘରେ ଥିବ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଥିବ ପାଶ ଘରେ ।
 ସ୍ନାନ ନ କରି ପଶୁଛି ଦେଉଳ ଭିତରେ ।୧୭୪।
 ତାଠାରୁ ପାପିନୀ ଆଉ ସଂସାରରେ ନାହିଁ ।
 ମୋହର ବଚନ ଏବେ ଶୁଣ ପ୍ରାଣସହୀ ।୧୭୫।
 ଜଗତେ ବୋଲନ୍ତି ତୋତେ ବାଇ ଠାକୁରାଣୀ ।
 ବାଇ ପ୍ରାଣେ ବୁଲୁଥାଉ ହୋଇ ମୋ ଘରଣୀ ।୧୭୬।
 ଏକ ଘର କରାଉ ସହସ୍ର ଘର ଭାଙ୍ଗି ।
 ସହସ୍ର ଘର କରାଉ ଏକ ଘର ଭାଙ୍ଗି ।୧୭୭।
 ଏମନ୍ତ ପ୍ରକାର ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମହିମା ତୋହର ।
 ଯାଅ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବାହାରି ଗୋ ନ ରହ ମୋ ପୁର ।୧୭୮।
 ତୋହଠାରେ କୋପ କରିଛନ୍ତି ବଡ଼ ଭାଇ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ କହୁଛନ୍ତି ଠାକୁରଙ୍କୁ ରାହିଁ ।୧୭୯।

ଛାଡ଼ ପଡ଼ର ଦେଇ ମୋତେ ଦିଅ ଘଡ଼ଡ଼ାଇ ।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମୁଖ ଚାହିଁ ।୧୭୧।
 ଆମ ଜାତିରେ ତ ଛାଡ଼ ପଡ଼ର ଚଳେ ନାହିଁ ।
 ଛାଡ଼ିବା ଭାରିନା ମୁଖ ଚାହିଁ ନ ଯୋଗାଇ ।୧୭୨।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେବୀ କହୁଛନ୍ତି ଠାକୁରଙ୍କୁ ଚାହିଁ ।
 ଯେତେବେଳେ ସାଗର ମନ୍ଥିଲେ ଦେବେ ଯାଇଁ ।୧୭୩।
 ବେଦ ମନ୍ତ୍ରୋଦି ସହିତେ ମୋତେ ପାଇଥିଲ ।
 ସେତେବେଳେ କଥା ତୁମେ ପାଶୋରି ଯେ ଦେଲ ।୧୭୪।
 ମୋର ପିତା ବରୁଣ ଯେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ବରିଲେ ।
 କନକ ବେଦୀରେ ନେଇ ବିଭା କରାଇଲେ ।୧୭୫।
 ଝିଅ ଦେଇ ଶରଣ ପଶିଲେ ତୁମ୍ଭଠାଇଁ ।
 ଦଶଦୋଷ ମୋର କ୍ଷମା କରିବାର ପାଇଁ ।୧୭୬।
 ଦଶଗୋଟି ଦୋଷରୁ ଗୋଟିଏ ନ ସହିଲ ।
 ପୁରଥମରେ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ବୋଲି ଗାଳିଦେଲ ।୧୭୭।
 ବିଭା ବାସୀ ଦିନ ଜୁଆ ଖେଳିବାର ବେଳେ ।
 ସାତକଡ଼ା କଉଡ଼ି ଯେ ପାତିଲଇଁ ତଳେ ।୧୭୮।
 ତୁମ୍ଭେ ଭାଳିଦିଅ ନାଥ ମୋହରି ହସ୍ତରେ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ କଉଡ଼ି ମୁହିଁ ଜାକିଲଇଁ କରେ ।୧୭୯।
 ଛଡ଼ାଇ ନ ପାରି ତୁମ୍ଭେ ବରହମାଣ୍ଡ ଠାକୁର ।
 ମୋତେ ବୋଇଲ ଯା' ଇଚ୍ଛା ମାଗି ଘେନ ବର ।୧୮୦।
 ଯାହା ମନ ବାଞ୍ଛୁଛା ଗୋ କରିବୁ ବଳଦେହୀ ।
 ତାହା ମୁଁ ଅବଶ୍ୟ ଦେବି ଶୁଣ ପରାଶସହୀ ।୧୮୧।
 କରପତ୍ର ଯୋଡ଼ିଣ ମୁଁ ବୋଇଲି ଉତ୍ତର ।
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ ବରହମାଣ୍ଡ ଠାକୁର ।୧୮୨।
 ଅଷ୍ଟଦିନେ ପଡ଼ିବ ମୋହର ଗୁରୁବାର ।
 ପଡ଼ି ଚରଚିବି ମୁହିଁ ସଭିତ୍ତକର ଘର ।୧୮୩।
 ପଡ଼ି ଚରଚିବି କୀଟୁ ବରହମ ପରିଯନତେ ।
 ଏହି ଦୋଷ ମୋର ପ୍ରଭୁ ନ ଧରିବ ଚିତ୍ତେ ।୧୮୪।
 ହେଉ ବୋଲି ଶ୍ରୀମୁଖରେ ଆକୃଷ୍ଟ ଅଛ ଦେଇ ।
 ଏବେ କିମ୍ବା ସତ୍ୟ ଭଗ୍ନ ହେଉଛ ଗୋସାଇଁ ।୧୮୫।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି କୋପଭର ହୋଇ ।
 ବାପ ତୋ ଲୁଣିଆ ଯେ ଗରଜି ମରୁଥାଇ ।୧୮୬।
 ଝିଅ ଟେରୀ ତୋ ଦୁର୍ଗୁଣ କହିଲେ ନ ସରେ ।
 ବାପର ଗର୍ଜନନ ଶବ୍ଦେ କିଏ ରହିପାରେ ।୧୮୭।
 ଚାରିପାଖେ ମେଘନାଦ ପାରେରୀ ତୋଳାଇ ।
 ବଡ଼ ଦେଉଳରେ ରହିଅଛ ଦୁଇ ଭାଇ ।୧୮୮।
 ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ବୋଲୁଛନ୍ତି ଠାକୁରଙ୍କୁ ଚାହିଁ ।
 ଅଛବର ଘରେ ଦଶତେ ଥିଲି ଉଭାହୋଇ ।୧୮୯।
 ଅଛବ ବିଟାଳ ବୋଲି ଦିଅ ଘଡ଼ଡ଼ାଇ ।
 ପୁଣି ଜାତି କୁଳ ଗୋତ୍ର କହିଲ ଗୋସାଇଁ ।୧୯୦।
 ପ୍ରଭୁ ହେତୁ ଯାଉଛନ୍ତି ସବୁ ଗୋପସ୍ତ ହୋଇ ।
 ତୁମ ଜାତି କୁଳର ତ ଠିକଣା ନ ଥାଇ ।୧୯୧।
 ତୁମ୍ଭେ ଜାତି କୁଳ ଯେ କହିଲେ ନ ସରଇ ।
 ଗଡ଼ ଘରେ ରହିଲ ଦୁଇଗୋଟି ଭାଇ ।୧୯୨।

ନିମା ନାମେ ସିପୁଟି ଯେ ଜାତିରେ ଗୋଲକ ।
 ତାହା ଘରେ ଜଗନ୍ନାଥ କଲ ଅନ୍ନ ଉକ୍ଷ ।୧୯୩।
 ଦୃତ ପଣେ ଯାଇଥିଲ ହସତିନା ଭୁବନ ।
 ବିଦୁର ଘରେ ଯେ ପୁଣି କରିଲ ଭୋଜନ ।୧୯୪।
 ଜାରା ନାମେ ଶବର ଯେ ଅରଣ୍ଡରେ ଘର ।
 ସେ ତୁମ୍ଭଟୁକୁ ପୁଜିଲା ବରଷ ଦଶ ବାର ।୧୯୫।
 ଅରଣ୍ଡରୁ ଫଳମୂଳ ଖୋଜିଣ ଆଣଇ ।
 ବସିଣ ପରଥମେ ଭଲମନ୍ଦ ସେ ଚାଖଇ ।୧୯୬।
 ପିତା କଷା ସବୁ ପ୍ରଭୁ ଆଡ଼ କରିଦେଇ ।
 ଯେ ଫଳ ସୁଆଦ ତାହା ତୁମ୍ଭଟୁକୁ ଭୁଞ୍ଜାଇ ।୧୯୭।
 ଶବର ବିଟାଳ ତୁମ୍ଭେ ବେନିଗୋଟି ଭାଇ ।
 ଏ କଥା କି ତୁମ୍ଭ ମନୁ ଗଲା ଭୁଲି ହୋଇ ।୧୯୮।
 ଆପଣେ ପାତକୀ କିମ୍ପା ପର ନିନ୍ଦା କର ।
 ପାପ ପୁଣ୍ୟ ଦୁଇ କଥା ବିଚାର ନ କର ।୧୯୯।
 ଭାରିଜା ଯେ ଦୋଷ କଲେ ପତି ତା ସହଇ ।
 ଏକ ଅପରାଧେ ପ୍ରଭୁ ଭୃତ୍ସେ କି ତେଜଇ ।୨୦୦।
 କିମ୍ପା ନ କର ପ୍ରଭୁ ଏମନ୍ତ ବିଚାର ।
 ଯାଅ ଯାଅ ବୋଲୁଅଛ ମୋତେ ବାରମ୍ବାର ।୨୦୧।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଏମନ୍ତ କରିବା ।
 ମାଣେ ମାଣେ ପଡ଼ି ତୋତେ ନିତୟ ଦେଉଥିବା ।୨୦୨।
 ଭାଇକୁ ବୁଝାଇ ପଛେ ତୁମ୍ଭଟୁକୁ ଆଣିବୁ ।
 ଭାଇଟୁକ ଆଜ୍ଞା ଅବଜ୍ଞା କେବେ ନ କରିବୁ ।୨୦୩।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ କହନ୍ତି ପତିରେ କାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ ।
 ଅନାଥ ଅରକ୍ଷ ପ୍ରାୟେ ଯାଉଅଛି ମୁହିଁ ।୨୦୪।
 ରାଣ୍ଡୀ ଅଲକ୍ଷଣୀ ଝିଅ ମୁହିଁ ଯେ ନୁହଁଇ ।
 ପିତାର ଘରକୁ ମୁଁ ଯେ ବାହାରି ଯିବଇ ।୨୦୫।
 ତୁମ୍ଭ ଅଳତ୍ସକାରମାନ ପ୍ରଭୁ କାଢ଼ିନିଅ ।
 ପଛରେ ମୋତେ ଯେ ଆଉ ବୋଲଣା ନ ଦିଅ ।୨୦୬।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଲନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହୋଇଲ କି ବାଇ ।
 ଅତ୍ସ ଅଳତ୍ସକାର ଆମ୍ଭେ ନେବୁ କାହିଁ ପାଇଁ ।୨୦୭।
 ଭାରିଜା ଦେହରେ ଯେଉଁ ଅଳତ୍ସକାର ଥାଏ ।
 ସ୍ତ୍ରୀମାନ ହୋଇ ତାହାଠାରୁ କାଢ଼ି କିଏ ନିଏ ।୨୦୮।
 ଠାକୁରାଣୀ କହୁଛନ୍ତି ଶ୍ରୀମୁଖକୁ ଚାହିଁ ।
 ତୁମ୍ଭର ଅଟଳ ମୁଁ ଯେ ପରଥମ ବିବାହୀ ୨୦୯।
 ପଛରେ କହିବ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଆମ ଘରେ ଥିଲା ।
 ସହସ୍ର ଟଙ୍କାର ଅଳତ୍ସକାର ଘେନି ଗଲା ।୨୧୦।
 ଏମନ୍ତ ଅଖ୍ୟାତି ମୋତେ ନ ଦିଅ ଗୋସାଇଁ ।
 ତୁମ୍ଭ ଅଳତ୍ସକାରମାନ ନିଅ ବାହୁଡ଼ାଇ ।୨୧୧।
 ଶିରରୁ କାଢ଼ିଲେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମୁକୁତାର ଜାଲି ।
 ହୃଦରୁ କାଢ଼ିଲେ ଇନ୍ଦ୍ର ଗୋବିନ୍ଦ କଷ୍ଟୁଲି ।୨୧୨।
 ଅଶ୍ରୁରୁ କାଢ଼ିଲେ ମାଏ ରତନ ଓଡ଼ିଆଣୀ ।
 ନାସିକାରୁ କାଢ଼ିଲେ ଯେ ମୁକୁତା ବସଣୀ ।୨୧୩।
 କରଣଶାସ୍ତ୍ରରୁ କାଢ଼ିଲେ ହୀରାର କୁଣ୍ଡଳ ।
 ଗଳାରୁ କାଢ଼ିଲେ ଯେ ଦୋଷରୀ ଚିନାମାଳ ।୨୧୪।

ପାଦରୁ କାଢ଼ିଲେ ଦେବୀ ବାଜେଣୀ ନୁପୁର ।
 ଅଞ୍ଜୁଷ୍ଠରୁ କାଢ଼ିଲେ ଯେ ଝୁଣ୍ଟିଆ ସତ୍‌ଠର । ୧୧୫।
 ଅନନ୍ଦ ଅଳଙ୍କାରମାନ କି କହିବି ଆଉ ।
 ଗୁଣ୍ଡ କଳାରୁ ଦିଶିଲା ସବୁ ଦାଉ ଦାଉ । ୧୧୬।
 ସବୁ ଅଳଙ୍କାରମାନ ଏକଠାବ କଲେ ।
 ରଖ ଦୀନବନ୍ଧୁ ଏହା ବୋଲି ସମର୍ପିଲେ । ୧୧୭।
 ଗୋବିନ୍ଦ କହନ୍ତି ଏହା କି କରିବୁ ନେଇ ।
 ଆମ୍ଭର ଏ ଅଳଙ୍କାରେ ପରସ୍ତେଜନ ନାହିଁ । ୧୧୮।
 ଗୁହସ୍ୟ ହୋଇଣ ଯେବେ ଭାର୍ଯ୍ୟକୁ ତେଜଇ ।
 ଛ' ମାସକୁ ଭାତ ଲୁଗା ଲେଖିଣ ଦିଅଇ । ୧୧୯।
 ଏହି ଅଳଙ୍କାର ସବୁ ତୁମ୍ଭେ ଘେନିଯାଅ ।
 ବିକି ଭାଙ୍ଗିକରି ଭାତ ଲୁଗା କରୁଥାଅ । ୧୨୦।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ କହୁଛନ୍ତି ପରତୁ ମୁଖ ଗାହିଁ ।
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ ବୃହନ୍ନାଥ ଗୋସାଇଁ । ୧୨୧।
 ମୋର ତୁଲେ ଆଉ ଯେଉଁ ଭାରିଜା ଆଣିବ ।
 ଏହିସବୁ ଅଳଙ୍କାର ତାହାଙ୍କୁ ଯେ ଦେବ । ୧୨୨।
 ମୁହିଁ ଯାଉଅଛି ହୀନ ଅରକ୍ଷିତ ହୋଇ ।
 ମୋର ଅଭିଶାପ ଘେନ ପରତୁ ଭାବଗ୍ରାହୀ । ୧୨୩।
 ସତେ ଯଦି ଚନ୍ଦ୍ରର ସୂର୍ଯ୍ୟ ହୋଇବି ଆତୟାତ ।
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଅନ୍ନ ନ ମିଳୁ ଆହେ ଜଗନ୍ନାଥ । ୧୨୪।
 ବାରବର୍ଷ ଯାଏ ତୁମ୍ଭେ ଦରିଦ୍ର ହୋଇବ ।
 ଅନ୍ନ ବସତର ଜଳ ଯେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ନ ମିଳିବ । ୧୨୫।
 ମୁହିଁ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ଯେବେ ଟେକିଦେବି ଅନ୍ନ ।
 ଭୋଜନ କରିବ ତେବେ କାଳୀୟ ଗଞ୍ଜନ । ୧୨୬।
 ଏତେ ବୋଲି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେବୀ ଶାପ ଦେଇଗଲେ ।
 ଦେଉଳୁ ବାହାର ହୋଇ କେତେଦୂର ଗଲେ । ୧୨୭।
 ଏହା ଦେଖି ଦାସୀମାନେ ସଞ୍ଚେ ଗୋଡ଼ାଅନ୍ତି ।
 ଦାସୀଙ୍କୁ ଅନାଇ ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ ବୋଲୁଛନ୍ତି । ୧୨୮।
 ମୁହିଁ ଯାଉଅଛି ହୀନ ଅଳକ୍ଷଣୀ ହୋଇ ।
 ମୋର ପଛେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଆସୁଛ କିମ୍ପାଇଁ । ୧୨୯।
 ଏହି ପରି ହୋଇ ଯେବେ ପିତାଘର ଯିବି ।
 ଚାରିଦିନ ମାତ୍ର ତହିଁ ରହି ନ ପାରିବି । ୧୩୦।
 ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରାୟ ବନ୍ଧୁ ପିତାଘର ଯିବେ ।
 ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ପିତା ମୋତେ ସମର୍ପଣ ଦେବେ । ୧୩୧।
 ଶାପ ଦେବା ଫଳ ମୋର ହେବ ଅକାରଣ ।
 ଦରିଦ୍ର ନୋହିବେ ପରତୁ ଦେବ ଭଗବାନ । ୧୩୨।
 ଏତେ ବୋଲି ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ ମନେ ଚିନ୍ତାକଲେ ।
 ବିଶ୍ଵକର୍ମାକୁ ଯେ ମାଏ ମନେ ସୁମରିଲେ । ୧୩୩।
 ବୈକୁଣ୍ଠପୁରରେ ବିଶ୍ଵକର୍ମା ରହିଥିଲା ।
 ସ୍ଵପରଣ ମାତ୍ରକେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଛାମୁରେ ମିଳିଲା । ୧୩୪।
 କିସ ଆଜ୍ଞା ହେଉ ମୋତେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମହାମାୟୀ ।
 ଶୁଣି ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ବିଶ୍ଵକର୍ମାକୁ ଯେ ଗାହିଁ । ୧୩୫।
 ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ କହି ପରତୁ ଦେଲେ ଘଡ଼ାଢା ।
 ପାରିବୁକି ଖଣ୍ଡିଏ କୁଡ଼ିଆ ତୋଳିଦେଇ । ୧୩୬।

ଆଜ୍ଞାମାରରେ ବିଶ୍ଵକରମା ବେଗେ ଚଳିଗଲେ ।
 ତିନି କୋଶ ପ୍ରମାଣେ ଉଆସ ତୋଳାଇଲେ ।୨୩୬।
 ପ୍ରବରଣର କାନୁଥମାନ ସବୁଘରେ କଲେ ।
 ହୀରା ନୀଳା ମାଣିକ୍ୟାଦି ତହିଁ ଖଣ୍ଡାଇଲେ ।୨୩୭।
 ଗଣ୍ଡିସୁଥଳେ ଅନେକ ମୁକୁତା ଲଗାଇଲେ ।
 ପରବାଳର ସ୍ବତନ୍ତ୍ରମାନ ତହିଁରେ ରଚିଲେ ।୨୩୮।
 ପୁର ଦେଖି କମଳିନୀ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଲେ ।
 ବିଶ୍ଵକରମାକୁ ବହୁତ ପ୍ରଶଂସା ଯେ କଲେ ।୨୩୯।
 ବୈକୁଣ୍ଠ ପୁରକୁ ବିଶ୍ଵକରମା ଚଳିଗଲେ ।
 ଅଷ୍ଟ ବେତାଳକୁ ଡାକି ଦେବୀ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ।୨୪୦।
 ଅଷ୍ଟ ବେତାଳରେ ତୁମ୍ଭେ ଏମନ୍ତ କରିବ ।
 ପ୍ରଥମେ ଗୋଷାଳ ଶାଳେ ଯାଇଣ ପଶିବ ।୨୪୧।
 ଷାଠିଏ ପଉଟି ଭୋଗ ଭୁଞ୍ଜିବ ଯେ ତହିଁ ।
 ତେର ଯୋଟି ବ୍ୟଞ୍ଜନ ଖାଇବ ହରଷ ହୋଇ ।୨୪୨।
 ଶାଗମୁଗ ମଧୁରୁତି ତିକ୍ତ କାଞ୍ଜିରାଇ ।
 ଆମ୍ବିକ ଖାଇବ ଖଣ୍ଡ ଶାକର ମିଶାଇ ।୨୪୩।
 ଅମୃତ ମଣୋହିମାନ ଭୋଜନ କରିବ ।
 ହାଣ୍ଡିମାନ ନେଇ ଏକଠାବେ କରାଡ଼ିବ ।୨୪୪।
 ତହିଁ ଯାଇଣ ଭଣ୍ଡାର ମଧୁସରେ ପଶିବ ।
 ବାଉନ କୋଟି ଭଣ୍ଡାର ବୋହିଣ ଆଣିବ ।୨୪୫।
 କାଣି କଉଡ଼ି କଡ଼ାକର ଦ୍ରବ୍ୟ ନ ରଖିବ ।
 ସବୁ ବୋହି ଆଣି ମୋର ପାଶେ ସମର୍ପିବ ।୨୪୬।
 ବେତାଳ ବୋଲିଲେ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ମୁଖ ରାହିଁ ।
 କେମନ୍ତ କରିଣ ତହିଁ ଆଣିବୁ ବୁଝାଇ ।୨୪୭।
 ଜଗନ୍ନାଥ ମହାପ୍ରଭୁ ତହିଁ ରାହିଁ ଥିବେ ।
 ଆମ୍ଭତୁକୁ ଦେଖିଣ କାଳେ ପରାଭବ ଦେବେ ।୨୪୮।
 ଶୁଣି କମଳିନୀ ନିଦ୍ରାବତୀକି ରାଇଲେ ।
 ବହନ ମୋ ବୋଲକର ବୋଲିଣ ବୋଲିଲେ ।୨୪୯।
 ରାମକୃଷ୍ଣ ନୟନରେ ନିଦ୍ରା ଯେ ଘାରିବୁ ।
 କାଲି ବେଳ ଦୁଇ ଘଡ଼ିଯାଏ ନ ଛାଡ଼ିବୁ ।୨୫୦।
 ଆଜ୍ଞା ପାଇ ନିଦ୍ରାବତୀ ଶୀଘ୍ର ଚଳିଗଲେ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣ ନୟନରେ ନିଦ୍ରା ଯେ ଘାରିଲେ ।୨୫୧।
 ପାକଶାଳାରେ ବେତାଳ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 ତହିଁ ଥିବା ପାକଦ୍ରବ୍ୟ ସମସ୍ତ ଖାଇଲେ ।୨୫୨।
 ହାଣ୍ଡିମାନ ସବୁ ଏକ ସ୍ଥାନେ କରାଡ଼ିଲେ ।
 ଭଣ୍ଡାର ଘରରେ ଅଷ୍ଟ ବେତାଳ ପଶିଲେ ।୨୫୩।
 ଯେତେ ଦ୍ରବ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥିଲା ତହିଁ ।
 ବାଉନ କୋଟି ଭଣ୍ଡାର ଆଣିଲେ ବୁଝାଇ ।୨୫୪।
 ରାତ୍ର ଷୋଳ ଘଡ଼ିଯାକ ବେତାଳ ଯେ ତହିଁ ।
 କୁଳାରୁ ଛାଡ଼ିବୁ ଯାଏ ସବୁ ନେଲେ ବୋହି ।୨୫୫।
 ଦେଖିକରି ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଲେ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଆଜି ପୁତ୍ରପଣ କରିଲ ବୋଲିଲେ ।୨୫୬।
 ପ୍ରଶଂସା କରିଣ ମାଏ ବଚନ ଯେ କହି ।
 ସବୁ ଦ୍ରବ୍ୟ ଆଣିଲ ତ ରତ୍ନ ଖଟ ନାହିଁ ।୨୫୭।

ପାଞ୍ଚଟି ଲକ୍ଷ ଗୁଲୁସ୍ତ ସେହି ଖଟ ତ ଅଟଇ ।
 ଯାଅରେ ବେତାଳ ସେହି ଖଟ ଆଣ ବୋହି ।୨୫୮।
 ଯେତେବେଳେ ଜଗନ୍ନାଥ ଦରିଦ୍ର ହୋଇବେ ।
 ରତନ ଖଟ ବିକିକରି ଦିନ ଚଳାଇବେ ।୨୫୯।
 ଯେବେ ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ ମୋତେ ନ ଖୋଜିବେ ।
 ନାରୀଝୁକୁ ପରୁଷମାନେ ଆଉ ନ ଲୋଡ଼ିବେ ।୨୬୦।
 ମୋତେ ଘେନି ପ୍ରଭୁ ଯେବେ ନ କରିବେ ଘର ।
 କଳିଯୁଗେ ନାରୀଝୁକୁ ଯେ ନ ଖୋଜିବେ ନର ।୨୬୦।
 ବେତାଳେ ବୋଲୁଅଛନ୍ତି ରମା ମୁଖ ଚାହିଁ ।
 ରତନ ଖଟେ ଶୋଇଛନ୍ତି ଦୁଇଗୋଟି ଭାଇ ।୨୬୧।
 କୋଟି ସିଂହ ପରାକ୍ରମ ପ୍ରଭୁ ବଳରାମ ।
 ପୁଣି ତହିଁ ଶୋଇଛନ୍ତି କାଳୀସ୍ତ ଗଞ୍ଜନ ।୨୬୨।
 ସାତଗୋଟି ପରବତରୁ ଅଟଇ ଯେ ଗରୁ ।
 ନାମ ବହି ଅଛନ୍ତି ଅଟଳ ମହାମେରୁ ।୨୬୩।
 ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ବୋଇଲେରେ ଏମନ୍ତ କରିବ ।
 ଦଉଡ଼ିଆ ଖଟ ଏକ ଗୋଟି ଯେ ଆଣିବ ।୨୬୪।
 ରମକୃଷ୍ଣ ଦୁହିଁଝୁକୁ ଯେ ଗଡ଼ାଇଣ ଦେବ ।
 ଶୋଇବାର ରତନ ଖଟ ବୋହିଣ ଆଣିବ ।୨୬୫।
 ଏହା ଶୁଣି ବେତାଳେ ଯେ ଶୀଘ୍ର ଚଳିଗଲେ ।
 ରତନଖଟ ପାଶେ ଦଉଡ଼ିଆ ଖଟ ଦେଲେ ।୨୬୬।
 ବଳରାମଝୁକୁ ପ୍ରଥମେ ଧଇଲେକ ଯାଇ ।
 ଦଉଡ଼ିଆ ଖଟକୁ ଯେ ଦେଲେ ଗଡ଼ିଆଇ ।୨୬୭।
 ଏ ଉତ୍ତରୁ ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରଭୁଝୁକୁ ଧଇଲେ ।
 ଦଉଡ଼ିଆ ଖଟ ଉପରକୁ ଗଡ଼ାଇଲେ ।୨୬୮।
 ଶୋଇବାର ରତନଖଟ ଆଣିଲେକ ବୋହି ।
 ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ଆଗେ ଦେଲେ ଆନନ୍ଦରେ ନେଇ ।୨୬୯।
 ବଳରାମ ପିନ୍ଧିବାର ପାଟ ବୋହି ନେଲେ ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ପିନ୍ଧିବାର ନେତ ଘେନିଗଲେ ।୨୭୦।
 ଦେଖିକରି ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ସନତୁଷ୍ଟ ହୋଇଲେ ।
 ଅଷ୍ଟ ବେତାଳକୁ ବର ଯାଚିଣ ଯେ ଦେଲେ ।୨୭୧।
 ଆରେ ଅଷ୍ଟ ବେତାଳରେ ଏମନ୍ତ କରିବ ।
 ବୈକୁଣ୍ଠ ପୁରରେ ଯାଇ ସୁଖରେ ରହିବ ।୨୭୨।
 ଆଜ୍ଞା ପାଇଣ ବେତାଳଗଣ ବେଗେ ଗଲେ ।
 ବୈକୁଣ୍ଠପୁରରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।୨୭୩।
 ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ତହିଁ ଏକ କଥା ବିଚାରିଲେ ।
 ସରସ୍ୱତୀ ଦେବୀଝୁକୁ ଯେ ହୃଦେ ସୁମରିଲେ ।୨୭୪।
 ବୋଇଲେ ଗୋ ସରସ୍ୱତୀ ଏମନ୍ତ କରିବ ।
 ରାଜସ୍ତ୍ର ରାଜସ୍ତ୍ର ହୋଇ ଘରେ ଘରେ ବୁଲୁଥିବ ।୨୭୫।
 ସରବଦ୍ଧରେ ଜଗନ୍ନାଥ ବୁଲିବେଟି ଯାଇଁ ।
 ସରବଦ୍ଧରେ ସରସ୍ୱତୀ ବିଜେ କର ତୁହି ।୨୭୬।
 ଅନନ ପାଣି କେହି ତାଝୁକୁ କିଛି ହିଁ ନ ଦେବେ ।
 ଏତେ ଦୁଃଖ ପାଇଲେ ସେ ମୋତେ ସୁମରିବେ ।୨୭୭।
 ଆରାମ ଦାୟିନୀ ରାତ୍ର ସୁଖରେ ପାହିଲା ।
 ଦିନ ଦୁଇ ଘଡ଼ିକରେ ନିଦ୍ରା ଯେ ଭାଙ୍ଗିଲା ।୨୭୮।

ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣରେ କହନାହିଁ ।
 ଗହଳ ଚହଳ ଆଦି କିଛି ଶୁଭୁନାହିଁ । ୨୮୦।
 ମୁଦିରଥ ପଶୁଡାର ତ ତୁଣ୍ଡ ଶୁଭୁନାହିଁ ।
 ଦାସୀ ପରିବାରୀ ଯେ ପରିଛା ଗଲେ କାହିଁ । ୨୮୧।
 ଶ୍ରୀମୁଖ ପଖାଳିବାକୁ ଜଳ ନ ମିଳଇ ।
 କି ବୁଦ୍ଧି କରିବା ଏବେ କହରେ କହନାହିଁ । ୨୮୨।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ଉତ୍ସେଷ୍ଟ ଡାକ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଛାଡ଼ିଗଲାରୁ ଯେ ଏମନ୍ତ ହୁଅଇ । ୨୮୩।
 ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣରେ କହନାହିଁ ।
 ଭାର୍ଯ୍ୟା ଛାର ଏମନ୍ତକୁ କହୁଅଛୁ ତୁହି । ୨୮୪।
 କାହାର ଭାରିନା ଯେବେ ରଖି ହୁଦିଯାଏ ।
 ତାର ଗୃହସ୍ଥ କି ଭାତ ରାନ୍ଧିଣ ନ ଖାଏ । ୨୮୫।
 ଭଣ୍ଡାର ଘରକୁ ବିଦେ କଲେ ଦୁଇଭାଇ ।
 ଭଣ୍ଡାରେ ଦେଖିଲେ କିଛି ପଦାର୍ଥ ଯେ ନାହିଁ । ୨୮୬।
 ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି କାହିଁ କିଏ ହେଲା ।
 ବାଉନ କୋଟି ଭଣ୍ଡାର କେ ଘେନିଣ ଗଲା । ୨୮୭।
 ଲକ୍ଷେ ଜୀବ ଖାଇଲେ ବୋହିଲେ ନ ସରଇ ।
 କ୍ଷଣକ ଭିତରେ କିଏ ଘେନିଗଲା ବୋହି । ୨୮୮।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ମୁଦିଏ ବଳରାମ ଯେ ପାଇଲେ ।
 ସାତ ଗୋଟି ଗଣ୍ଡିଦେଇ କାନିରେ ବାନ୍ଧିଲେ । ୨୮୯।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହନ୍ତି ଯେ ପାଇଲକି ଭାଇ ।
 ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଧନ ପାଇଲଇଁ । ୨୯୦।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ବଳରାମ ଭାଇ ।
 ବେଢ଼ି ପିତୃକ ଖଣ୍ଡିକ ରଖ କାହିଁ ପାଇଁ । ୨୯୧।
 ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି କି କଥା ଘଟିଲା ।
 ପାଇଥିବା ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ବେଢ଼ି ପିତୃକ ହୋଇଲା । ୨୯୨।
 ଶୁଦ୍ଧ ସୁବର୍ଣ୍ଣରେ ଯେଉଁ ଧନ ହୋଇଥିଲା ।
 ଭାଗ୍ୟକୁ କାଣି କଉଡ଼ି ସମାନ ନୋହିଲା । ୨୯୩।
 ସେଠାରୁ ବାହାରି ଗଲେ ଦୁଇଗୋଟି ଭାଇ ।
 ପାକଶାଳ ଦୁଆରେ ଯେ ପ୍ରବେଶିଲେ ଯାଇ । ୨୯୪।
 ବଳରାମ ଠିଆହେଲେ ଦୁଆର ମୁହଁକୁ ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ପଶିଗଲେ ରୋଷାଇ ଘରକୁ । ୨୯୫।
 ଦେହରେ ଲାଗିଲା କଳା ମୁହଁରେ ଲାଗିଲା ।
 କଳା ଶ୍ରୀମୁଖ ଗୋଟିକ ଝଟକି ଦିଶିଲା । ୨୯୬।
 ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ବଡ଼ ଖିଆ ବୋଲି ତୋତେ କହନ୍ତି ଜଗତ । ୨୯୭।
 ମୋତେ ଅନ୍ନ ନ ଦେଇଣ ସବୁ ଖାଉ ତୁହି ।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ଉତ୍ସେଷ୍ଟ ଡାକ । ୨୯୮।
 ଅନ୍ନ କାହିଁ ମିଳିବ ଯେ ତୁଲି ସୁଦ୍ଧା ନାହିଁ ।
 ନ ବୁଝି ଏପରି କିମ୍ପା କହୁଛ ଗୋସାଇଁ । ୨୯୯।
 ଦେଖିଲେ ଅଗାଧି ତହିଁ ଗୋଟିଏ ଯେ ନାହିଁ ।
 ତହିଁ ଗଲେ ଦୁଇଭାଇ ନିରାଶ ଯେ ହୋଇ । ୩୦୦।
 ଜନଦ୍ରବ୍ୟସ୍ତମ୍ଭ କୁଳେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 ଟୋପାଏ ସୁଦ୍ଧା ଯେ ପାଣି ତହିଁ ନ ଦେଖିଲେ । ୩୦୧।

ବଡ଼ ଦେଉଳରେ ଯାଇ ପୁରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 ସେହିଦିନ ଉପବାସ କରିଣ ରହିଲେ ।୨୯୩।
 ବେଳ ଦୁଇ ଘଡ଼ିକରେ ନିଦ୍ରା ଯେ ଭାଙ୍ଗିଲା ।
 ମୁଖ ପ୍ରକାଶନ ଅର୍ଥେ ପାଣି ନ ମିଳିଲା ।୨୯୪।
 କି ବୁଝି କରିବା ଏବେ ବୁଝି ଦିଶୁନାହିଁ ।
 ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣରେ କହନାଇ ।୨୯୫।
 କାଲି ଉପବାସରେ ରହିଲେ ଦୁଇ ଭାଇ ।
 ଆଉ ପାଦେ ଯିବାକୁ ତ ବଳ ପାଉନାହିଁ ।୨୯୬।
 କେଉଁଠାରେ ଆଦି ଯଦି ନ ମିଳିବ ଅନ୍ନ ।
 କେମନ୍ତେ ପୁରକାରେ ଆମ୍ଭେ ଧରିବା ଜୀବନ ।୨୯୭।
 ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ଆରେ ବାବା ।
 ନଗରରେ ଭିକ୍ଷା ମାଗି ଜୀବନ ପୋଷିବା ।୨୯୮।
 କାନ୍ଧରେ ପକାଇ ଛିଣ୍ଡା ଉତ୍ତରୀ ପଇତା ।
 ହସ୍ତରେ ଧଇଲେ ଦୁଇଭାଇ ଭଟ୍ଟଗାଛତା ।୨୯୯।
 ଚିତା ଘେନିବାକୁ ଜଳ କାହିଁ ନ ପାଆନ୍ତି ।
 ଯାହା ଘରଠାକୁ ପାଣି ମାଗିବାକୁ ଯା'ନ୍ତି ।୩୦୦।
 ଚୋର ଖଣ୍ଡିଟ ବୋଲି ମାରି ଘଉଡ଼ାଇ ଦୁଷ୍ଟନ୍ତି ।
 ସେ ଠାବରୁ ଦୁଇ ଭାଇ ଭୟେ ପଳାଅନ୍ତି ।୩୦୧।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ଜୟେଷୁ ଭାଇ ।
 ବଡ଼ପଣ୍ଡା ଘରକୁ ହେ ଚାଲ ଏବେ ଯାଇ ।୩୦୨।
 ହସ୍ତ ଧରି ଧରି ହୋଇ ଦୁଇ ଭାଇ ଗଲେ ।
 ବଡ଼ପଣ୍ଡା ଘରେ ଯାଇ ପୁରବେଶ ହୋଇଲେ ।୩୦୩।
 ବଧୂ ତାର କହଇ ଯେ ଶାଶୁ ଆଗେ ଯାଇ ।
 ବରହମଣ ଯେ ଦୁଇଗୋଟି ଆସିଛନ୍ତି ଧାଇଁ ।୩୦୪।
 ଶାଶୁ ରାଣ୍ଡି ତାହାଙ୍କୁ ଯେ ଚିହ୍ନି ନ ପାରିଲା ।
 ଧାଇଁ ଯାଇ ବେଗେ ତାଙ୍କୁ କବାଟ କିଲିଲା ।୩୦୫।
 ଆସ ଆସ ବୋହୂଏ ଲୋ ଠେଙ୍ଗା ବାଡ଼ି ଧରି ।
 ଚୋର କି ଖଣ୍ଡିଟ ଏ ଦୁହେଁ ଦେବା ଆଡ଼କରି ।୩୦୬।
 ଏହା ଶୁଣି ଦୁଇ ଭାଇ ତହୁଁ ପଳାଇଲେ ।
 ସାମବେଦ ଯଜୁରବେଦ ଦୂରେ ଉତ୍ତରାରିଲେ ।୩୦୭।
 ଶୁଣି ଶୁଷ୍କ ତରୁଣ ପଲ୍ଲବୀ ଉଠିଲେ ।
 ଭିକ୍ଷୁକ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଲି ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ଚିହ୍ନିଲେ ୩୦୮।
 ଦୁଇ ଭାଇଙ୍କୁ ସେ ଡାକି ତହିଁ ବସାଇଲା ।
 ଖୁଦ ମଜୁଖ ମିଶାଇ ସତରଂ ରାନୁପିଲା ।୩୦୯।
 ଅଫିଟା କଦଳୀମଞ୍ଜୁ ଦୁଇଖଣ୍ଡ ଆଣି ।
 ବେନି ଭାଇ ପକାଇଣ ସିଞ୍ଚିଲେକ ପାଣି ।୩୧୦।
 କଂସା ଘେନି ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ଯେ ଅନ୍ନ ଆଣିଗଲା ।
 ଆଉ କି ବାଡ଼ିବ ତାର ହାଣ୍ଡି ଉଭା ହେଲା ।୩୧୧।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦ୍ରୋହୀ ପୁରୁଷ ଏ ବୋଲିଣ ଯାଣିଲା ।
 ପାକଶାଳାରୁ ଲେଉଟି ପାଗରେ ମିଳିଲା ।୩୧୨।
 ଦୁଇଗୋଟି ଭାଇଙ୍କର ହସ୍ତକୁ ଧଇଲା ।
 କଟୁ କଥା କହି ତାଙ୍କୁ ଦାଣ୍ଡରେ ଛାଡ଼ିଲା ।୩୧୩।
 ତହୁଁ ଦୁଇଜଣ ଯେ ନିରାଶ ହୋଇଗଲେ ।
 କବୀର ସାହିରେ ଯାଇ ପୁରବେଶ ହୋଇଲେ ।୩୧୪।

କଷ୍ଟଧାରୁଥ ବରାହମଣ ବୋଲି କବୀର ଜାଣିଲେ ।
 ଖଇ ଚାରି ପାଞ୍ଚ ମାଣ ଆଣି ବେଗେ ଦେଲେ ।୩୧୪।
 ଅନନ୍ତରାତ୍ରେ ଜାଣିଲେ ଯା ଦେବୀ କମଳିନୀ ।
 ପବନକୁ ଡାକି ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ସେହିକ୍ଷଣି ।୩୧୫।
 ଆରେ ପବନ ତୁହି ତ ବେଗେ ଚଳିଯିବୁ ।
 ଖଇ ଚାରି ପାଞ୍ଚ ମାଣ ଉଡ଼ାଇଣ ଦେବୁ ।୩୧୬।
 ଆଜ୍ଞା ପାଇ ପବନ ଯେ ବେଗେ ଚଳିଗଲା ।
 ପ୍ରଭୁତ୍ବ ଆଗରୁ ଖଇ ଉଡ଼ାଇଣ ନେଲା ।୩୧୭।
 ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣରେ କହନାଇ ।
 ପୁରାଣ ଗଲାବେଳେ ଜାତି କୁଳ ଲୋଭୁ କାହିଁ ।୩୧୮।
 ପଦ୍ମ ପୋଖରୀକୁ ଚାଲ ଯିବା ଦୁଇ ଭାଇ ।
 ପଦ୍ମ ମୂଳ ଖାଇ ପୁରାଣ ବଞ୍ଚିରାଇବା ତହିଁ ।୩୧୯।
 ଫଳ ପୁଷ୍ପ କରି ତହିଁ ଗୁଡ଼ାଏ ଆଣିବା ।
 ଅଧିକ ମିଳିଲେ କିଛି ସଞ୍ଚିଣ ରଖିବା ।୩୨୦।
 ଏମନ୍ତ ବିଚାର କରି ଦୁଇ ଭାଇ ଗଲେ ।
 ପଦ୍ମ ପୁଷ୍ପକରିଣୀରେ ଯେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।୩୨୧।
 ପଦ୍ମ ପୋଖରୀରେ ସାତ ତାଳ ପାଣି ଥିଲା ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଆଜ୍ଞା ମାତ୍ରେ ସବୁ ପଡ଼ି ହୋଇଗଲା ।୩୨୨।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି କି ବୁଝି କରିବା ।
 ଜଳ ନାହିଁ ଫଳ ଏଥି କାହିଁ ବା ପାଇବା ।୩୨୩।
 ଏହା କହି ଦୁଇଜଣ ତହିଁ ଚଳିଗଲେ ।
 ଯାଉ ଯାଉ ବାଟେ ଏକ ଯୋଗୀକି ଭେଟିଲେ ।୩୨୪।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ଆହେ ନାଥ ।
 ତୁମ୍ଭର ଥାଳରୁ ଯେ ଆମ୍ଭକୁ ଦିଅ ଭାତ ।୩୨୫।
 ସତ୍ୟାନନ୍ଦ ବୋଲେ ରାମକୃଷ୍ଣ ମୁଖ ଚାହିଁ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦ୍ରୋହି ହୋଇଅଛି ତୁମ୍ଭେ ଦୁଇ ଭାଇ ।୩୨୬।
 ଦୁଧ ଅନ୍ନରେ ଯେ ମୋର ଥାଳ ପୁରିଥିଲା ।
 ତୁମ୍ଭେ ମାଗନ୍ତେଣ ଅନ୍ନ ଗୁନ୍ସ ହୋଇଗଲା ।୩୨୭।
 ଅନ୍ନ ଜଳ ନ ମିଳିବ ତୁମ୍ଭେକୁ ଯେ କାହିଁ ।
 ସମୁଦ୍ର କୁଳକୁ ବେଗେ ଯାଅ ଦୁଇ ଭାଇ ।୩୨୮।
 ମୁହିଁ ଯାଇଥିଲି ମୋତେ ଅନ୍ନ ଥିଲେ ଦେଇ ।
 ଖାଇଲେ ବୋହିଲେ ସେହି ଅନ୍ନ ନ ସରଇ ।୩୨୯।
 ଏହି ରୂପେ ସତ୍ୟାନନ୍ଦ ବାଟ କହିଦେଲେ ।
 ଯିବା ବୋଲି ଦୁଇ ଭାଇ କମର ବାନ୍ଧିଲେ ।୩୩୦।
 ହଟି କମଳିନୀ ତହିଁ ହଟ ଉଆଇଲେ ।
 ପୂର୍ଣ୍ଣସ୍ୱର୍ଗକୁ ରାଇଣ ଦେବୀ ବେଗେ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ।୩୩୧।
 ଅତିଶୀଘ୍ର ଟାଣ ଖରା କର ତୁମ୍ଭେ ଯାଇ ।
 ବାଲି ମାଟି ତାତୁ ବେଗେ ଡହ ଡହ ହୋଇ ।୩୩୨।
 ତାତିବ ଖରାରେ ଯେହନେ ଭାଦିବାର ବାଲି ।
 ପାଦେ ମାତ୍ର କେହି ତହିଁ ନ ପାରିବେ ଚାଲି ।୩୩୩।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ଦୟେଷୁ ଭାଇ ।
 ଏଡ଼େ ବଡ଼ ଖରାରେ ମୁଁ ଚାଲି ନ ପାରଇ ।୩୩୪।
 ବେଗ ବେଗ ହୋଇ ତୁମ୍ଭେ ଯାଉଅଛୁ ଧାଇଁ ।
 ବୁଝି ଦିଶୁନାହିଁ ଏବେ କିଏ କରିବଇଁ ।୩୩୫।

ଶୁଣି ନ ଶୁଣିଲା ପରି ବଳରାମ ଗଲେ ।
 କମଳାତ୍ମକ ସିଂହଦ୍ଵାରରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।୩୩୬।
 ସିଂହଦ୍ଵାରରେ ପ୍ରବେଶିତ ଡାକିଲେକ ତହିଁ ।
 ଡାକ ଶୁଣି ଦାସୀମାନେ ଅଇଲେକ ତହିଁ ।୩୩୭।
 କେଉଁ ଦାସୀ କହୁଅଛି ଶୁଣ ଆଗୋ ସହି ।
 ଏପରି କାତୁଣ୍ଡାଳ ମୁଁ ଯେ କାହିଁ ଦେଖିନାହିଁ ।୩୩୮।
 ଏହିପରି ମୋଟା ହୋଇ ଗୋଟାଏକ ଥିଲା ।
 ଆମ୍ଭେ ଠାକୁରାଣୀଙ୍କୁ ଯେ ଘରୁ ତଡ଼ିଦେଲା ।୩୩୯।
 ଏହି ରୂପେ ଦାସୀମାନେ କୁହାକୁହି ହେଲେ ।
 ବେକରେ ହାତ ଦେଇଣ ଦାଶତରେ ଛାଡ଼ିଲେ ।୩୪୦।
 ବଳରାମ ପ୍ରଭୁ ତହିଁ ଲେଉଟି ଅଇଲେ ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ଠାକୁରଙ୍କୁ ବାଟରେ ଦେଖିଲେ ।୩୪୧।
 ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣରେ କହନାହିଁ ।
 ଦାସୀମାନେ ଆସି ମୋତେ ଦେଲେ ଘଡ଼ାଇ ।୩୪୨।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି କି ବୁଝି କରିବା ।
 କେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ଆମ୍ଭେ ଜୀବନ ଧରିବା ।୩୪୩।
 ଆଉଥରେ ଚାଲି ବେନି ଭାଇ ଫେରିଯିବା ।
 ବିନୟ କରିଣ ଅନ୍ନ ଦାସୀଙ୍କୁ ମାଗିବା ।୩୪୪।
 ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ପଛେ ଆମ୍ଭେ ଥିବୁ ।
 ଆଗରେ ଥାଇଣ ଅନ୍ନ ତୁହି ଯେ ମାଗିବୁ ।୩୪୫।
 ଏତେ କହି ସିଂହଦ୍ଵାରରେ ପ୍ରଭୁ ବିଜେକଲେ ।
 ମନଦିରର ଶୋଭା ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଲେ ।୩୪୬।
 ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରଭୁ ଯହିଁ ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଲେ ।
 ଓଁକାର ଗବଦ କରି ବେଦଧ୍ଵନି କଲେ ।୩୪୭।
 ରକ୍, ସାମ, ଯଜ୍ଞ ଯେ ଅଧର୍ବ ଚାରି ବେଦ ।
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ପୁରିଉଠିଲା ଗହଗହ ନାଦ ।୩୪୮।
 ପଲଙ୍କ ଉପରେ କମଳା ଯେ ଶୋଇଥିଲେ ।
 ନିସ୍ତରିଲି ନିସ୍ତରିଲି ବୋଲିଣ ବୋଇଲେ ।୩୪୯।
 କୋଟି କୋଟି ଜନମର ପାତକ ହେଲା କ୍ଷୟ ।
 ମୋର ଘରେ ବିଜେ କଲେ ପ୍ରଭୁ ଦେବରାୟ ।୩୫୦।
 ପଚାର ପଚାର ଦାସୀ ପଚାର ଲୋ ଯାଇ ।
 କିସ ମାଗୁଛନ୍ତି ଯେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବେନିଭାଇ ।୩୫୧।
 ଚାଲିଯାଇ ମୁଦୁସୁଲି ତାଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ ।
 କି ମାଗୁଛ ପଣ୍ଡାମାନେ କହ ତୁମ୍ଭେ ଭଲେ ।୩୫୨।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଦାସୀମୁଖ ଚାହିଁ ।
 ଅନ୍ନ ଗଣ୍ଡାଏକ ତୁମ୍ଭେ ପାରିବକି ଦେଇ ।୩୫୩।
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଣ ଦାସୀମାନେ ଚଳିଗଲେ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଠାକୁରାଣୀ ଆଗେ ବେଗେ ସେ ବୋଇଲେ ।୩୫୪।
 ଦାସୀତ୍ମକ ମୁଖରୁ ଯେ ଏମନ୍ତ ବାକ୍ସ ଶୁଣି ।
 ମନେ ବିଚାର କରନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଠାକୁରାଣୀ ।୩୫୫।
 ଏ କଥା ଅରଦି ଅଛି ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ମୁହିଁ ।
 ଏବେ ଦାସୀମାନେ ଲୋ ପଚାର ବେଗେ ଯାଇ ।୩୫୬।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇ ମୋ ଘରେ କି ଖାଇବେ ।
 ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ଅନ୍ନ ଖାଇ ଅପବାଦ ନେବେ ।୩୫୭।

ଏ ମୋହର ଦୂରବସ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ଛୁଇଁ ନ ଯୋଗାଇ ।
 ଜାଣୁ ଜାଣୁ ମୁଁ କେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ଦେବଇଁ ।୩୫୮।
 ଠାକୁରାଣୀ ସମୀପରୁ ଦାସୀମାନେ ଗଲେ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣଟଙ୍କ ଆଗେ ଯାଇ ଏମନ୍ତ କହିଲେ ।୩୫୯।
 ଦାସୀଟଙ୍କ ମୁଖରୁ ଯେ ଏମନ୍ତ ବାକ୍ସ ଶୁଣି ।
 କଷ୍ଟଧାତୁର ହୋଇ କହନ୍ତି ହଳପାଣି ।୩୬୦।
 ନୂଆ ହାଣ୍ଡି ନୂଆ ସଞ୍ଚର ଦେଇ କି ପାରିବୁ ।
 ଏମନ୍ତ ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଯେ ଖାଇବୁ ।୩୬୧।
 ଦାସୀମାନେ କହନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀଟଙ୍କ ଆଗେ ଯାଇ ।
 ହାତେ ରାନ୍ଧି ଭୋଜନ କରିବେ ଦୁଇ ଭାଇ ।୩୬୨।
 ଏହା ଶୁଣି ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲେ ।
 ଦାସୀଟଙ୍କ ହସ୍ତରେ ହାଣ୍ଡି ଦଶଗୋଟି ଦେଲେ ।୩୬୩।
 ଚାଉଳ ପତ୍ତିଏ ନେଇ ଛାମୁରେ ରଖିଲେ ।
 ଲେଉଟିଆ ଶାଗ ନେଇ ଛାମୁରେ ରଖିଲେ ।୩୬୪।
 ଆଳୁ ସାରୁ କଦଳୀ ଯେ ବଢ଼ି ବାଇଗଣ ।
 ଦୁଧ ଦହି ଛେନା ଶର୍କରା ଯେ ଦେଲେ ପୁଣି ।୩୬୫।
 ଏବେ ଯେତେ ଇଚ୍ଛା ତେତେ ଭୁଞ୍ଜ ହୋ ବୋଇଲେ ।
 ଗୃହେ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ଥାଇ ବିଚାର ଯେ କଲେ ।୩୬୬।
 ରାନ୍ଧଣା ଭୁଞ୍ଜିବେ ଯଦି ହାତେ ଦୁଇ ଭାଇ ।
 ନାରୀଟଙ୍କୁ ପୁରୁଷ ଆଉ ଲୋଡ଼ିବେ କିମ୍ପାଇଁ ।୩୬୭।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ କାଷ୍ଠ ଖଣ୍ଡେ ହାତରେ ଧରିଲେ ।
 ଅଗ୍ନିର ସ୍ତମ୍ଭଭନ ମନତର ଦେବୀ ପାଠ କଲେ ।୩୬୮।
 କଦାପି ଅଗ୍ନି ଦେବତା ତେଜ ନ ହୋଇବ ।
 ହାଣ୍ଡି ନ ତାତିବ ଆଉ ପାଣି ନ ତାତିବ ।୩୬୯।
 ଯେତେ କାଠ ଜଳୁଥିବା ଭଷ୍ମ ହୋଇଯିବ ।
 କୁହୁଳି କରିଣ ତହିଁ ଧୁଆଁ ହେଉଥିବ ।୩୭୦।
 ଏମନ୍ତ ବୋଲିଣ କମଳା ଯେ ଆଦୃଷ୍ଟ ଦେଲେ ।
 ସେହି ପ୍ରକାରେଣ ଅଗ୍ନି ଦେବତା ଯେ କଲେ ।୩୭୧।
 ସବୁ କାଠଯାକ ତହିଁ ଅଙ୍ଗାର ଯେ ହେଲା ।
 ତେବେ ସୁଦ୍ଧା କିଞ୍ଚିତେ ଯେ ପାଣି ନ ତାତିଲା ।୩୭୨।
 ହଟି କମଳିନୀ ହଟ ଭିଆଇଲେ ଯେଣୁ ।
 ହାଣ୍ଡିତଳେ କଳା ଟିକେ ନ ପଡ଼ିଲା ତେଣୁ ।୩୭୩।
 ସୁଗନ୍ଧ ତଳେ ଦେବୀ ଦେଲେ ପଠିଆଇ ।
 ଦାସୀମାନେ କହୁଛନ୍ତି ବ୍ରାହ୍ମଣଟଙ୍କୁ ଯାଇ ।୩୭୪।
 ପାକସିଦ୍ଧି ହେଲା କି ନ ହେଲା ହେ ଗୋସାଇଁ ।
 ତଳେ ଲଗାଇ ସନ୍ତାନ କର ବେଗେ ଯାଇ ।୩୭୫।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ପାଣି ନ ତାତିଲା ।
 କି ପାକ କରିବୁ ବେଳ ଉଚ୍ଛୁର ହୋଇଲା ।୩୭୬।
 ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣରେ କହନାଇ ।
 ଅନ୍ନ ହୋଇଲାକି ନାହିଁ କହ ବେଗେ ତୁହି ।୩୭୭।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ଆହେ ଭାଇ ।
 ଅନ୍ନ କି ହୋଇବ ଟିକେ ପାଣି ତାତି ନାହିଁ ।୩୭୮।
 ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ରେ ଅଧୁଆ ମୁହଁ ।
 ରାନ୍ଧି ନ ଜାଣି ହୋଇଅଛୁ ରାନ୍ଧୁଣିଆ ।୩୭୯।

ତୁହି ଆଡ଼ ହୁଅ ମୁହିଁ ରାନ୍ଧୁଅଛି ଯାଇଁ ।
 ଅନ୍ନ ରାନ୍ଧିବାକୁ ଗଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଗୋସାଇଁ ।୩୮୦।
 ଫୁଟ୍କି ଫୁଟ୍କି ବଳରାମ ବିରକତ ହୋଇଲେ ।
 କାଠ ଖଣ୍ଡେ ଘେନିଣ ଯେ ହାଣ୍ଡି ପିଟିଦେଲେ ।୩୮୧।
 କଷ୍ଟଧାତୁର ଦୁଇଭାଇ ଆକୁଳ ହୋଇଲେ ।
 କି ବୁଦ୍ଧି କରିବା ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ବୋଇଲେ ।୩୮୨।
 ଜଗନ୍ନାଥ ବୋଇଲେ ତ ବୁଦ୍ଧି ଦିଶୁନାହିଁ ।
 କଷ୍ଟଧାରେ ଆତୁର ହେଉଅଛି ମୋର ଦେହୀ ।୩୮୩।
 ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ଜାତି ପଛେ ଯାଉ ତାର ଘରେ ଖାଉ ଭାତ ।୩୮୪।
 ଯେବେ ଏହା ଘରୁ ଭାତ ଆମ୍ଭକୁ ନ ଦେବ ।
 ଆମ୍ଭେ ଦୁଇ ଭାଇଟଙ୍କର ମରଣ ହୋଇବ ।୩୮୫।
 ଲେଉଟିଣ ଦାସୀ ଯାଇ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ କହିଲେ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ତ ହାଣ୍ଡି ଭାଙ୍ଗି ଫୋପଡ଼ାଇ ଦେଲେ ।୩୮୬।
 ଏହା ଶୁଣି ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ମନେ ଚିନ୍ତା କଲେ ।
 କେତେ ଦୁଃଖ ଦୀନବନ୍ଧୁ ଦୁହେଁ ଯେ ପାଇଲେ ।୩୮୭।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣଶର ଚଟୁ ଗୋଟି ହାତରେ ଧଇଲେ ।
 ରୋଷେଇ ଗାଳକୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନିନ୍ଦେ ବିନ୍ଦେ କଲେ ।୩୮୮।
 ପୁରଥମେ ରାନ୍ଧିଲେ ମାଏ ବଗଡ଼ା ଯେ ଅନ୍ନ ।
 ମୁଗ ମଧୁରୁତି କ୍ଷୀର ନାନାଦି ବ୍ୟଞ୍ଜନ ।୩୮୯।
 ଆମ୍ବିକ ଗାକର କଲେ କଦଳୀର ଭଜା ।
 ଅତି ଯତ୍ନେ କଲେ ମାଏ ତିଅଣ ଯେ ମଞ୍ଜୁ ।୩୯୦।
 ଷାଠିଏ ପଉଟି ସେ ରନ୍ଧନ କଲେ ଯାଇ ।
 ବଗଡ଼ା ଭାତ ମହିମା କଳନା ନ ଯାଇ ।୩୯୧।
 ଦୁଧପୁଳି କଲେ ମାତ ଘୃତପୁଳି କଲେ ।
 ଅତି ଯତନରେ ମାଏ ସରପୁଳି କଲେ ।୩୯୨।
 ଯେତେ ଦରବ୍ୟ ରାନ୍ଧିଛନ୍ତି ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କ ରୁଚି ।
 ବଢ଼ିର ମହୁର କଲେ ପକାଇଣ ସାତି ।୩୯୩।
 ସହସ୍ର ଆଟିକା ରାନ୍ଧି ଦରବ୍ୟ ସଜାଡ଼ିଲେ ।
 ଯେ ଯାହା ସ୍ଥାନରେ ଯତ୍ନେ ରଖାଇଣ ଦେଲେ ।୩୯୪।
 କରପୁର ଛେନା ଶର୍କରା ମରିତ ଗୋଳାଇ ।
 ଷାଠିଏ ନଉତି ପଣା ରଖିଲେ ତ ତହିଁ ।୩୯୫।
 ରତ୍ନଗଣା ପଇଡ଼ ସତ୍ତରରେ ଛେନାପଣା ।
 ଅଦା ମିଶା କରି ଯେ ନବାତ ଖଣ୍ଡଛେନା ।୩୯୬।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ପାକଗୁଣ କେ କହି ପାରିବ ।
 କ୍ଷଣକ ମଧ୍ୟରେ ମାଏ ସଜାଡ଼ିଲେ ସର୍ବ ।୩୯୭।
 ସବୁଥିରୁ ଖଣ୍ଡିଏ ଖଣ୍ଡିଏ ରଖିଥିଲେ ।
 ଭୋଜନ ଶେଷକୁ ପୋଡ଼ପିଠାଏ ରଖିଲେ ।୩୯୮।
 ବୋଇଲେ ଦାସୀଙ୍କି କର ଅତ୍ତମ ମରଦନ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଲିଣ ମନେ ନ ପାଞ୍ଜିବ ଭିନ୍ନ ।୩୯୯।
 ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ମୁହିଁ ଅଟେ ନିଜ ଦାସୀ ।
 ଶୁଣିଣ ଆନନ୍ଦେ ଚଳିଗଲେ ସବୁ ଦାସୀ ।୪୦୦।
 ଦାସୀମାନେ କହୁଛନ୍ତି ସୁବେଦୀ ଗୋସାଇଁ ।
 ସ୍ନାନ କର ବେଗେ ଅତ୍ତମ ମରଦନ ହୋଇ ।୪୦୧।

ତହୁଁ ସୁବାସ ଜଳରେ ଦୁହେଁ ସ୍ନାନ କଲେ ।
 ଅଙ୍ଗ ଯୋଜିବାକୁ ଦାସୀ ଗାମୁଛାଏ ଦେଲେ । ୪୦୨।
 ପିତାମ୍ବର ପାଟ ଆଣି ପିନ୍ଧିବାକୁ ଦେଲେ ।
 ସୁବେଶ ହୋଇଣ ଦୁଇ ଭାଇ ଯେ ବସିଲେ । ୪୦୩।
 ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣରେ କହନାହିଁ ।
 ଏମନ୍ତ ପରକାରେ ମାନସ କରେ କିସ ପାଇଁ । ୪୦୪।
 ଏହା ଘରେ ପୁରୁଷ ତ ଜଣେ ଦିଶୁନାହିଁ ।
 ଶୁଳି ଦେବା ପୁରାୟେ ଏହି ବିଚାର ଦିଶଇ । ୪୦୫।
 ଚାଲି ଏବେ ପଳାଇଣ ଏହିଠାରୁ ଯିବା ।
 କଷଣକ ମଧ୍ୟସ୍ତରେ ଆଉ ପରାଣ ନ ପାଇବା । ୪୦୬।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଉଦ୍ଦେଷ୍ଟ ଉଇ ଶୁଣ ।
 ଏ ଘରର କରତ୍ତା ଆଜି ହୋଇବେ ଆପଣ । ୪୦୭।
 ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣରେ କହନାହିଁ ।
 ଏମନ୍ତ କହିବା ତୋର ଉଚିତ ନୁହଇଁ । ୪୦୮।
 ଗୁହ ପରିଷ୍କାର ଦେବୀ ସ୍ୱାହସ୍ତରେ କଲେ ।
 ଗନ୍ଧ ଚନ୍ଦନ ଯେ ମାଏ ଛଡ଼ା ପକାଇଲେ । ୪୦୯।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣଶର ଆଳି ସୁବର୍ଣ୍ଣଶର ଗିନାଝରି ।
 ହାତଧୁଆ ପାଦଧୁଆ ସୁସଜ୍ଜିତ କରି । ୪୧୦।
 ମଣୋହି କରିବା ବିଧି ଯେମନ୍ତ ଭିଆଣ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣଶର ପୀଠ ତହିଁ କଲେକ ନିରମାଣ । ୪୧୧।
 ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ କହୁଛନ୍ତି ଦାସୀ ମୁଖ ଚାହିଁ ।
 ବେଶ କରି ପରତୁଟକୁ ଲୋ ଘେନିଆସ ଯାଇ । ୪୧୨।
 ଏହା ଶୁଣି ଦାସୀମାନେ ବେଶେ ଚଳିଗଲେ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କ ପାଶେ ଯାଇ ପରବେଶ ହୋଇଲେ । ୪୧୩।
 ବିନୟରେ କହୁଛନ୍ତି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଗୋସାଇଁ ।
 ଭୋଜନ କରିବ ଚାଲି ସ୍ଥାନ ଅଛି ହୋଇ । ୪୧୪।
 ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣରେ କହନାହିଁ ।
 ନାରୀଏ ଜଣେ ପୁରୁଷ କେହି ଏଥି ନାହିଁ । ୪୧୫।
 ଭିତରକୁ ଯିବା ଆମ୍ଭ ଉଚିତ ନୁହଇଁ ।
 ପତ୍ର ଦୁଇଖଣ୍ଡ ତୁମ୍ଭେ ଆଣ ବେଶେ ଯାଇ । ୪୧୬।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ଭାଇ ତୁମ୍ଭେ ।
 ଏ ଘରର କରତ୍ତା ଆଜି ହୋଇବା ଯେ ଆମ୍ଭେ । ୪୧୭।
 କିମ୍ବା ତୁମ୍ଭେ ଭୟ କରୁଅଛ ଉଦ୍ଦେଷ୍ଟ ଭାଇ ।
 ଦାତା ଦେଉଅଛି ଆମ୍ଭେ ଛାଡ଼ିବା କିମ୍ପାଇ । ୪୧୮।
 ଭୟେ ବଳରାମ ସେ ଠାବରୁ ନ ଉଠନ୍ତି ।
 ହସ୍ତ ଧରି ଘେନିଗଲେ କମଳାଙ୍ଗ ପତି । ୪୧୯।
 ଠାବ ସଞ୍ଚିତରେ ଯେ ବଳରାମ ନ ବସନ୍ତି ।
 ହସ୍ତ ଧରି ବସାଇଲେ ଦେବ ଶିରୀପତି । ୪୨୦।
 କମଳିନୀ କହୁଛନ୍ତି ତୁଳସୀ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ।
 ଦେଉଶୁର ଅଟନ୍ତି ଯେ ମୋର ହଳପାଣି । ୪୨୧।
 ତାହାଙ୍କୁ କେମନ୍ତେ ଅନ୍ନ ମୁହିଁ ଦେବି ନେଇ ।
 ଭିତରେ ଥାଇଣ ମୁଁ ଯେ ଦେବଇ ବଢ଼ାଇ । ୪୨୨।
 ସାନ କିଏ ବୋଲି ଆଗ ପଚାରିବୁ ଯାଇ ।
 ବଡ଼ଠାରେ ଆଗ ଅନ୍ନ ପରଶିବୁ ନେଇ । ୪୨୩।

ଅନ୍ନଥାଳି ନେଇ ଆଗ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ଅଇଲା ।
 ବଡ଼ ସାନ କେଉଁ ପଣ୍ଡା ବୋଲି ପଚାରିଲା । ୪୭୪।
 ବଳରାମ ବୋଲୁଛନ୍ତି ହୋଇଲୁକି କାଣୀ ।
 ବଡ଼ ସାନ କିଏ ତୋତେ ନ ଦିଶଇ ପୁଣି । ୪୭୫।
 ଆମ୍ଭେ ବଡ଼ ବୋଲିଣ ଯେ ବଳରାମ କହି ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ବୋଇଲେ କୋପ କଲ କି ଗୋସାଇଁ । ୪୭୬।
 ପୁରଥମ ଥାଳିର ଅନ୍ନ ବଳରାମେ ଦେଲା ।
 ଭିତରକୁ ଆଉ ଅନ୍ନ ଆଣିବାକୁ ଗଲା । ୪୭୭।
 ଆଉ ଏକ ଥାଳି ଅନ୍ନ ଆଣିଲା ବେଳକୁ ।
 ଚାରି ଗ୍ରାସରେ ଖାଇଲେ ବଳରାମ ତାକୁ । ୪୭୮।
 ଅନ୍ନ ଥାଳି ଘେନି କରି ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ଅଇଲା ।
 ଏ ପଣ୍ଡାର ଅନ୍ନଯାକ କିଏ ଘେନିଗଲା । ୪୭୯।
 ବଳରାମ ବୋଇଲେ କଷ୍ଟଧାରତ୍ତ ହୋଇଥିଲୁ ।
 ଆଗ କରି ଚାରି ଗ୍ରାସ ବେଗେ ଖାଇଦେଲୁ । ୪୮୦।
 ହସିଲା ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ଦୁଇଭାଇଙ୍କୁ ଅନାଇ ।
 କୁରୁମ୍ଭ ମାରିବା ପ୍ରାୟ ଦିଶୁଛ ଗୋସାଇଁ । ୪୮୧।
 ପୁତ୍ର ଭାରିଜାକି ତୁମ୍ଭ ଦୁହିତ୍ୱକର ନାହିଁ ।
 ପେଟ ଲାଗି ବୁଲୁଅଛ ଦେଶ ଦେଶ ହୋଇ । ୪୮୨।
 ସହସ୍ର କାନ୍ଦୁ କଦଳୀ ରଖିଦେଲେ ନେଇ ।
 ଷାଠିଏ ନଉତି ପଶା ରଖିଦେଲେ ଥୋଇ । ୪୮୩।
 ଯେଉଁପରି ପ୍ରଭୁତ୍ୱକର ମନକୁ ରୁଚଇ ।
 ସେହିପରି କମଳିନୀ ଦିଅନ୍ତି ପଠାଇ । ୪୮୪।
 ଭୋଜନ ଶେଷକୁ ଯେ କହନ୍ତି ବଳରାମ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ରାନ୍ଧଣା ପରି ଲାଗୁଛି ଉତ୍ତମ । ୪୮୫।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ବଳରାମ ଭାଇ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀପରା ଭାର୍ଯ୍ୟାକୁ ପାଇବା ଆଉ କାହିଁ । ୪୮୬।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ଉତ୍ତମ କରି ଦେଲେ ଘରଡ଼ାଇ ।
 ବାହାରି ଗଲେ ସେ ତାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ହେଲା ଯହିଁ । ୪୮୭।
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ପୋଡ଼ିପା ଦେଲେ ନେଇ ।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ବଳରାମ ଭାଇ । ୪୮୮।
 ମୋର ମନ କଥାକୁ ଯେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଜାଣିଥାଇ ।
 ଭୋଜନ ଶେଷକୁ ପୋଡ଼ିପାଏ ଦିଅଇ । ୪୮୯।
 ଭୋଜନ ସାରିଣ ପ୍ରଭୁ ଆଚମନ କଲେ ।
 କରପୁର ତାମ୍ରକୁ(ତାମ୍ରକ) ଦୁଇ ଭାଇ ଯେ ଭୁଞ୍ଜିଲେ । ୪୯୦।
 ବାହାର ମେଲାରେ ପ୍ରଭୁ ବିଦେକଲେ ଯାଇଁ ।
 ଗବାକ୍ଷ ଦ୍ୱାରରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଅଛନ୍ତି ଅନାଇ । ୪୯୧।
 ପଚାର ପଚାର ଦାସୀ ପଚାରଲେ ଯାଇ ।
 ବିଭା ହୋଇ ଅଛନ୍ତି କି ପଣ୍ଡା ଦୁଇ ଭାଇ । ୪୯୨।
 ଏହା ଶୁଣି ଦାସୀମାନେ ବେଗେ ଚଳିଗଲେ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ୪୯୩।
 ପୁତ୍ର ଭାର୍ଯ୍ୟା ଅଛନ୍ତି କି କାହିଁ ତୁମ୍ଭ ଘର ।
 କେଉଁ ରାଜ୍ୟେ ବାଡ଼ି ବୃତ୍ତି ଶାସନ ତୁମ୍ଭର । ୪୯୪।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ଦାସୀ ତୁହି ।
 ବିବାହ ହେବାକୁ ଦ୍ରବ୍ୟ ଆମ୍ଭର ଯେ ନାହିଁ । ୪୯୫।

ଗୁଆ ବାଡ଼ି ଶାସନ ପାଇବୁ ଆମ୍ଭେ କାହିଁ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପରା ଭାର୍ଯ୍ୟକୁ ଯେ ଦେଲୁ ଘଉଡ଼ାଇ । ୪୪୬।
 କପାଳ ମନ୍ଦ ଆମ୍ଭର ଦୁଇ ଭାଇ ବୁଲୁ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଘଉଡ଼ାଇ ଆମ୍ଭେ ଏ ଦୁଃଖ ପାଇଲୁ । ୪୪୭।
 ଦାସୀଏ ବୋଇଲେ ପଶୁଡ଼ା ହୋଇଲ କି ବାଇ ।
 ନାରୀକି ଛାଡ଼ି ପୁରୁଷ ଦରିଦର କି ହୋଇ । ୪୪୮।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଲନ୍ତି ଆମ୍ଭେ କହୁଅଛୁ ଶୁଣ ।
 କେଉଁ ନାରୀ ଥିଲେ ହୁଏ ଏହି ଗର୍ଭସ୍ଥ ବରଦ୍ଧନ । ୪୪୯।
 କେଉଁ ନାରୀ ଥିଲେ ବଂଶ ନିପାତ ହୁଅଇ ।
 କେଉଁ ନାରୀ ଥିଲେ ବାସି ପେନ ନ ମିଳଇ । ୪୫୦।
 କେଉଁ ନାରୀ ଥିଲେ ସୁନା ବଳା ଯେ ମିଳଇ ।
 କେଉଁ ନାରୀ ଅଳକ୍ଷଣୀ ଘରକୁ ଭାଙ୍ଗଇ । ୪୫୧।
 ତୁମ୍ଭ ସାଆନ୍ତାଣୀତ୍ବକୁ ଯେ ପରା ବୋଲଇ ।
 ଦାସୀ କହେ ବାତୁଳ କି ହୋଇଲ ଗୋସାଇଁ । ୪୫୨।
 କଷ୍ଟଧା ଲାଗୁଥିଲା ଏବେ ଭାତ ଯେ ଖାଇଲ ।
 ଆମ୍ଭ ସାଆନ୍ତାଣୀତ୍ବକୁ ଯେ ପରା ବୋଲଇ । ୪୫୩।
 ବଳରାମ ବୋଇଲେ ଏ ମୋର ପିଲା ଭାଇ ।
 ତୁମ୍ଭ ସାଆନ୍ତାଣୀ ଆଗେ ଜଣାଇବ ନାହିଁ । ୪୫୪।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଭୟ କାହିଁପାଇଁ ।
 କିଛି ନ ବିଚାର ଆହେ ବଳରାମ ଭାଇ । ୪୫୫।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀତ୍ବର ଗୃହ ସିନା ଅଟଇ ଯେ ଏହି ।
 ଏଠାରେ ଆପଣ ଭୟ କର କିସ ପାଇଁ । ୪୫୬।
 ବଳରାମ ବୋଲୁଛନ୍ତି ବାବୁ ଚକ୍ରଧର ।
 ତୁମ୍ଭେ ଯାଇଁ ହସ୍ତଧରି ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀତ୍ବର । ୪୫୭।
 ଆମ୍ଭ ଦୋଷ କଲୁ ବୋଲି କହ ତାତ୍ବକୁ ଯାଇ ।
 ଯହିଁ ଇଚ୍ଛା ତହିଁ ରହ ଆମ୍ଭ ମନା ନାହିଁ । ୪୫୮।
 ଯେତେବେଳେ ବଳରାମ ଏମନ୍ତ କହିଲେ ।
 ଭିତର ପୁରକୁ ପ୍ରଭୁ ନିଦେ ବିଦେ କଲେ । ୪୫୯।
 ଧୀରେ ଧୀରେ ଭିତରକୁ ଗଲେ ପୀତବାସ ।
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ କମଳାତ୍ବ ପାଶ । ୪୬୦।
 ପାଣିଝରି ଘେନିକରି କମଳା ଅଇଲେ ।
 ଦରହାସେ ପ୍ରଭୁତ୍ବର ମୁଖକୁ ଚାହିଁଲେ । ୪୬୧।
 ଅତି ଯତନରେ ଦେଲେ ପାଦପଦ୍ମ ଧୋଇ ।
 ଥୋପାଏ ପାଦ ଉଦକ ମସ୍ତକେ ଲଗାଇ । ୪୬୨।
 କିଛି ପାଦୋଦକ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଗର୍ଭକୁ ଖେପିଲେ ।
 ପଞ୍ଚବରଣ ପୁଷ୍ପେ ପାଦପଦ୍ମ ପୂଜାକଲେ । ୪୬୩।
 ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ କହୁଛନ୍ତି ପ୍ରଭୁତ୍ବକୁ ଅନାଇ ।
 ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ବୋଲି ମୋତେ ଦେଲ ଘଉଡ଼ାଇ । ୪୬୪।
 ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ଘରେ ଏବେ ଭୁଞ୍ଜିଲ ଗୋସାଇଁ ।
 ଚଣ୍ଡାଳ ବିଟାଳ ହେଲ ଦୁଇଗୋଟି ଭାଇ । ୪୬୫।
 ଧିକ ତୁମ ବଡ଼ପଣ ଧିକ ତୁମ କଥା ।
 ପୋଡୁ ତୁମ୍ଭର ପ୍ରତିଞ୍ଜା ଧିକ ତୁମ୍ଭ ଭ୍ରାତା । ୪୬୬।
 ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ଏ ପ୍ରକାରେ ବହୁ ଧିକାରିଲେ ।
 କାଳୀୟ ଗଞ୍ଜନ ଶୁଣି କିଛି ନ କହିଲେ । ୪୬୭।

ମହାମୟୀ ବୋଇଲେ ହେ ଶୁଣ ମୋ ବଚନ ।
 ମୋର କିସ କାର୍ଯ୍ୟ ତୁମ୍ଭେ କହ ହେ ବହନ । ୪୬୭।
 କିଛି କଷଣ ଉତ୍ତାରେ ବୋଇଲେ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ଏବେ ମନୁ ମାନ ତେଜ ଜଗତର ମାତ । ୪୬୮।
 ଅକାରଣେ ଏତେ କଥା କହ ପ୍ରାଣସହି
 ଆମ୍ଭର ପ୍ରାରଥନା ଆମ୍ଭ ସଙ୍ଗେ ଯିବାପାଇଁ । ୪୬୯।
 ବଡ଼ ହେଲେ କିସ ହେଲା ଗରବ ଗଞ୍ଜିଲ ।
 ରବି ତଳେ ସବୁ ଯୁଗେ ଯଶ ରଖିଗଲ । ୪୭୦।
 ତୁମ୍ଭ ଯୋଗେ ଆମ୍ଭେ କଷ୍ଟ ପାଇଲୁ ବହୁତ ।
 ଆମ୍ଭେ ଭିକ୍ଷା ମାଗିବାର ଜାଣିଲେ ଜଗତ । ୪୭୧।
 ତୁମ୍ଭ ଯଶ କିରତୀ ଏବେ ଜଗତେ ରହିଲା ।
 ଆମ୍ଭତଙ୍କୁ ଅନ୍ନ ଦେବାର ଜଗତ ଶୁଣିଲା । ୪୭୨।
 ଗୁରୁବାର ଦିନ ଏ ପ୍ରାଣ ଯେ ଶୁଣିବ ।
 ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନନ୍ତର ପାପ ତାର କ୍ଷୟ ହେବ । ୪୭୩।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀପୂଜା ଦିନ ଏହା ଯେ ନାରୀ ଗାଇବ ।
 ଇହ ଜନ୍ମେ ପତିବ୍ରତା ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ଯିବ । ୪୭୪।
 ଯଦ୍ବସି ନାରୀକୁ କେହି ମୁଖେ ବୁଝାଇବ ।
 ତାହାର ସୁକୃତ ଆଉ କେ କହି ପାରିବ । ୪୭୫।
 ଏତେ କହି ଗୋବିନ୍ଦ ଧଇଲେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହସତ ।
 ଜଗତ ମାତ କହିଲେ କର ତୁମ୍ଭେ ସତ୍ୟ । ୪୭୬।
 ଚଣ୍ଡାଳୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଯାଏ ଖୁଆଖୋଇ ହେବେ ।
 ସମସ୍ତେ ଖାଇଣ ହସତ ଜଳେ ନ ଧୋଇବେ । ୪୭୭।
 ହାଡ଼ିର ହସତୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଛଡ଼ାଇ ଖାଇବେ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣେ ଖାଇ ହସତକୁ ମୁଣ୍ଡରେ ପୋଛିବେ । ୪୭୮।
 ଅନ୍ନ ଖାଇ ସର୍ବେ ମୁଣ୍ଡେ ପୋଛୁଥିବେ ହସତ ।
 ତେବେ ବଡ଼ ଦେଉଳକୁ ଯିବି ଜଗନ୍ନାଥ । ୪୭୯।
 ହେଉ ହେଉ ବୋଲି ଆଦୃଷ୍ଟ ଦେଲେ ମହାବାହୁ ।
 ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଗୋ ତୁମ୍ଭର ଯଶ ରହୁ । ୪୮୦।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀତଙ୍କ ହସତ ଧରିଣ ଜଗନ୍ନାଥ ନେଲେ ।
 ବଡ଼ ଦେଉଳକୁ ପ୍ରଭୁ ବିଦେ କରିଗଲେ । ୪୮୧।
 ଲକ୍ଷ୍ମେ ଚନ୍ଦ୍ର ଉଦିଆଯେ ଛାମୁରେ ଜଳଇ ।
 ଦେଉଳକୁ ବିଦେ କଲେ ବ୍ରହ୍ମପାଣ୍ଡବ ଗୋସାଇଁ । ୪୮୨।
 ଇନ୍ଦ୍ର ତାକୁଛନ୍ତି ଦେବ ମଣିମା ମଣିମା ।
 ବ୍ରହ୍ମ ତାକୁଛନ୍ତି ଦେବ ଗୁହାରି ଶୁଣିମା । ୪୮୩।
 ବରୁଣ କୁବେର ଯେ ହସତରେ ବେତ ଧରି ।
 ନୃତ୍ୟ କରୁଥିଲେ ଯହିଁ ସ୍ଵର୍ଗ ଅପସରି । ୪୮୪।
 ରମ୍ଭା ଯେ ମେନକା ଆଦି ଆଉ ଚିତ୍ତଲେଖା ।
 ତୁଳସୀ ମାଳତି ଆଉ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ରସିକା । ୪୮୫।
 ଚଞ୍ଚଳା ଯେ ମଦାଳସୀ ଆବର ସୁଗୀଳା ।
 ନୃତ୍ୟ ଆରମ୍ଭନ୍ତି ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ସେ ଅବଳା । ୪୮୬।
 ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣରେ କହନାଇ ।
 ଘରକୁ ଘରଣୀ ସିନା ସୁନ୍ଦର ଦିଶଇ । ୪୮୭।
 ଯେତେବେଳେ ଦାଣ୍ଡେ ଯାଉଥିଲୁ ଦୁଇ ଭାଇ ।
 ଚୋର ଖଣ୍ଡ ବୋଲି ଦେଉଥିଲେ ଘଉଡ଼ାଇ । ୪୮୮।

ଆହୁରି କଥାଏ ଶୁଣ ଜଗନ୍ନାଥ ଭାଇ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଏତେ ବଡ଼ ବୋଲି ଏବେ ଜାଣିଲୁ । ୪୮୯ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେବୀ ବିଜେ କଲେ ତାଙ୍କୁ ଦେଉଳକୁ ।
 ଦୁଇ ଭାଇ ବିଜେ କଲେ ବଡ଼ ଦେଉଳକୁ । ୪୯୦ ।
 ଦାସୀ ପରିଚାରି ଆଦିକରି ଯେତେ ଥିଲେ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଆସିଲାବେଳେ ସେ ସମସ୍ତ ଯେ ଅଇଲେ । ୪୯୧ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ପାଇଣ ଦେବ ଗୋବିନ୍ଦ ଆନନ୍ଦ ।
 ସଂସାରରେ ସେହି ମତେ କଲେକ ଗୋବିନ୍ଦ । ୪୯୨ ।
 ଶୁଣିଲେ ନାରଦ ଏହି ପୁରାତନ ଆଖ୍ୟା ।
 ଯାହା ପୁରସନରେ ପୁରୁ ମାଗିଲେ ଯେ ଭିକ୍ଷା । ୪୯୩ ।
 ଛାର ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ଅଇଁ ଗୁମ୍ଫା ଭୋଗ କଲା ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ସୁଦୟାରେ ଏମନ୍ତ ହୋଇଲା । ୪୯୪ ।
 ଏ ପୁରାଣ ପଢ଼ିଲେ ଯେ ସର୍ବ ସିଦ୍ଧ ହୁଏ ।
 ସୁରୁକ୍ଷୋଦୟ ସମ ତମ ପାପ କ୍ଷୟ ହୁଏ । ୪୯୫ ।
 ଏ ପୁରାଣ ଯେଉଁମାନେ ପଢ଼ନ୍ତି ଶୁଣନ୍ତି ।
 ଲକ୍ଷ୍ମେ କୋଟି ଗୋଦାନର ଫଳ ଯେ ଲଭନ୍ତି । ୪୯୬ ।
 ଏ ପୁରାଣ ଅଟଇ ଯେ ମୁକତିର ପଥ ।
 ଏହା ଫଳ କଥନରେ କେ ହେବ ସମର୍ଥ । ୪୯୭ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ପୁରାଣ ଏହୁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଲା ।
 ଭାବେ ବଳରାମ ଦାସ ଗୀତରେ କହିଲା । ୪୯୮ ।

॥ ଇତି ଶ୍ରୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପୁରାଣ ସମାପ୍ତ ॥

Last edited ୩ years ago by Jnanabot

ଉଇକିପାଠାଗାର

ଦରଶାଯାଇଥିଲେ ସମସ୍ତ ବିଷୟବସ୍ତୁ CC BY-SA 4.0 ରେ ଉପଲବ୍ଧ ।

ଗୁମର ନୀତି ବ୍ୟବହାର ନିୟମାବଳୀରେ ସ୍ପଷ୍ଟ

ଉଇକିପାଠାଗାର

ଖୋଜନ୍ତୁ

ମାଗବସା ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପୁରାଣ

ଭାଷା

Download PDF

ଦେଖିବେ

ସମ୍ପାଦନା (Edit)

ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପୁରାଣ

ଲେଖକ/କବି: ବଳରାମ ଦାସ

ପୁରୀ ବଡ଼ଦେଉଳ ସିଂହଦ୍ୱାରରେ ଓଡ଼ିଆଣୀ ସାଜରେ ତୋରଣ ଲକ୍ଷ୍ମୀ

ନମସ୍ତେ କମଳା ମାଗୋ ସାଗର ଦୁଲ୍ଲଣୀ ।

ନମସ୍ତେ ନମସ୍ତେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଘରଣୀ । ୧ ।

ନମସ୍ତେ କମଳା ମାଗୋ ଅତି ଦୟାବତୀ ।

ସୁଧାବର ଜଞ୍ଜନ କୀଟ ଆଦି ପାଲୁ ନିତି । ୨ ।

ତୋର ଦୟାବଳେ ମାଗୋ ଦରିଦ୍ର ଜନର ।

ହୁଅଇ ଅଟଳ ବିତ୍ତ ଜିଣଇ କୁବେର ।୩।
 ତୋର ଦୁରୋହୀ ଜନେ ମାଗୋ ଅନ୍ନ ନ ମିଳଇ ।
 ଯେତେ ଅରଜିଲେ କେଉଁ ପେଟ ନ ପୁରଇ ।୪।
 ତୋହର ଚରିତ ମନ ଦେଇ ଯେ ଶୁଣଇ ।
 କିଅବା ଭକତି ଭାବେ ସର୍ବଦା ଶୁଣଇ ।୫।
 ତାହାର ଦରିଦର ପଣ ଯାଏ ଦୂର ହୋଇ ।
 ସର୍ବଦା ତାକୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହେଉ ମହାମାୟୀ ।୬।
 ଏଣୁ ତୋ ଚରଣେ ମାଗୋ ଅଶେଷ ପରାଣ ।
 କରୁଛି ପୁରାଅ ବାରେ ମୋର ମନସ୍କାମ ।୭।
 ତୋ ଚରିତ କିଷ୍ତିତେ ମୁଁ କରିବି ରଚନ ।
 ଜଗତ ଜନନୀ ବାରେ ଦିଅ ଦିବ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ।୮।
 ଦିନକେ ନାରଦ ପରାଶର ମୁନି ଦୁଇ ।
 ଭରମି ଭରମି ଏକ ଗୁରାମେ ପରବେଶିଲେ ଯାଇଁ ।୯।
 ସେହିଦିନ ମାର୍ଗଶୀର ମାସ ଗୁରୁବାର ।
 ପରବ ପଡ଼ିଥିଲା ସର୍ବ ପୁରବାସୀତ୍ସବର ।୧୦।
 ପ୍ରତି ଘରଘର ଗୋମୟରେ ଲିପା ହୋଇ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମଣୀ ପାଦପଦ୍ମ ଚିତା ପଡ଼ିଥିଲା ତହିଁ ।୧୧।
 ନାରୀମାନେ ସ୍ନାନ ସାରି ପିନ୍ଧି ଝାନବାସ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମଣୀତ୍ସବ ପୂଜାରେ ସର୍ବେ ହୋଇଛନ୍ତି ବଶ ।୧୨।
 ବ୍ରାହ୍ମଣତ୍ସବ ଠାରୁ ଯେ ଚଣ୍ଡାଳ ପରିଯନ୍ତେ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମଣୀତ୍ସବ ପୂଜାରେ ରତ ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ ।୧୩।
 ହୁଳ ହୁଳୀ ଶବଦରେ ପୁରିଛି ଗଗନ ।
 ଦେଖି ଏ ଉତ୍ସବ ରୀତି ବିଧାତା ନନ୍ଦନ ।୧୪।
 ପଚାରନ୍ତି ପରାଶର ମୁନିତ୍ସବ ଉଦନତ ।
 କହ କହ ତପୀବର ଏ କିସ ଚରିତ ।୧୫।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ଚଣ୍ଡାଳ ଆଦି ସମସ୍ତ ଜାତିରେ ।
 କରୁଛନ୍ତି କି ଉତ୍ସବ ଆନନ୍ଦ ମତିରେ ।୧୬।
 କେଉଁ ବ୍ରତ କି ଉପାସ ଅଟେ ଏହା ନାମ ।
 କାହାକୁ କରନ୍ତି ପୂଜା ତାର କି ନିୟମ ।୧୭।
 ଏହା ଶୁଣି ପରାଶର ହୋଇ ହସ ହସ ।
 କହନ୍ତି ବଚନ ଧୀରେ ଶୁଣ ବିପିଶିଷ୍ଟ ।୧୮।
 ଏ ଧାନ ମାଣିକା ଗୁରୁବାର ଯେ ଅଟଇ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମଣୀ ଦେବୀତ୍ସବ ପୂଜା ଏ ବ୍ରତ ଅଟଇ ।୧୯।
 ସବୁ ମାସ ମାନତ୍ସବେ ମାର୍ଗଶୀର ସାର ।
 ତହିଁରେ ପଡ଼ଇ ଯେଉଁ ଯେଉଁ ଗୁରୁବାର ।୨୦।
 ଲକ୍ଷ୍ମଣୀତ୍ସବ ପରିଷ୍ଟ ସେହି ବାରମାନ ଜାଣ ।
 ସବୁଠାରୁ ଆଦ୍ୟ ଗୁରୁବାରଟି ପ୍ରଧାନ ।୨୧।
 ଏକ ଦିନେ ଶୁକଳ ଦଶମୀ ଗୁରୁବାର ।
 ପଡ଼ିଲେ ସୁଦଶାବ୍ରତ ହୁଏ ସେ ଦିନର ।୨୨।
 ଲକ୍ଷ୍ମଣୀତ୍ସବ ଅତିପରିଷ୍ଟ ଅଟଇ ସେ ବ୍ରତ ।
 ଏହା କହି ପରାଶର ହେଲେ ମୌନବ୍ରତ ।୨୩।
 ପୁଣି ତାହାତ୍ସବ ପୁଛିଲେ ବ୍ରହ୍ମପାତ୍ସବ କୁମର ।
 ଲକ୍ଷ୍ମଣୀବ୍ରତ କରିଥିଲେ ମରୁତତ୍ସବେ କେଉଁ ନର ।୨୪।
 ତହିଁରୁ ସେ କେଉଁ ଶୁଭଫଳ ଲଭିଅଛି ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦରୋହୀ ହୋଇକରି କେ ଦୁଃଖ ପାଇଛି ।୨୫।
 ଏହା ସବୁ ମୋ ଆଗରେ କହ ତପୀସାଇ ।
 ଶୁଣିବାକୁ ତାହା ଚିତ୍ତେ ଶ୍ରବଣା ଉପୁଜଇ ।୨୬।
 ନାରଦ ବଚନ ଶୁଣି ପରାଶର ମୁନି ।
 କହନ୍ତି ହରଷ ଚିତ୍ତେ ସୁମଧୁର ବାଣୀ ।୨୭।
 ଧନସ୍ତ ହେ ନାରଦ ତୁମ୍ଭେ ପବିତ୍ର ଚରିତ୍ର ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀବ୍ରତ କଥାରେ ଯେ ହୋଇଅଛି ରତ ।୨୮।
 କହୁଅଛି ପୁରାତନ କଥା ଅଛି ଯାହା ।
 ହୋଇବ ଆନନ୍ଦ ଜାତ ଶୁଣିଲେଟି ତାହା ।୨୯।
 ଏକଦିନେ ଜଗନ୍ନାଥ ପାଶେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଥିଲେ ।
 କରପତ୍ର ଯୋଡ଼ିଣ ତାହାତୁଁ ଜଣାଇଲେ ।୩୦।
 ଆଜି ମୋ ବାରର ବ୍ରତ ପଢ଼ିଲା ଗୋସାଇଁ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ନଗର ବୁଲିଯିବି ମୁହିଁ ।୩୧।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଲିଲେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନଗରୁଁ ବୁଲିବ ।
 ଦଶମୀ ପାଳନା ଅନନ୍ତ ବେଶେ ରାନ୍ଧି ଦେବ ।୩୨।
 ପ୍ରଭୁତୁଳ ମୁଖରୁ ମାତ ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଲେ ।
 ବସନ୍ତ ଅଳଙ୍କାରମାନ ଯତନେ ପିନ୍ଧିଲେ ।୩୩।
 ନାସିକାରେ ନବରତନ ବସଣି ଖଞ୍ଜିଲେ ।
 ଚଉପରୀ ରତନମାଳା କଣ୍ଠେ ଲମ୍ବାଇଲେ ।୩୪।
 କରରେ ବାହୁଟି ରମ୍ୟ ବଳୟ କଟକଣ ।
 ସୁନା ସୁତା ମାଣିକ୍ୟ ପଦକ ଆଉରଣ ।୩୫।
 ବାଜେଣି ନୁପୁର ମାତା ପୟରେ ଖଞ୍ଜିଲେ ।
 ଏପରି ନାନା ଭୂଷଣେ ସୁବେଶ ହୋଇଲେ ।୩୬।
 ଯେବଣ ମାତାତୁଳ ଅଧିକାର ତିନିପୁର ।
 ଆଉରଣ କେତେ ମାତ୍ର ଦେବେ ପଟ୍ଟାନ୍ତର ।୩୭।
 ଶୁଣ ହେ ନାରଦ ଏହା ହୋଇ ଏକ ଚିତ୍ତ ।
 ବୁଢ଼ୀ ବରାହମଣୀ ରୂପକୁ ଧରି ଜଗନ୍ନାଥ ।୩୮।
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇଁ ସାଧୁର ଦୁଆରେ ।
 ସାଧବାଣୀ ଉଭା ହୋଇଥିଲା ସେହିଠାରେ ।୩୯।
 ତାକୁ ଦେଖି ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ କହନ୍ତି ବଚନ ।
 ଶୁଣ ଶୁଣ ସାଧବାଣୀ ହୋଇ ସ୍ଥିରମନ ।୪୦।
 ଆଜି ପରା ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ବ୍ରତ ଗୁରୁବାର ।
 ଲିପା ପୋଛା କରିନାହିଁ କିମ୍ବା ଘରଢ଼ାର ।୪୧।
 ସାଧବାଣୀ ଏହା ଶୁଣି ବୋଲଇ ସେକ୍ଷଣି ।
 କି ରୂପେ ଏ ବ୍ରତ ହୁଏ କାହା ପୂଜା ପୁଣି ।୪୨।
 ବୁଝାଇ ତା ସବୁ କହ ହେ ନାନୀ ଗୋସାଇଁ ।
 ଅଇଲେ ମନକୁ ସେ ବ୍ରତ ମୁଁ କରିବି ।୪୩।
 ଏହା ଶୁଣି ପଦ୍ମାଳୟା କହନ୍ତି ସର୍ପରେ ।
 ଶୁଣ ସାଧବାଣୀ ବ୍ରତ ହୁଏ ଏ ବିଧିରେ ।୪୪।
 ମାର୍ଗଶିର ମାସେ ଯେଉଁ ଆଦ୍ୟ ଗୁରୁବାର ।
 ସେଦିନ ଉଷାରୁ ଶେଷ ଛାଡ଼ି ତତ୍ ପର ।୪୫।
 ଗୋମୟ ଜଳରେ ଘର ଦୁଆର ଲିପିବ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ ପାଦପଦ୍ମ ଚିତାକୁ ଲେଖିବ ।୪୬।
 ନୂଆ ମାଣ ଗୋଟିଏ ଅଣାଇ ଯତନେ ବେଶେ ।

ଧୋଇ ଧାଇଁ କରି ତାକୁ ଶୁଖାଇବ ଆଗେ । ୪୭।
 ତାହାକୁ କରିବ ନାନା ଚିତ୍ର ଯେ ବିଚିତ୍ର ।
 ଚାଉଳକୁ ବାଟି ଚିତା ଲେଖିବ ସମସ୍ତେ । ୪୮।
 ତହିଁ ସ୍ନାନ କରି ଆସି ହୋଇ ଗୁଡିମନ୍ତ ।
 ଚଉକି ବା ଖଟୁଲିଏ ଆଣିବ ତୁରନ୍ତ । ୪୯।
 ତାକୁ ଧୋଇ ତା ଉପରେ ଦେବେ ନୂଆଧାନ ।
 ରତ୍ନଗଜକା ନୋହି ହୋଇଥିବ ଶୁକ୍ଳବର୍ଣ୍ଣ । ୫୦।
 ତହିଁ କିଛି କୁଡାଇ ଯେ ସେ ନୂଆ ମାଗରେ ।
 ଧାନମାଗ ଯେ ପୁରାଇ ରଖିବ ତାପରେ । ୫୧।
 ସେ ଧାନ ମାଗ ଉପରେ ଗୁଆ ତିନିଗୋଟି ।
 ହଳଦୀ ପାଣିରେ ତାହା ଧୋଇ ଥୋଇବଟି । ୫୨।
 ଶୁକଳ ଧାନର ଶିଖା ରଖି ବେଶ୍ଟି କରି ।
 ମାଗ ଉପରେ ତାହାକୁ ଥୋଇବ ବିଚାରି । ୫୩।
 ଗୁଆ ଆଖୁ ମୂଳା କଦଳୀରେ ସଜାଡିବ ।
 ପଟୁଟାଦିରତ୍ନ ବସନ ପୁଷ୍ପେ ମଣ୍ଡାଇବ । ୫୪।
 ତହିଁ ଆବାହନ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ କରିବ ।
 ଗନ୍ଧପୁଷ୍ପ ଧୂପଦୀପ ଆଦି ସମର୍ପିବ । ୫୫।
 ପ୍ରଥମରେ ବାଳଧୂପ ତାପରେ ଶତଶୁଭି ।
 ଏପରି କରିବ ତିନି ଧୂପକୁ ସଜାଡି । ୫୬।
 ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ଆଉ ଏକ ବରତ ଅଛି ।
 ସୁଦଶା ବୋଲି ତା ନାମ ପ୍ରକଟିଛି । ୫୭।
 ଶୁକଳଦଶମୀ ହେଲେ ଗୁରୁବାର ଦିନ ।
 ହୁଅଇ ସୁଦଶାବରତ ଶୁଣ ଦେଇ ମନ । ୫୮।
 ସେଦିନ ଉଷାରୁ ଉଠି ଲିପି ଘରଦ୍ଵାର ।
 ଝୋଟି ଆଦି ଚିତା ଦେବ ପୂର୍ବ ପରକାର । ୫୯।
 ସ୍ନାନ ସାରି ଗୃହେ ପଦ୍ମମଣ୍ଡଳ ଲେଖିବ ।
 ତହିଁପରେ ଧୋଇ ଏକ ଖଟୁଲି ରଖିବ । ୬୦।
 ତହିଁପରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀପୂଜା ଗୁଆକୁ ଥୋଇବ ।
 ପଞ୍ଚରାମୁତ ଶୁଦ୍ଧଜଳେ ସ୍ନାନ କରାଇବ । ୬୧।
 ଦଶଖିଅ ସୁତାରେ ଯେ ବରତେକ କରିବ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ନାମରେ ଦଶଗୋଟି ଗଣ୍ଡିଦେବ । ୬୨।
 ଦଶକେରା ଦୂବରେ ସେ ବରତ ଗୁଡାଇବ ।
 ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ଗୁଆ ପାଶେ ତାହାକୁ ଥୋଇବ । ୬୩।
 କରୁଥିଲେ ପୂର୍ବରୁ ସେ ବରତ ପୁରାତନ ।
 ବରତତୋର ଆଣି ତହିଁ ଥୋଇବ ବହନ । ୬୪।
 ପ୍ରଥମରେ ବାଳଧୂପ ନଇବେଦ୍ୟ କରି ।
 ତାପରେ ଯା ଭୋଗ ଦେବ ଶୁଣ ହେତୁ କରି । ୬୫।
 ଅରୁଆ ଚାଉଳ ଏକମାଗ ତିନିତାଇବ ।
 ତାକୁ କୁଟି ତୁନା କରି ଯତନେ ରଖିବ । ୬୬।
 କଦଳୀ ନଡ଼ିଆ ଛେନା ଆଦି ଦଶପୁର ।
 ଦେଇ ଦଶଗୋଟି ମଣ୍ଡା କରିବ ସତ୍ତ୍ଵର । ୬୭।
 ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ତା ପୂଜା କରି ଉକ୍ତି ଚିତ୍ତେ ।
 ସେ ପ୍ରସାଦ ଖାଇ ଦିନ ବଞ୍ଚିବ ଯେ ପୁସ୍ପଥେ । ୬୮।
 ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ପ୍ରସାଦ ଯେ ପରକୁ ନ ଦେବ ।

ବିଭା ହୋଇଥିବା ଝିଅ ସୁଦଧା ନ ଖାଇବ ।୨୯।
 ଏ ଉତ୍ତରୁ କଥା ଏକ ମନଦେଇ ଶୁଣ ।
 ଗୁରୁବାର ଦିନ ଯେଉଁ କଥା ନିବାରଣ ।୩୦।
 ସେ କଥା କହୁଛି ଏବେ ସାଧବାଣୀ ଶୁଣ ।
 କେବେ ନ ଭାଜିବ ଖଇ ଗୁରୁବାର ଦିନ ।୩୧।
 ଯେଉଁ ନାରୀ ଗୁରୁବାର ଦିନରେ ଆମିଷ ।
 ଭୁଞ୍ଜଇ ଲୋଭରେ କିବା ନ ପଖାଳେ କେଶ ।୩୨।
 ଭୁଞ୍ଜଇ ଉଚ୍ଛ୍ଵସ କିବା ଲଗାଏ ଯେ ତେଲ ।
 ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ତାର ନିଶ୍ଚିତ ଭାଞ୍ଜିଦେନ୍ତି ଶେଲ ।୩୩।
 ଗୁରୁବାରେ ଯେଉଁ ନାରୀ ତୁଳାକୁ ଭିଣଇ ।
 ଲାଭରେ ଆମିଷ ଦେଇ ଯେ ଗ୍ରାସ କରଇ ।୩୪।
 ଖଟର ଛାୟାରେ ଯେହୁ କରଇ ଶୟନ ।
 ରାତ୍ରକାଳେ ଦର୍ପିଅନ୍ତ ଯେ କରେ ଭୋଜନ ।୩୫।
 କର୍ଷ୍ଣିର ହୁଏ ଯେହୁ ଯାଇ ନାପିତର ଦ୍ଵାରେ ।
 ଭୋଜନ ସମୟେ ଅନ୍ତନ ପକାଏ ଭୂମିରେ ।୩୬।
 ଭୁଞ୍ଜି ନ ପାରିଣ ଅନ୍ତନ ଫୋପାଡ଼ିଣ ଦିଏ ।
 ଏତେ କରମ କରେ ଯିଏ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ନ ପାଏ ।୩୭।
 ଗୁରୁବାର ଦିନ ସକାଳରୁ ଗୋମୟରେ ।
 ଦୁଆର ଯେ ନ ଲିପଇ ଅଳସ ପଣରେ ।୩୮।
 ତୁଳିରୁ ନ କାଢ଼େ ପାଂଶ ଭକ୍ଷେ ଯେ ଆମିଷ ।
 ଏମାନଙ୍କଠାରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ କରନ୍ତି ଯେ ରୋଷ ।୩୯।
 ଧନ ଜନ ସବୁ ତାର ହରଣ କରନ୍ତି ।
 ମାଗିଗଲେ ଅନ୍ତନବସ୍ତ୍ର କେହି ନ ଦିଅନ୍ତି ।୪୦।
 ଗୁରୁବାରେ ଯେଉଁ ନାରୀ ପିନ୍ଧେ ଶୁକଳ ଲୁଗା ।
 ଏମିତି ଗର୍ବସ୍ଥ ସମ୍ପଦ ପାଏ ହୁଅଇ ସୁଭାଗା ।୪୧।
 ଗୁରୁବାରେ ଯେଉଁ ନାରୀ ପିଲାଙ୍କୁ ମାରଇ ।
 କିବା ପାକହାଣ୍ଡି ଧୋଇ କଳା ନ ଛାଡ଼ଇ ।୪୨।
 ସନ୍ଧ୍ୟା ଗଡ଼ିଗଲେ ଯିଏ ଦିଏ ସନ୍ଧ୍ୟାବାତୀ ।
 ପୁତ୍ରଧନ ହାନୀ ହୁଏ ସଦା ବହୁ କଷତି ।୪୩।
 ଗୁରୁବାରେ ଯେଉଁ ନାରୀ ପୋଡ଼ା ଦ୍ରବ୍ୟ ଖାଏ ।
 ଶୋଇବାରେ ଶୟନ ବଞ୍ଚକା କରିଣ ବିଛାଏ ।୪୪।
 ଶାଶୁ ଗର୍ବରୁକୁ ନ ମାନଇ ଯେ ରମଣୀ ।
 ଭଲଗ୍ନ ହୋଇ ଶୟନ କରେ ଯେଉଁ ପୁରାଣୀ ।୪୫।
 ଅମାବାସ୍ୟା ସଂକରାନ୍ତରେ ବୁଲାଇ ଯେ ହଳ ।
 ଏହି ଦିନମାନଙ୍କରେ ଘେନଇ ତଇଲ ।୪୬।
 ସତ୍ତାମାନଙ୍କରେ ବସି ମିଛ ଯେ କହଇ ।
 ଆଳସ୍ୟେ ପାଦ ନ ଧୋଇ ଯେ ଭୁଞ୍ଜି ବସଇ ।୪୭।
 କୁଷ୍ଠମାଣ୍ଡ ଫଳକୁ ଯେହୁ ରମଣୀ କାଟଇ ।
 ରତ୍ନମତୀ ନାରୀକୁ ଯେ ରମଣ କରଇ ।୪୮।
 କନ୍ୟା ତୁଳା ମାସେ ପିତୃଶ୍ରାଦ୍ଧ୍ୟ ନ କରଇ ।
 କଥା କହୁ କହୁ ସବୁବେଳେ ଯେ ହସଇ ।୪୯।
 ଏମନ୍ତ ମନ୍ଥୁଷ୍ୟ ସଦା ବହୁ କଷ୍ଟ ପାଇ ।
 ଆୟୁ ବୃଦ୍ଧି ନାଶ ହୁଏ ଅନ୍ତନ ନ ମିଳଇ ।୫୦।
 ଗୁରୁବାର ସଂକରାନ୍ତ ଅମାବାସ୍ୟା ଦିନ ।

ରଜନୀରେ ସ୍ୱତରୀ ପୁରୁଷ କଲେକ ଭୋଜନ ।୯୧।
 କିବା ଏହି ତିନି ଦିନ ଯେଉଁ ନାରୀ ମୋହେ ।
 ପୁରୁଷ ସଙ୍ଗରେ ମାତି ଧରମକୁ ନ ଚାହେଁ ।୯୨।
 ପ୍ରାଣେ ନାଶ ନ କରିଣ ତାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଇ ।
 ବୁଲନ୍ତି ଯେ ଅନ୍ନ ବସ୍ତ୍ରର କାହିଁ ନ ମିଳଇ ।୯୩।
 ଏହି ତିନି ଦିନରେ ଯେହୁ ଚିକିତ ଦରବ୍ଧ ଖାନ୍ତି ।
 ଅନ୍ତଃ କାଳେ ଯମଦ୍ୱାରେ ବହୁ କଷ୍ଟ ପାନ୍ତି ।୯୪।
 ଏ ତିନି ଦିନ ଯେ ନାରୀ କରଇ ହବିଷ୍ଠ ।
 ଦୁଃଖୀ ରତ୍ନ ଦେଖି ଦାନ କରଇ ବିଶେଷ ।୯୫।
 କରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀବରତ ଲକ୍ଷ୍ମୀବାରେ ଉପବାସ ।
 ବଢଇ ତାହା ଧନ ଜନ ଆୟୁ ଯଶ ।୯୬।
 ସକାଳୁ ଶେୟରୁ ଉଠି ଯେ ମୁଖ ନ ଧୁଏ ।
 ତା ମୁଖ ଯେ ଜନ ଦେଖେ ତାର ଶୁଭ ନୁହେଁ ।୯୭।
 ରାତ୍ରରେଷେ ବାସି ଶେୟେ ଯେ କରେ ଶୟନ ।
 ତା ଗୃହକୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତ୍ୟାଗ କରନ୍ତି ବହନ ।୯୮।
 ଆସନ ବିନା ଯେ ଭୂମିପରେ ବସି ଖାଏ ।
 କିବା ଯେ କୁମାରୀ ସଙ୍ଗତରେ କାମମୋହେ ।୯୯।
 ଦକ୍ଷିଣ ପଶ୍ଚିମ ମୁଖେ ଯେ ଭୁଞ୍ଜି ବସଇ ।
 ଏମାନଙ୍କ ପାଶୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଯାନ୍ତି ଦୂର ହୋଇ ।୧୦୦।
 ସନ୍ଧ୍ୟାରେ କୁଣ୍ଡଳ କେଶ ବାନ୍ଧେ ଯେଉଁ ନାରୀ ।
 କେତେ ନ ଦେଖନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତାହାର ଯେ ଶିରୀ ।୧୦୧।
 ଭୋଜନ କରି ଯେ ମୁଖ ଶୋଧନ ନ କରେ ।
 ଭୋଜନ କରଇ ଯେହୁ ଅନ୍ଧକାର ଘରେ ।୧୦୨।
 ଯେଉଁ ନାରୀ ନିଜ ପତ୍ନୀରେ ରୋଷ ବହେ ।
 ସ୍ୱାମୀ ଯାହା ବୋଲେ ତାହା ନ କରେ କେବେହେଁ ।୧୦୩।
 ପର ପୁରୁଷରେ ଯେହୁ ହୋଇଥାଏ ରତ ।
 ପରିଷ୍କୃତ ନୋହି ହୁଏ ଯେ ନାରୀ କୁତସିତ ।୧୦୪।
 ଏମନ୍ତ ନାରୀଙ୍କ ମୁଖ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନ ଦେଖନ୍ତି ।
 କାଙ୍ଗାଳିନୀ ପରି ବାରଦ୍ୱାରେ ସେ ବୁଲନ୍ତି ।୧୦୫।
 କଳହୀ ଅଳସୀ ଅତି ଅପରିଷ୍ଟା ସାହସୀ ।
 ଦେବ ବିପ୍ଳ ଅତିଥିରେ ନୁହଁଇ ବିଶ୍ୱାସୀ ।୧୦୬।
 ଏହିପରି ନାରୀ ଥିଲେ ସେ ଗୃହ ଶମ୍ଭାବନ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସେ ସ୍ୱାମୀକୁ ସଦା କରନ୍ତି ବର୍ଜନ ।୧୦୭।
 ଯେଉଁ ନାରୀ ଉକ୍ତି ଚିତ୍ତେ ସ୍ୱାମୀକି ନ ସେବେ ।
 ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ସ୍ୱାମୀ ଦୁଃଖେ ଦୁଃଖୀ ହୁଏ ଭବେ ।୧୦୮।
 ଯେଉଁ ନାରୀ ସ୍ୱାମୀକୁ ଯେ ଦେବ ସମ ମଣି ।
 ସେବାକରି ତୋଷୁଥାଏ ତାର ମତ ଚିହ୍ନି ।୧୦୯।
 ନିଜ ଅଙ୍ଗ ପରିଷ୍କାର କରି ଶୁଚି ହୁଏ ।
 ସାନ ବଡ଼ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମଭାବେ ଚାହେଁ ।୧୧୦।
 ପରଷିବା ବେଳେ ପକ୍ଷପାତ ଯେ ନ କରେ ।
 ସ୍ୱାମୀ ପୁତ୍ର ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାଣ୍ଟେ ସମାନରେ ।୧୧୧।
 ପତିର ଆତ୍ମାକୁ କେବେ ନ ପକାଏ ତଳେ ।
 ସ୍ୱାମୀ ଦୁଃଖେ ଦୁଃଖୀ ସୁଖେ ସୁଖୀ ହୋଇ ଚଳେ ।୧୧୨।
 ଏମନ୍ତ ନାରୀର ଗୃହ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନ ଛାଡନ୍ତି ।

ତାର ଦୁଃଖ ନୟନରେ କେବେ ନ ଦେଖନ୍ତି ।୧୧୩।
 ଏ ମରତ୍ତ୍ୱ ମଣ୍ଡଳେ ସେହି ନାରୀ ସୁଖ ପାଏ ।
 ପତି ପୁତ୍ର କନ୍ୟା ଅଳ୍ପାୟୁସ୍ତୁ ଶୁଖି ପାଏ ।୧୧୪।
 ଅନ୍ତକାଳେ ବଳକୁଣ୍ଠେ ଲକ୍ଷ୍ମୀତ୍ୱକ ସତ୍ତ୍ୱରେ ।
 ଅନୁକ୍ଷଣେ ମନି ରହେ ପ୍ରମୋଦ ରତ୍ନରେ ।୧୧୫।
 ସଧବା ନାରୀର ପତି ବିନା ନାହିଁ ଗତି ।
 ତପ ଜପ ଦେବ ପୂଜା ତାହାର ଅନୀତି ।୧୧୬।
 ପତି ସେବ ଛାଡ଼ି ବୁଆ ବରତ ଯେ କରଇ ।
 ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନନ୍ତରେ ବାଲ୍ୟ ବିଧବା ହୁଅଇ ।୧୧୭।
 ଯେଉଁ ନାରୀ ଆନନ୍ଦରେ ଅତିଥି ସେବଇ ।
 ପୁଣ୍ୟସ୍ଥଳୀ ବୋଲି ତାକୁ ପୁରାଣରେ କହି ।୧୧୮।
 ଏମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ଯେଉଁ ନାରୀ ବା ପୁରୁଷ ।
 ଆପଣାର କୁଳଧର୍ମ ନ ଛାଡ଼ନ୍ତି ଲେଖ ।୧୧୯।
 ସଦାବେଳେ କରନ୍ତି ଉତ୍ତମ ଆଚରଣ ।
 ଶ୍ରୀଲକ୍ଷ୍ମୀ ତାହାତ୍ୱକ ପାଦେ ମିଳନ୍ତି ତକ୍ଷଣ ।୧୨୦।
 ପତି ସେବା ବିନା ନାହିଁ ନାରୀତ୍ୱକର ଗତି ।
 ପତିପ୍ରାଣ ନାରୀ କରେ ଦେବଲୋକ ଗତି ।୧୨୧।
 ନାରୀତ୍ୱକ ଲକ୍ଷ୍ମୀବ୍ରତ ପତିସେବା ବିନା ।
 ଅନ୍ୟ ଦେବ ପୂଜାର୍ଥ ଯାତ୍ରା ବିତ୍ତବନା ।୧୨୨।
 ପତି ସେବା ବରଦି ଯେ ମାତ ଗରବରେ ।
 ଗୁରୁବାରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀବ୍ରତ ସେହୁ ଯଦି କରେ ।୧୨୩।
 ତାହାର ନୁହଇ ଭଲ ଜନମେ ଜନମେ ।
 ଦୁଃଖ ଶୋକ ରୋଗ ଭୋଗ ସଂସାରେ ସେ ଭ୍ରମେ ।୧୨୪।
 ଏମନ୍ତ ତିଆରି ସାଧବାଣୀକି ବୋଇଲେ ।
 ଆଜିଠାରୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀବ୍ରତ କର ଯା ବୋଇଲେ ।୧୨୫।
 ନ କଲେ ସର୍ବ ସମ୍ପଦ ତୋର କ୍ଷୟ ଯିବ ।
 ଅନ୍ୟ ବସ୍ତ୍ରର ଅଭାବରେ ଦୁଃଖ ଭୋଗ ହେବ ।୧୨୬।
 ଶୁଣ ହେ ନାରଦ ଠାକୁରାଣୀ ଏହା କହି ।
 ସେଠାବରୁ କେତେଦୂର ପଥ ଗଲେ ବାହି ।୧୨୭।
 ଘରେ ଘରେ ପୁରେ ପୁରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବିଦେ କଲେ ।
 କାହାରି ଦୁଆରେ ସେହି ଶୁଚି ନ ଦେଖିଲେ ।୧୨୮।
 କେବଣ ଯୁବତୀ ନିଦେ ହୋଇ ଅଚେତନ ।
 କାହାର ଫିଟିଯାଇଛି ପିନ୍ଧିଲା ବସନ ।୧୨୯।
 କାହାର ଶିରରେ କେଶ ମୁକୁଳିତ ହୋଇ ।
 ଭୂମିପରେ ପଡ଼ିଅଛି କେରି କେରି ହୋଇ ।୧୩୦।
 ଏହି ରୂପେ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେଖିକରି ଗଲେ ।
 ଚଣ୍ଡାଳ ସାହିରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।୧୩୧।
 ଶ୍ରୀମତୀ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ନଗର ବାହାରେ ତା ଘର ।
 ତାହାର ମହିମା ଦେବତାଙ୍କୁ ଯେ ଅଗୋଚର ।୧୩୨।
 ପ୍ରତିଦିନ ଖରକଇ ଗୁଣ୍ଡିଚା ନଗର ।
 ବିଷ୍ଣୁ ଭକତିରେ ସେ ଯେ ଅତି ତତପର ।୧୩୩।
 ରାତ୍ର ବେନି ଘଡ଼ି ଥାଇ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ଗଲା ।
 ଏକ ବରୁଣୀ ଗାଈର ଯେ ଗୋବର ଆଣିଲା ।୧୩୪।
 ଉତ୍ତମ କରିଣ ଘରଠାରୁ ଲିପିଲା ।

ଅରୁଆ ଚାଉଳ ବାଟି ଘରେ ଝୋଟି ଦେଲା ।
 ଷୋଳକୋଠି କରି ଦିବ୍ଧ ପଦ୍ମେକ କାଟିଲା ।୧୨୫।
 ଦଶମୁଖୀ ଦୀପାବଳୀ ମଣ୍ଡଳେ ଥୋଇଲା ।
 ଦଶବର୍ଣ୍ଣ ଫଳମୂଳ ମଣ୍ଡଳେ ବାଢ଼ିଲା ।୧୨୬।
 ସୂତା ଦଶଖିଅ ନେଇ ମଣ୍ଡଳେ ଥୋଇଲା ।
 ମନର ଚଞ୍ଚୁରେ ପୁଣି ବେଗେ ଚଳିଗଲା ।୧୨୭।
 ଅରୁଆ ଚାଉଳ ଆଉ ଦୁବ ଦଶକେରା ।
 ତାହା ନେଇ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ମଣ୍ଡଳେ ଥୋଇଲା ।୧୨୮।
 ଧୂପଦୀପ ନଇବେଦ୍ୟ ଗନ୍ଧପୁଷ୍ପ ଦେଲା ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ବୋଲି ସୁମରଣ କଲା ।୧୨୯।
 ନମସ୍ତେ ନମସ୍ତେ ମାଗୋ ହରିତ୍କ ଘରଣୀ ।
 ମୁହିଁ ଛାର ହୀନଜାତି ନ ଜାଣଇ ପୁଣି ।୧୩୦।
 ଚଣ୍ଡାଳ ସାହିରେ ଘର ପୁଣି ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ।
 କିଞ୍ଚିତେ ଭକତି ମୋର ଘେନ କମଳିନୀ ।୧୩୧।
 ଦାଣ୍ଡେ ଦାଣ୍ଡେ ଯାଉଥିଲେ ବିଷ୍ଣୁ ପାଟରାଣୀ ।
 ସହି ନ ପାରିଲେ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀର ଦୟନୀ ।୧୩୨।
 ପଦ୍ମ ଫୁଲ ଦେଖି ତାଙ୍କୁ ବଳିଲା ଶରଧା ।
 ଦୁଇପାଦ ଦେଇ ମାତା ପଦ୍ମେ ହେଲେ ଉଭା ।୧୩୩।
 ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ଘରଗୋଟି ପାଇଲାକ ଗୋଡ଼ା ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବିନେ କରିଛନ୍ତି କି ଉପମା ଦେବା ।୧୩୪।
 ବୋଇଲେକ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ମାଗି ଘେନ ବର ।
 ପରସନନ ହୋଇଲି ଦୁଃଖ ନାଶିବି ତୋହର ।୧୩୫।
 ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ କହୁଅଛି ଶିରେ କର ଦେଇ ।
 କି ବର ମାଗିବି ମାଗୋ ମାଗି ନ ଜାଣଇ ।୧୩୬।
 ଗୋ-ଗୋଷ୍ଠକୁ ଦେବ ମୋର ଲକ୍ଷ୍ମେ ପଦ୍ମ ଗାଇ ।
 କୁବେର ସମାନ ଧନ ଦେବୁ ମାଗୋ ତୁହି ।୧୩୭।
 କୋଳକୁ ନନ୍ଦନ ଯେ ହସ୍ତକୁ ସୁନାବାହି ।
 ଚାରିଯୁଗେ ବସିବି ଅମର ବର ପାଇ ।୧୩୮।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଶୁଣି ହୋଇଲେ ତୁ ହୋଇଛୁ କି ବାଇ ।
 ଏ ସମସ୍ତ ବର ତୋତେ ଦେଇ ତ ପାରଇ ।୧୩୯।
 ଅମର ବର ଦେବାକୁ ଶକ୍ତି ନାହିଁ ମୋର ।
 ଏ ବର ମାଗିଲୁ ତୁ କେମନ୍ତ ପରକାର ।୧୪୦।
 ଯେତେ ଦିନ ଯିଅଛି ତୁ ଏଞ୍ଚୁରୁ ଶୁଣୁ ।
 ଅନନ୍ତକାଳେ ଯାଇ ବସୁ ପଞ୍ଚନରେ ପଶିବୁ ।୧୪୧।
 ମୋହର ଏ ବରତ କରୁଥିବୁ ସବୁଦିନ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ପାଦେ ଥିବ ତୋର ମନ ।୧୪୨।
 ଶୁଣ ହେ ନାରଦ ଏଣେ ହରି ବଳରାମ ।
 ମୃଗୟା ବିନୋଦେ ଯାଇଥିଲେ ଘୋରବନ ।୧୪୩।
 ଯୋଗବଳେ ବଳରାମ ଏ କଥା ଜାଣିଲେ ।
 ତାଳିକରି ଶୁଣିହରିତ୍କୁ ଏମନ୍ତ କହିଲେ ।୧୪୪।
 ଦେଖ ଦେଖ କହନାଇ ତୋ ଭାରିଜା ଆଚାର ।
 ଉଭା ହୋଇ ଅଛନ୍ତି ଯେ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ଘର ।୧୪୫।
 ହାଡ଼ି ଘରେ ଥିବ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପାଶ ଘରେ ଥିବ ।
 ସ୍ନାନ ନ କରିଣ ବଡ଼ ଦେଉଲେ ପଶିବ ।୧୪୬।

ଏହି ରୂପେ ସବୁଦିନେ ଦେଉଳେ ପଶୁଛି ।
 ଦୁଇଗୋଟି ଭାଇଝୁକୁ ବିଚାଳ କରାଉଛି ।୧୪୭।
 ଦରିଦ୍ର ଭଞ୍ଜନୀ ନାମ ଯେଣୁ ଅଛି ବହି ।
 ଦରିଦ୍ରମାନଙ୍କ କଷ୍ଟ ନ ପାରଇ ସହି ।୧୪୮।
 ସୁଦଶା ନାମକ ଏକ ବରତ ଯେ ତାହାର ।
 ଏହି ବରତେ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ପୁନଇ ପସର ।୧୪୯।
 ଭାରିଜାରେ କାର୍ଯ୍ୟ ଯେବେ ଅଛିରେ କହନାଇ ।
 ଚଣ୍ଡାଳ ସାହିରେ ନଗର ତୋଳ ବେଗେ ଯାଇ ।୧୫୦।
 ଆମ୍ଭ ବାକ୍ସ ମାନି ତାକୁ ଦିଅ ଘଉଡ଼ାଇ ।
 ଏପରି ଘରଣି ଥିଲେ ଭଲ ଗତି ନାହିଁ ।୧୫୧।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଭାଇ ଘଉଡ଼ାଇ ଦେବା ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପରା ଭାରିଜାକୁ ଆଉ ନ ପାଇବା ।୧୫୨।
 ସେ ଦୋଷ କରିଛି ଯେବେ ଏମନ୍ତ କରିବା ।
 ସ୍ୱର୍ଗ ପୁର ଲୋକଝୁ ଡକାଇ ଅଣାଇବା ।୧୫୩।
 ପାଞ୍ଚ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ଦେଇ ଜାତି କରାଇବା ।
 ଆଉ ବେଳେ ତାର ଯଦି ଅନୀତି ଦେଖିବା ।୧୫୪।
 ଦେଉଳ ଭିତରୁ ତାକୁ ଦେବା ଘଉଡ଼ାଇ ।
 ଏ କଥା ପ୍ରମାଣ ତମେ ଶୁଣ ଉତ୍ତେଷ୍ଟ ଭାଇ ।୧୫୫।
 ନ ଜାଣି ଯେ ଦୋଷ କଲେ ସିନ୍ଧୁ ରାଜନେମା ।
 ବାରେ ମାତ୍ର ଭାଇ ତାଙ୍କ ଦୋଷ କର କ୍ଷମା ।୧୫୬।
 ବଳରାମ ବୋଲୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ଭାବଗ୍ରାହୀ ।
 ତୋର ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଥିଲେ ମୁହିଁ ରହିବଇ ନାହିଁ ।୧୫୭।
 ଭାରିଜା ଅଟଇ ସିନା ପାଦର ପାଣ୍ଡୋଇ ।
 ଭାଇ ଥିଲେ କୋଟି ଭାର୍ଯ୍ୟ ମିଳି ଯେ ପାରଇ ।୧୫୮।
 ଭାର୍ଯ୍ୟାଠାରେ ଲୋଭ ଯେବେ ଅଛିରେ କହନାଇ ।
 ଚଣ୍ଡାଳ ସାହିରେ ତୁ ନବର ତୋଳ ଯାଇ ।୧୫୯।
 ମୋର ବଡ଼ ଦେଉଳକୁ ଆଉ ନ ଆସିବୁ ।
 ମାଇପକୁ ନେଇ ଦାଣ୍ଡ ବାହାରେ ରହିବୁ ।୧୬୦।
 ଧିକ୍କାର ବଚନ ପ୍ରଭୁ ଶୁଣି ନ ପାରିଲେ ।
 ଛାଡ଼ିଲି ବୋଲି ଗର୍ଜ ଅଧରେ କହିଲେ ।୧୬୧।
 ଦେଉଳର ସିଂହଦ୍ୱାରରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 ଉତ୍ପଳୁ ମୁଖ ହୋଇ ପ୍ରଭୁ ନିଃଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ିଲେ ।୧୬୨।
 ଶୁଣ ହେ ନାରଦ ତେଣେ ଗ୍ରୀଷ୍ମ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ।
 ପୂଜା କରୁଥିଲା ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ପାଦବେନି ।୧୬୩।
 ତାହାର ପୂଜାରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଲେ ।
 ଯାଚିଣ ଅନେକ ବର ପ୍ରଦାନ କରିଲେ ।୧୬୪।
 କୁଟୀର ଖଣ୍ଡିକ ଥିଲା ବଲୁରିର ଦାସ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦୟାକଲେ ତାକୁ ଚନ୍ଦନ ଉଆସ ।୧୬୫।
 ଯେଉଁ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ଘରେ ନ ଥିଲାକ ପୁତ୍ର ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦୟା କଲେ ତାର ହେଲା ପାଞ୍ଚ ପୁତ୍ର ।୧୬୬।
 ଧନ ପୁତ୍ରବତୀ ହୁଅ ବୋଲି ବୋଇଲେ ।
 ବରଦେଇ ସେ ଠାବରୁ ବିଦେ କରିଗଲେ ।୧୬୭।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହେତୁ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ହେଲେ ଭାଗସ୍ୱତୀ ।
 ଏବେ ଶୁଣ ହେ ନାରଦ ଅପୂର୍ବ ଭାରତୀ ।୧୬୮।

ସିଂହଦ୍ୱାରରେ ବିଜୟ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଯେ ମହାମାୟା ।
 ଦେଖିଲେ ଦୁଆରେ ବସିଛନ୍ତି ବେନି ଭାଇ ।୧୬୯।
 ବୋଇଲେ ହେ ବାଟ ଛାଡ଼ ଭିତରକୁ ଯିବି ।
 ଦଶମୀ ଯୋଗାଡ଼ ମୁହିଁ ମଣୋହୀ ରାନ୍ଧିବି ।୧୭୦।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହୋଇଲ କି ବାଇ ।
 ଚଣ୍ଡାଳ ସାହିକି ଯାଇଥିଲ କାହିଁ ପାଇଁ ।୧୭୧।
 ଆମ୍ଭେ ନ ଦେଖୁଣୁ ଦେଖିଲେ ଯେ ବଡ଼ଭାଇ ।
 ଆମ୍ଭେ ଦେଖୁଥିଲେ ସିନା ଦିଅନ୍ତୁ ଘୋଡ଼ାଇ ।୧୭୨।
 ଯାଅ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତୁମ୍ଭଠାରେ ଆଉ କାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ ।
 ଧିକ୍କାର ବହୁତ ମୋତେ କଲେ ବଡ଼ ଭାଇ ।୧୭୩।
 ହାଡ଼ି ଘରେ ଥିବ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଥିବ ପାଶ ଘରେ ।
 ସ୍ନାନ ନ କରି ପଶୁଛି ଦେଉଳ ଭିତରେ ।୧୭୪।
 ତାଠାରୁ ପାପିନୀ ଆଉ ସଂସାରରେ ନାହିଁ ।
 ମୋହର ବଚନ ଏବେ ଶୁଣ ପ୍ରାଣସହୀ ।୧୭୫।
 ଜଗତେ ବୋଲନ୍ତି ତୋତେ ବାଇ ଠାକୁରାଣୀ ।
 ବାଇ ପ୍ରାଣେ ବୁଲୁଥାଉ ହୋଇ ମୋ ଘରଣୀ ।୧୭୬।
 ଏକ ଘର କରାଉ ସହସ୍ର ଘର ଭାଙ୍ଗି ।
 ସହସ୍ର ଘର କରାଉ ଏକ ଘର ଭାଙ୍ଗି ।୧୭୭।
 ଏମନ୍ତ ପ୍ରକାର ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମହିମା ତୋହର ।
 ଯାଅ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବାହାରି ଗୋ ନ ରହ ମୋ ପୁର ।୧୭୮।
 ତୋହଠାରେ କୋପ କରିଛନ୍ତି ବଡ଼ ଭାଇ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ କହୁଛନ୍ତି ଠାକୁରଙ୍କୁ ଚାହିଁ ।୧୭୯।
 ଛାଡ଼ ପତ୍ନୀ ଦେଇ ମୋତେ ଦିଅ ଘଡ଼ାଳ ।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମୁଖ ଚାହିଁ ।୧୮୦।
 ଆମ ଜାତିରେ ତ ଛାଡ଼ ପତ୍ନୀ ରଳେ ନାହିଁ ।
 ଛାଡ଼ିବା ଭାରିଜା ମୁଖ ଚାହିଁ ନ ଯୋଗାଇ ।୧୮୧।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେବୀ କହୁଛନ୍ତି ଠାକୁରଙ୍କୁ ଚାହିଁ ।
 ଯେତେବେଳେ ସାଗର ମନ୍ଥିଲେ ଦେବେ ଯାଇଁ ।୧୮୨।
 ବେଦ ମନ୍ତ୍ରୋଦି ସହିତେ ମୋତେ ପାଇଥିଲ ।
 ସେତେବେଳ କଥା ତୁମେ ପାଶୋରି ଯେ ଦେଲ ।୧୮୩।
 ମୋର ପିତା ବରୁଣ ଯେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ବରିଲେ ।
 କନକ ବେଦୀରେ ନେଇ ବିଭା କରାଇଲେ ।୧୮୪।
 ଝିଅ ଦେଇ ଶରଣ ପଶିଲେ ତୁମ୍ଭଠାଇଁ ।
 ଦଶଦୋଷ ମୋର କ୍ଷମା କରିବାର ପାଇଁ ।୧୮୫।
 ଦଶଗୋଟି ଦୋଷରୁ ଗୋଟିଏ ନ ସହିଲ ।
 ପୁରଥମରେ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ବୋଲି ଗାଳିଦେଲ ।୧୮୬।
 ବିଭା ବାସୀ ଦିନ ଜୁଆ ଖେଳିବାର ବେଳେ ।
 ସାତକଡ଼ା କଉଡ଼ି ଯେ ପାତିଲଇଁ ତଳେ ।୧୮୭।
 ତୁମ୍ଭେ ଜାଳିଦିଅ ନାଥ ମୋହରି ହସ୍ତରେ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ କଉଡ଼ି ମୁହିଁ ଜାଳିଲଇଁ କରେ ।୧୮୮।
 ଛଡ଼ାଇ ନ ପାରି ତୁମ୍ଭେ ବରହମାଣ୍ଡ ଠାକୁର ।
 ମୋତେ ବୋଇଲ ଯା' ଇଚ୍ଛା ମାଗି ଘେନ ବର ।୧୮୯।
 ଯାହା ମନ ବାଞ୍ଛା ଗୋ କରିବୁ ବଳଦେହୀ ।
 ତାହା ମୁଁ ଅବଶ୍ୟ ଦେବି ଶୁଣ ପ୍ରାଣସହୀ ।୧୯୦।

କରପତର ଯୋଡ଼ିଣ ମୁଁ ବୋଲି ଉତ୍ତର ।
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ ବରହମାଣ୍ଡ ଠାକୁର ।୧୮୨।
 ଅଷ୍ଟଦିନେ ପଡ଼ିବ ମୋହର ଗୁରୁବାର ।
 ପଡ଼ି ଚରଚିବି ମୁହିଁ ସତ୍ତ୍ୱକର ଘର ।୧୮୩।
 ପଡ଼ି ଚରଚିବି କୀର୍ତ୍ତୁ ବରହମ ପରିମନ୍ତେ ।
 ଏହି ଦୋଷ ମୋର ପ୍ରଭୁ ନ ଧରିବ ଚିତ୍ତେ ।୧୮୪।
 ହେଉ ବୋଲି ଶ୍ରୀମୁଖରେ ଆଦୃଷ୍ଟ ଅଛ ଦେଇ ।
 ଏବେ କିମ୍ପା ସତ୍ତ୍ୱ ଉଗ୍ରନ ହେଉଛ ଗୋସାଇଁ ।୧୮୫।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି କୋପଭର ହୋଇ ।
 ବାପ ତୋ ଲୁଣିଆ ଯେ ଗରଜି ମରୁଥାଇ ।୧୮୬।
 ଝିଅ ଟେରୀ ତୋ ଦୁରଗୁଣ କହିଲେ ନ ସରେ ।
 ବାପର ଗର୍ଜନନ ଶବ୍ଦେ କିଏ ରହିପାରେ ।୧୮୭।
 ଚାରିପାଖେ ମେଘନାଦ ପାରେରୀ ତୋଳାଇ ।
 ବଡ଼ ଦେଉଳରେ ରହିଅଛ ଦୁଇ ଭାଇ ।୧୮୮।
 ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ବୋଲୁଛନ୍ତି ଠାକୁରଙ୍କୁ ଚାହିଁ ।
 ଅଛବର ଘରେ ଦଣ୍ଡେ ଥିଲି ଉଭାହୋଇ ।୧୮୯।
 ଅଛବ ବିଚାଳ ବୋଲି ଦିଅ ଘଉଡ଼ାଇ ।
 ପୁଣି ଜାତି କୁଳ ଗୋତ୍ର କହିଲ ଗୋସାଇଁ ।୧୯୦।
 ପ୍ରଭୁ ହେତୁ ଯାଉଛନ୍ତି ସବୁ ଗୋପ୍ତ ହୋଇ ।
 ତୁମ ଜାତି କୁଳର ତ ଠିକଣା ନ ଥାଇ ।୧୯୧।
 ତୁମ୍ଭେ ଜାତି କୁଳ ଯେ କହିଲେ ନ ସରଇ ।
 ଗଉଡ଼ ଘରେ ରହିଲ ଦୁଇଗୋଟି ଭାଇ ।୧୯୨।
 ନିମା ନାମେ ସିପୁଟି ଯେ ଜାତିରେ ଗୋଲକ ।
 ତାହା ଘରେ ଜଗନ୍ନାଥ କଲ ଅନନ୍ତ ଭକ୍ଷ ।୧୯୩।
 ଦୂତ ପଣେ ଯାଇଥିଲ ହସତିନା ଭୁବନ ।
 ବିଦୁର ଘରେ ଯେ ପୁଣି କରଲ ଭୋଜନ ।୧୯୪।
 ଜାରା ନାମେ ଶବର ଯେ ଅରଣ୍ୟରେ ଘର ।
 ସେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ପୁଣିଲା ବରଷ ଦଶ ବାର ।୧୯୫।
 ଅରଣ୍ୟରୁ ଫଳମୂଳ ଖୋଜିଣ ଆଣଇ ।
 ବସିଣ ପ୍ରଥମେ ଭଲମନ୍ଦ ସେ ଚାଖଇ ।୧୯୬।
 ପିତା କଷା ସବୁ ପ୍ରଭୁ ଆଡ଼ କରିଦେଇ ।
 ଯେ ଫଳ ସୁଆଦ ତାହା ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଭୁଞ୍ଜଇ ।୧୯୭।
 ଶବର ବିଚାଳ ତୁମ୍ଭେ ବେନିଗୋଟି ଭାଇ ।
 ଏ କଥା କି ତୁମ୍ଭେ ମନୁ ଗଲା ଭୁଲି ହୋଇ ।୧୯୮।
 ଆପଣେ ପାତକୀ କିମ୍ପା ପର ନିନ୍ଦା କର ।
 ପାପ ପୁଣ୍ୟ ଦୁଇ କଥା ବିଚାର ନ କର ।୧୯୯।
 ଭାରିଜା ଯେ ଦୋଷ କଲେ ପତି ତା ସହଇ ।
 ଏକ ଅପରାଧେ ପ୍ରଭୁ ଭୃତ୍ତ୍ୱେ କି ତେଜଇ ।୨୦୦।
 କିମ୍ପା ନ କର ପ୍ରଭୁ ଏମନ୍ତ ବିଚାର ।
 ଯାଅ ଯାଅ ବୋଲୁଅଛ ମୋତେ ବାରମ୍ବାର ।୨୦୧।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଏମନ୍ତ କରିବା ।
 ମାଣେ ମାଣେ ପଡ଼ି ତୋତେ ନିତ୍ୟ ଦେଉଥିବା ।୨୦୨।
 ଭାଇକୁ ବୁଝାଇ ପଛେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଆଣିବୁ ।
 ଭାଇଙ୍କ ଆଦୃଷ୍ଟ ଅବଦୃଷ୍ଟା କେବେ ନ କରିବୁ ।୨୦୩।

ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ କହନ୍ତି ପତିରେ କାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ ।
 ଅନାଥ ଅରକ୍ଷ ପ୍ରାୟେ ଯାଉଅଛି ମୁହିଁ ।୨୦୪।
 ରାଣ୍ଡୀ ଅଲକ୍ଷଣୀ ଝିଅ ମୁହିଁ ଯେ ନୁହଁଇ ।
 ପିତାର ଘରକୁ ମୁଁ ଯେ ବାହାରି ଯିବଇ ।୨୦୫।
 ତୁମ୍ଭ ଅଳତ୍‌କାରମାନ ପ୍ରଭୁ କାଢ଼ିନିଅ ।
 ପଛରେ ମୋତେ ଯେ ଆଉ ବୋଲଣା ନ ଦିଅ ।୨୦୬।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଲନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହୋଇଲ କି ବାଇ ।
 ଅତ୍ତ ଅଳତ୍‌କାର ଆମ୍ଭେ ନେବୁ କାହିଁ ପାଇଁ ।୨୦୭।
 ଭାରିଦା ଦେହରେ ଯେଉଁ ଅଳତ୍‌କାର ଥାଏ ।
 ସଂକ୍ରାନ୍ତି ହୋଇ ତାହାଠାରୁ କାଢ଼ି କିଏ ନିଏ ।୨୦୮।
 ଠାକୁରାଣୀ କହୁଛନ୍ତି ଶ୍ରୀମୁଖକୁ ରାହିଁ ।
 ତୁମ୍ଭର ଅଟଇ ମୁଁ ଯେ ପ୍ରଥମ ବିବାହୀ ୨୦୯।
 ପଛରେ କହିବ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଆମ ଘରେ ଥିଲା ।
 ସହସ୍ର ଚତ୍‌କାର ଅଳତ୍‌କାର ଘେନି ଗଲା ।୨୧୦।
 ଏମନ୍ତ ଅଖ୍ୟାତି ମୋତେ ନ ଦିଅ ଗୋସାଇଁ ।
 ତୁମ୍ଭ ଅଳତ୍‌କାରମାନ ନିଅ ବାହୁଡ଼ାଇ ।୨୧୧।
 ଶିରରୁ କାଢ଼ିଲେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମୁକୁତାର ଜାଲି ।
 ହୃଦରୁ କାଢ଼ିଲେ ଇନ୍ଦ୍ର ଗୋବିନ୍ଦ କଞ୍ଚୁଲି ।୨୧୨।
 ଅଶ୍ରୁରୁ କାଢ଼ିଲେ ମାଏ ରତନ ଓଡ଼ିଆଣୀ ।
 ନାସିକାରୁ କାଢ଼ିଲେ ଯେ ମୁକୁତା ବସଣୀ ।୨୧୩।
 କର୍ଣ୍ଣଶୃଙ୍ଖଳରୁ କାଢ଼ିଲେ ହୀରାର କୁଣ୍ଡଳ ।
 ଗଳାରୁ କାଢ଼ିଲେ ଯେ ଦୋଷରୀ ଚିନାମାଳ ।୨୧୪।
 ପାଦରୁ କାଢ଼ିଲେ ଦେବୀ ବାଜେଣୀ ନୁପୁର ।
 ଅତ୍ତଗୁଣ୍ଡରୁ କାଢ଼ିଲେ ଯେ ଝୁଣ୍ଟିଆ ସତ୍‌କଂଠର ।୨୧୫।
 ଅନ୍ୟ ଅଳତ୍‌କାରମାନ କି କହିବି ଆଉ ।
 ଗୁଣ୍ଡ କଲାକୁ ଦିଶିଲା ସବୁ ଦାଉ ଦାଉ ।୨୧୬।
 ସବୁ ଅଳତ୍‌କାରମାନ ଏକଠାବ କଲେ ।
 ରଖ ଦୀନବନ୍ଧୁ ଏହା ବୋଲି ସମର୍ପିଲେ ।୨୧୭।
 ଗୋବିନ୍ଦ କହନ୍ତି ଏହା କି କରିବୁ ନେଇ ।
 ଆମ୍ଭର ଏ ଅଳତ୍‌କାରେ ପ୍ରୟୋଜନ ନାହିଁ ।୨୧୮।
 ଗୁହସ୍ୟ ହୋଇଣ ଯେବେ ଭାର୍ଯ୍ୟକୁ ତେଜଇ ।
 ଛ' ମାସକୁ ଭାତ ଲୁଗା ଲେଖିଣ ଦିଅଇ ।୨୧୯।
 ଏହି ଅଳତ୍‌କାର ସବୁ ତୁମ୍ଭେ ଘେନିଯାଅ ।
 ବିକି ଭାତ୍‌ଶିକରି ଭାତ ଲୁଗା କରୁଥାଅ ।୨୨୦।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ କହୁଛନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ମୁଖ ରାହିଁ ।
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ ବ୍ରହ୍ମମାଣ୍ଡଳ ଗୋସାଇଁ ।୨୨୧।
 ମୋର ତୁଲେ ଆଉ ଯେଉଁ ଭାରିଦା ଆଣିବ ।
 ଏହିସବୁ ଅଳତ୍‌କାର ତାହାଙ୍କୁ ଯେ ଦେବ ।୨୨୨।
 ମୁହିଁ ଯାଉଅଛି ହୀନ ଅରକ୍ଷିତ ହୋଇ ।
 ମୋର ଅଭିଶାପ ଘେନ ପ୍ରଭୁ ଭାବଗ୍ରାହୀ ।୨୨୩।
 ସତେ ଯଦି ଚନ୍ଦ୍ର ସୁରଯ୍ୟ ହୋଇନ୍ତି ଆତଯାତ ।
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଅନ୍ନ ନ ମିଳୁ ଆହେ ଜଗନ୍ନାଥ ।୨୨୪।
 ବାରବର୍ଷ ଯାଏ ତୁମ୍ଭେ ଦରିଦ୍ର ହୋଇବ ।
 ଅନ୍ନ ବସ୍ତ୍ର ଜଳ ଯେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ନ ମିଳିବ ।୨୨୫।

ମୁହିଁ ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ଯେବେ ଟେକିଦେବି ଅନ୍ନ ।
 ଭୋଜନ କରିବ ତେବେ କାଳୀୟ ଗଞ୍ଜନ । ୧୨୨୫ ।
 ଏତେ ବୋଲି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେବୀ ଶାପ ଦେଇଗଲେ ।
 ଦେଉଳୁ ବାହାର ହୋଇ କେତେଦୂର ଗଲେ । ୧୨୨୬ ।
 ଏହା ଦେଖି ଦାସୀମାନେ ସତ୍ତରେ ଗୋଡ଼ାଅନ୍ତି ।
 ଦାସୀତ୍ତକୁ ଅନାଇ ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ ବୋଲୁଛନ୍ତି । ୧୨୨୭ ।
 ମୁହିଁ ଯାଉଅଛି ହୀନ ଅଳକ୍ଷଣୀ ହୋଇ ।
 ମୋର ପଛେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଆସୁଛ କିମ୍ପାଇଁ । ୧୨୨୮ ।
 ଏହି ପରି ହୋଇ ଯେବେ ପିତାଘର ଯିବି ।
 ଚାରିଦିନ ମାତ୍ର ତହିଁ ରହି ନ ପାରିବି । ୧୨୨୯ ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରାୟ ବନ୍ଧୁ ପିତାଘର ଯିବେ ।
 ତାତ୍ତକୁ ଦେଖି ପିତା ମୋତେ ସମର୍ପଣ ଦେବେ । ୧୨୩୦ ।
 ଶାପ ଦେବା ଫଳ ମୋର ହେବ ଅକାରଣ ।
 ଦରିଦ୍ର ନୋହିବେ ପ୍ରଭୁ ଦେବ ଭଗବାନ । ୧୨୩୧ ।
 ଏତେ ବୋଲି ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ ମନେ ଚିନ୍ତାକଲେ ।
 ବିଶ୍ଵକର୍ମାକୁ ଯେ ମାଏ ମନେ ସୁମରିଲେ । ୧୨୩୨ ।
 ବୈକୁଣ୍ଠପୁରରେ ବିଶ୍ଵକର୍ମା ରହିଥିଲା ।
 ସମରଣ ମାତ୍ରକେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଛାମୁରେ ମିଳିଲା । ୧୨୩୩ ।
 କିଏ ଆଦୃଷ୍ଟ ହେଉ ମୋତେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମହାମାୟା ।
 ଶୁଣି ଆଦୃଷ୍ଟ ଦେଲେ ବିଶ୍ଵକର୍ମାକୁ ଯେ ରାହିଁ । ୧୨୩୪ ।
 ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ କହି ପ୍ରଭୁ ଦେଲେ ଘଡ଼ାଇ ।
 ପାରିବୁକି ଖଣ୍ଡିଏ କୁଡ଼ିଆ ତୋଳିଦେଇ । ୧୨୩୫ ।
 ଆଦୃଷ୍ଟମାତ୍ରରେ ବିଶ୍ଵକର୍ମା ବେଗେ ଚଳିଗଲେ ।
 ତିନି କୋଶ ପ୍ରମାଣେ ଉଆସ ତୋଳାଇଲେ । ୧୨୩୬ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣଶର କାନଥମାନ ସବୁଘରେ କଲେ ।
 ହୀରା ନୀଳା ମାଣିକ୍ୟାଦି ତହିଁ ଖଞ୍ଜାଇଲେ । ୧୨୩୭ ।
 ଗଣ୍ଡିସଥଳେ ଅନେକ ମୁକୁତା ଲଗାଇଲେ ।
 ପ୍ରବଳର ସ୍ତମ୍ଭମାନ ତହିଁରେ ରଚିଲେ । ୧୨୩୮ ।
 ପୁର ଦେଖି କମଳିନୀ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଲେ ।
 ବିଶ୍ଵକର୍ମାକୁ ବହୁତ ପ୍ରଶଂସା ଯେ କଲେ । ୧୨୩୯ ।
 ବୈକୁଣ୍ଠ ପୁରକୁ ବିଶ୍ଵକର୍ମା ଚଳିଗଲେ ।
 ଅଷ୍ଟ ବେତାଳକୁ ଡାକି ଦେବୀ ଆଦୃଷ୍ଟ ଦେଲେ । ୧୨୪୦ ।
 ଅଷ୍ଟ ବେତାଳରେ ତୁମ୍ଭେ ଏମନ୍ତ କରିବ ।
 ପ୍ରଥମେ ରୋଷାଇ ଶାଳେ ଯାଇଣ ପଶିବ । ୧୨୪୧ ।
 ଷାଠିଏ ପଡ଼ି ଭୋଗ ଭୁଞ୍ଜିବ ଯେ ତହିଁ ।
 ତେର ଯୋଡ଼ି ବସୁଞ୍ଜନ ଖାଇବ ହରଷ ହୋଇ । ୧୨୪୨ ।
 ଶାଗମୁଗ ମଧୁରୁତି ଚିକ୍ତ କାଞ୍ଚିରାଇ ।
 ଆମ୍ବିଳ ଖାଇବ ଖଣ୍ଡ ଶାକର ମିଶାଇ । ୧୨୪୩ ।
 ଅମୃତ ମଣୋହିମାନ ଭୋଜନ କରିବ ।
 ହାଣ୍ଡିମାନ ନେଇ ଏକଠାବେ କଟାଡ଼ିବ । ୧୨୪୪ ।
 ତହିଁ ଯାଇଣ ଭଣ୍ଡାର ମଧୁସରେ ପଶିବ ।
 ବାଉନ କୋଟି ଭଣ୍ଡାର ବୋହିଣ ଆଣିବ । ୧୨୪୫ ।
 କାଣି କଉଡ଼ି କଡ଼ାକର ଦରବନ୍ଧ ନ ରଖିବ ।
 ସବୁ ବୋହି ଆଣି ମୋର ପାଶେ ସମର୍ପିବ । ୧୨୪୬ ।

ବେତାଳ ବୋଇଲେ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ମୁଖ ଚାହିଁ ।
 କେମନ୍ତ କରିଣ ତହିଁ ଆଶିରୁ ବୁଝାଇ । ୧୪୭।
 ଜଗନ୍ନାଥ ମହାପୁରୁଷ ତହିଁ ଚାହିଁ ଥିବେ ।
 ଆମ୍ଭତୁକୁ ଦେଖିଣ କାଳେ ପରାଭବ ଦେବେ । ୧୪୮।
 ଶୁଣି କମଳିନୀ ନିଦ୍ରାବତୀକି ରାଇଲେ ।
 ବହନ ମୋ ବୋଲକର ବୋଲିଣ ବୋଇଲେ । ୧୪୯।
 ରାମକୃଷ୍ଣ ନୟନରେ ନିଦ୍ରା ଯେ ଘାରିବୁ ।
 କାଲି ବେଳ ଦୁଇ ଘଡ଼ିଯାଏ ନ ଛାଡ଼ିବୁ । ୧୫୦।
 ଆଜ୍ଞା ପାଇ ନିଦ୍ରାବତୀ ଶୀଘ୍ର ଚଳିଗଲେ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣ ନୟନରେ ନିଦ୍ରା ଯେ ଘାରିଲେ । ୧୫୧।
 ପାକଶାଳାରେ ବେତାଳ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 ତହିଁ ଥିବା ପାକଦ୍ରବ୍ୟ ସମସ୍ତ ଖାଇଲେ । ୧୫୨।
 ହାଣ୍ଡିମାନ ସବୁ ଏକ ସ୍ଥାନେ କରାଡ଼ିଲେ ।
 ଭଣ୍ଡାର ଘରରେ ଅଷ୍ଟ ବେତାଳ ପଶିଲେ । ୧୫୩।
 ଯେତେ ଦ୍ରବ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ରହିଥିଲା ତହିଁ ।
 ବାଉନ କୋଟି ଭଣ୍ଡାର ଆଣିଲେ ବୁଝାଇ । ୧୫୪।
 ରାତ୍ର ଷୋଳ ଘଡ଼ିଯାକ ବେତାଳ ଯେ ତହିଁ ।
 କୁଳାରୁ ଛାଡ଼ିଗଣି ଯାଏ ସବୁ ନେଲେ ବୋହି । ୧୫୫।
 ଦେଖିକରି ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଲେ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଆଜି ପୁତ୍ରପଣ କରିଲ ବୋଇଲେ । ୧୫୬।
 ପୁରଣ୍ୟା କରିଣ ମାଏ ବଚନ ଯେ କହି ।
 ସବୁ ଦ୍ରବ୍ୟ ଆଣିଲ ତ ରତନ ଖଟ ନାହିଁ । ୧୫୭।
 ପାଞ୍ଚ ଲକ୍ଷ ମୂଲ୍ୟ ସେହି ଖଟ ତ ଅଟଇ ।
 ଯାଅରେ ବେତାଳ ସେହି ଖଟ ଆଣ ବୋହି । ୧୫୮।
 ଯେତେବେଳେ ଜଗନ୍ନାଥ ଦରିଦ୍ର ହୋଇବେ ।
 ରତନ ଖଟ ବିକିକରି ଦିନ ଚଳାଇବେ । ୧୫୯।
 ଯେବେ ପୁରୁଷ ଜଗନ୍ନାଥ ମୋତେ ନ ଖୋଜିବେ ।
 ନାରୀତୁକୁ ପୁରୁଷମାନେ ଆଉ ନ ଲୋଡ଼ିବେ । ୧୬୦।
 ମୋତେ ଘେନି ପୁରୁଷ ଯେବେ ନ କରିବେ ଘର ।
 କଳିଯୁଗେ ନାରୀତୁକୁ ଯେ ନ ଖୋଜିବେ ନର । ୧୬୧।
 ବେତାଳେ ବୋଲୁଅଛନ୍ତି ରମା ମୁଖ ଚାହିଁ ।
 ରତନ ଖଟ ଶୋଇଛନ୍ତି ଦୁଇଗୋଟି ଭାଇ । ୧୬୨।
 କୋଟି ସିଂହ ପରାକ୍ରମ ପୁରୁଷ ବଳରାମ ।
 ପୁଣି ତହିଁ ଶୋଇଛନ୍ତି କାଳୀୟ ଗଞ୍ଜନ । ୧୬୩।
 ସାତଗୋଟି ପରବତରୁ ଅଟଇ ଯେ ଗରୁ ।
 ନାମ ବହି ଅଛନ୍ତି ଅଟଇ ମହାମେରୁ । ୧୬୪।
 ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ବୋଇଲେରେ ଏମନ୍ତ କରିବ ।
 ଦଉଡ଼ିଆ ଖଟ ଏକ ଗୋଟି ଯେ ଆଣିବ । ୧୬୫।
 ରମକୃଷ୍ଣ ଦୁହିତୁକୁ ଯେ ଗଢ଼ାଇଣ ଦେବ ।
 ଶୋଇବାର ରତନ ଖଟ ବୋହିଣ ଆଣିବ । ୧୬୬।
 ଏହା ଶୁଣି ବେତାଳେ ଯେ ଶୀଘ୍ର ଚଳିଗଲେ ।
 ରତନଖଟ ପାଶେ ଦଉଡ଼ିଆ ଖଟ ଦେଲେ । ୧୬୭।
 ବଳରାମତୁକୁ ପୁରଥମେ ଧଇଲେକ ଯାଇ ।
 ଦଉଡ଼ିଆ ଖଟକୁ ଯେ ଦେଲେ ଗଢ଼ିଆଇ । ୧୬୮।

ଏ ଉଡ଼ତାରୁ ଜଗନ୍ନାଥ ପରଭୁଟକୁ ଧଇଲେ ।
 ଦଉଡ଼ିଆ ଖଟ ଉପରକୁ ଗଢ଼ାଇଲେ ।୨୬୮।
 ଶୋଇବାର ରତନଖଟ ଆଣିଲେକ ବୋହି ।
 ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ଆଗେ ଦେଲେ ଆନନ୍ଦରେ ନେଇ ।୨୬୯।
 ବଳରାମ ପିନ୍ଧିବାର ପାଟ ବୋହି ନେଲେ ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ପିନ୍ଧିବାର ନେତ ଘେନିଗଲେ ।୨୭୦।
 ଦେଖିକରି ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଲେ ।
 ଅଷ୍ଟ ବେତାଳକୁ ବର ଯାଚିଣ ଯେ ଦେଲେ ।୨୭୧।
 ଆରେ ଅଷ୍ଟ ବେତାଳରେ ଏମନ୍ତ କରିବ ।
 ବୈକୁଣ୍ଠ ପୁରରେ ଯାଇ ସୁଖରେ ରହିବ ।୨୭୨।
 ଆଦିଷ୍ଠା ପାଇଣ ବେତାଳଗଣ ବେଗେ ଗଲେ ।
 ବୈକୁଣ୍ଠପୁରରେ ଯାଇ ପରବେଶ ହୋଇଲେ ।୨୭୩।
 ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ତହିଁ ଏକ କଥା ବିଚାରିଲେ ।
 ସରସ୍ୱତୀ ଦେବୀଟୁ ଯେ ହୃଦେ ସୁମରିଲେ ।୨୭୪।
 ବୋଇଲେ ଗୋ ସରସ୍ୱତୀ ଏମନ୍ତ କରିବ ।
 ରାଦ୍ଧ୍ୟ ରାଦ୍ଧ୍ୟ ହୋଇ ଘରେ ଘରେ ବୁଲୁଥିବ ।୨୭୫।
 ସରସ୍ୱତୀରେ ଜଗନ୍ନାଥ ବୁଲିବେଟି ଯାଇଁ ।
 ସରସ୍ୱତୀରେ ସରସ୍ୱତୀ ବିଦେ କର ତୁହି ।୨୭୬।
 ଅନନ୍ତ ପାଣି କେହି ତାଟୁକୁ କିଛି ହିଁ ନ ଦେବେ ।
 ଏତେ ଦୁଃଖ ପାଇଲେ ସେ ମୋତେ ସୁମରିବେ ।୨୭୭।
 ଆରାମ ଦାୟିନୀ ରାତ୍ର ସୁଖରେ ପାହିଲା ।
 ଦିନ ଦୁଇ ଘଡ଼ିକରେ ନିଦରା ଯେ ଭାଙ୍ଗିଲା ।୨୭୮।
 ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣରେ କହନାଇ ।
 ଗହଳ ଚହଳ ଆଜି କିଛି ଶୁଭୁନାହିଁ ।୨୭୯।
 ମୁଦିରଥ ପଣ୍ଡାର ତ ତୁଣ୍ଡ ଶୁଭୁନାହିଁ ।
 ଦାସୀ ପରିବାରୀ ଯେ ପରିଛା ଗଲେ କାହିଁ ।୨୮୦।
 ଶ୍ରୀମୁଖ ପଖାଳିବାକୁ ନିଜ ନ ମିଳଇ ।
 କି ବୁଦ୍ଧି କରିବା ଏବେ କହରେ କହନାଇ ।୨୮୧।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ନିଷେଷ୍ଠ ଭାଇ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଛାଡ଼ିଗଲାରୁ ଯେ ଏମନ୍ତ ହୁଅଇ ।୨୮୨।
 ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣରେ କହନାଇ ।
 ଭାର୍ଯ୍ୟା ଛାର ଏମନ୍ତକୁ କହୁଅଛୁ ତୁହି ।୨୮୩।
 କାହାର ଭାରିଜା ଯେବେ ରଖି ହଜିଯାଏ ।
 ତାର ଗୃହସ୍ଥ କି ଭାତ ରାନ୍ଧିଣ ନ ଖାଏ ।୨୮୪।
 ଭଣ୍ଡାର ଘରକୁ ବିଦେ କଲେ ଦୁଇଭାଇ ।
 ଭଣ୍ଡାରେ ଦେଖିଲେ କିଛି ପଦାର୍ଥ ଯେ ନାହିଁ ।୨୮୫।
 ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି କାହିଁ କିଏ ହେଲା ।
 ବାଉନ କୋଟି ଭଣ୍ଡାର କେ ଘେନିଣ ଗଲା ।୨୮୬।
 ଲକ୍ଷେ ନୀବ ଖାଇଲେ ବୋହିଲେ ନ ସରଇ ।
 କ୍ଷଣକ ଭିତରେ କିଏ ଘେନିଗଲା ବୋହି ।୨୮୭।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ମୁଦିଏ ବଳରାମ ଯେ ପାଇଲେ ।
 ସାତ ଗୋଟି ଗର୍ବଦେଇ କାନିରେ ବାନ୍ଧିଲେ ।୨୮୮।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହନ୍ତି ଯେ ପାଇଲକି ଭାଇ ।
 ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଧନ ପାଇଲକି ।୨୮୯।

ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ବଳରାମ ଭାଇ ।
 ବେଢ଼ି ପିତୃଳ ଖଣ୍ଡିକ ରଖ କାହିଁ ପାଇଁ । ୧୯୧ ।
 ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି କି କଥା ଘଟିଲା ।
 ପାଇଥିବା ସ୍ୱର୍ଗରେ ବେଢ଼ି ପିତୃଳ ହୋଇଲା । ୧୯୨ ।
 ଶୁଦ୍ଧ ସୁବର୍ଣ୍ଣରେ ଯେଉଁ ଧନ ହୋଇଥିଲା ।
 ଭାଗ୍ୟକୁ କାଣି କଉଡ଼ି ସମାନ ନୋହିଲା । ୧୯୩ ।
 ସେଠାରୁ ବାହାରି ଗଲେ ଦୁଇଗୋଟି ଭାଇ ।
 ପାକଶାଳ ଦୁଆରେ ଯେ ପ୍ରବେଶିଲେ ଯାଇ । ୧୯୪ ।
 ବଳରାମ ଠିଆହେଲେ ଦୁଆର ମୁହଁକୁ ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ପଶିଗଲେ ରୋଷାଇ ଘରକୁ । ୧୯୫ ।
 ଦେହରେ ଲାଗିଲା କଳା ମୁହଁରେ ଲାଗିଲା ।
 କଳା ଶୂରୀମୁଖ ଗୋଟିକ ଝଟକି ଦିଗିଲା । ୧୯୬ ।
 ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ବଡ଼ ଖିଆ ବୋଲି ତୋତେ କହନ୍ତି ଜଗତ । ୧୯୭ ।
 ମୋତେ ଅନ୍ନ ନ ଦେଇଣ ସବୁ ଖାଉ ତୁହି ।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ଦୟାଳୁ ଭାଇ । ୧୯୮ ।
 ଅନ୍ନ କାହିଁ ମିଳିବ ଯେ ତୁଲି ସୁଦ୍ଧା ନାହିଁ ।
 ନ ବୁଝି ଏପରି କିମ୍ବା କହୁଛ ଗୋସାଇଁ । ୧୯୯ ।
 ଦେଖିଲେ ଅଗାଡ଼ି ତହିଁ ଗୋଟିଏ ଯେ ନାହିଁ ।
 ତହିଁ ଗଲେ ଦୁଇଭାଇ ନିରାଶ ଯେ ହୋଇ । ୨୦୦ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରଦୟାକୁ କୁଳେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 ଟୋପାଏ ସୁଦ୍ଧା ଯେ ପାଣି ତହିଁ ନ ଦେଖିଲେ । ୨୦୧ ।
 ବଡ଼ ଦେଉଳରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 ସେହିଦିନ ଉପବାସ କରିଣ ରହିଲେ । ୨୦୨ ।
 ବେଳ ଦୁଇ ଘଡ଼ିକରେ ନିଦ୍ରା ଯେ ଭାଙ୍ଗିଲା ।
 ମୁଖ ପ୍ରକାଶନ ଅର୍ଥେ ପାଣି ନ ମିଳିଲା । ୨୦୩ ।
 କି ବୁଝି କରିବା ଏବେ ବୁଝି ଦିଶୁନାହିଁ ।
 ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣରେ କହନାଇ । ୨୦୪ ।
 କାଲି ଉପବାସରେ ରହିଲେ ଦୁଇ ଭାଇ ।
 ଆଉ ପାଦେ ଯିବାକୁ ତ ବଳ ପାଉନାହିଁ । ୨୦୫ ।
 କେଉଁଠାରେ ଆଜି ଯଦି ନ ମିଳିବ ଅନ୍ନ ।
 କେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ଆମ୍ଭେ ଧରିବା ଜୀବନ । ୨୦୬ ।
 ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ଆରେ ବାବା ।
 ନଗରରେ ଭିକ୍ଷା ମାଗି ଜୀବନ ପୋଷିବା । ୨୦୭ ।
 କାନୁପରେ ପକାଇ ଛିଣ୍ଡା ଉତ୍ତରୀ ପଇତା ।
 ହସ୍ତରେ ଧଇଲେ ଦୁଇଭାଇ ଭଞ୍ଜଗାଢ଼ୀ । ୨୦୮ ।
 ଚିତା ଘେନିବାକୁ ଜଳ କାହିଁ ନ ପାଆନ୍ତି ।
 ଯାହା ଘରଠାକୁ ପାଣି ମାଗିବାକୁ ଯା'ନ୍ତି । ୨୦୯ ।
 ଚୋର ଖଣ୍ଡ ବୋଲି ମାରି ଘଡ଼ାଉ ଦୟାଳୁ ।
 ସେ ଠାବରୁ ଦୁଇ ଭାଇ ଭୟେ ପଳାଅନ୍ତି । ୨୧୦ ।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ଦୟାଳୁ ଭାଇ ।
 ବଡ଼ପଣ୍ଡା ଘରକୁ ହେ ଚାଲ ଏବେ ଯାଇ । ୨୧୧ ।
 ହସ୍ତ ଧରି ଧରି ହୋଇ ଦୁଇ ଭାଇ ଗଲେ ।
 ବଡ଼ପଣ୍ଡା ଘରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ୨୧୨ ।

ବଧୂ ତାର କହଇ ଯେ ଶାଶୁ ଆଗେ ଯାଇ ।
 ବ୍ରହ୍ମପଣ ଯେ ଦୁଇଗୋଟି ଆସିଛନ୍ତି ଧାଇଁ । ୩୦୪।
 ଶାଶୁ ରାଣ୍ଡି ତାହାଙ୍କୁ ଯେ ଚିହ୍ନି ନ ପାରିଲା ।
 ଧାଇଁ ଯାଇ ବେଗେ ତାଙ୍କୁ କବାଟ କିଲିଲା । ୩୦୫।
 ଆସ ଆସ ବୋହୂଏ ଲୋ ଠେଙ୍ଗା ବାଡ଼ି ଧରି ।
 ଚୋର କି ଖଣିଷ ଏ ଦୁହେଁ ଦେବା ଆଡ଼କରି । ୩୦୬।
 ଏହା ଶୁଣି ଦୁଇ ଭାଇ ତହୁଁ ପଳାଇଲେ ।
 ସାମବେଦ ଯଜୁରବେଦ ଦୂରେ ଉଡ଼ିଗଲେ । ୩୦୭।
 ଶୁଣି ଶୁଷ୍କ ତରୁଣ ଯାଇଁ ଉଠିଲେ ।
 ଭିକ୍ଷୁକ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଲି ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ଚିହ୍ନିଲେ ୩୦୮।
 ଦୁଇ ଭାଇଙ୍କୁ ସେ ଡାକି ତହିଁ ବସାଇଲା ।
 ଖୁଦ ମଜୁଖ ମିଶାଇ ସତ୍‌ର ରାନ୍ଧିଲା । ୩୦୯।
 ଅଫିଟା କଦଳୀମଞ୍ଜୁ ଦୁଇଖଣ୍ଡ ଆଣି ।
 ବେନି ଭାଇ ପକାଇଣ ସିଞ୍ଚିଲେକ ପାଣି । ୩୧୦।
 କଂସା ଘେନି ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ଯେ ଅନ୍ନ ଆଣିଗଲା ।
 ଆଉ କି ବାଡ଼ିବ ତାର ହାଣ୍ଡି ଉଡ଼ା ହେଲା । ୩୧୧।
 ଲକ୍ଷ୍ମଣୀ ଦୁରୋହୀ ପୁରୁଷ ଏ ବୋଲିଣ ଯାଣିଲା ।
 ପାକଶାଳାରୁ ଲେଉଟି ପାଗରେ ମିଳିଲା । ୩୧୨।
 ଦୁଇଗୋଟି ଭାଇଙ୍କର ହସ୍ତକୁ ଧାଇଁଲା ।
 କଟୁ କଥା କହି ତାଙ୍କୁ ଦାଣ୍ଡରେ ଛାଡ଼ିଲା । ୩୧୩।
 ତହୁଁ ଦୁଇଜଣ ଯେ ନିରାଶ ହୋଇଗଲେ ।
 କବୀର ସାହିରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ୩୧୪।
 କଷ୍ଟଧାର୍ଥ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଲି କବୀର ଜାଣିଲେ ।
 ଖଇ ଚାରି ପାଞ୍ଚ ମାଣ ଆଣି ବେଗେ ଦେଲେ । ୩୧୫।
 ଅନନ୍ତରାତ୍ରେ ଜାଣିଲେ ଯା ଦେବୀ କମଳିନୀ ।
 ପବନକୁ ଡାକି ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ସେହିକ୍ଷଣି । ୩୧୬।
 ଆରେ ପବନ ତୁହି ତ ବେଗେ ଚଳିଯିବୁ ।
 ଖଇ ଚାରି ପାଞ୍ଚ ମାଣ ଉଡ଼ାଇଣ ଦେବୁ । ୩୧୭।
 ଆଜ୍ଞା ପାଇ ପବନ ଯେ ବେଗେ ଚଳିଗଲା ।
 ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଗରୁ ଖଇ ଉଡ଼ାଇଣ ନେଲା । ୩୧୮।
 ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣରେ କହନାଇ ।
 ପ୍ରାଣ ଗଲାବେଳେ ଜାତି କୂଳ ଲୋଡ଼ୁ କାହିଁ । ୩୧୯।
 ପଦ୍ମ ପୋଖରୀକୁ ଚାଲି ଯିବା ଦୁଇ ଭାଇ ।
 ପଦ୍ମ ମୂଳ ଖାଇ ପ୍ରାଣ ବଞ୍ଚିତାକବା ତହିଁ । ୩୨୦।
 ଫଳ ପୁଷ୍ପ କରି ତହୁଁ ଗୁଡ଼ାଏ ଆଣିବା ।
 ଅଧିକ ମିଳିଲେ କିଛି ସଞ୍ଚିଣ ରଖିବା । ୩୨୧।
 ଏମନ୍ତ ବିଚାର କରି ଦୁଇ ଭାଇ ଗଲେ ।
 ପଦ୍ମ ପୁଷ୍ପକରିଣୀରେ ଯେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ୩୨୨।
 ପଦ୍ମ ପୋଖରୀରେ ସାତ ତାଳ ପାଣି ଥିଲା ।
 ଲକ୍ଷ୍ମଣୀ ଆଜ୍ଞା ମାତ୍ରେ ସବୁ ପତ୍ତକ ହୋଇଗଲା । ୩୨୩।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି କି ବୁଦ୍ଧି କରିବା ।
 ଜଳ ନାହିଁ ଫଳ ଏଥି କାହୁଁ ବା ପାଇବା । ୩୨୪।
 ଏହା କହି ଦୁଇଜଣ ତହୁଁ ଚଳିଗଲେ ।
 ଯାଉ ଯାଉ ବାଟେ ଏକ ଯୋଗୀକି ଭେଟିଲେ । ୩୨୫।

ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ଆହେ ନାଥ ।
 ତୁମ୍ଭର ଥାଳରୁ ଯେ ଆମ୍ଭକୁ ଦିଅ ଭାତ ।୩୨୫।
 ସତ୍ସ୍ଥାନନଦ ବୋଲେ ରାମକୃଷ୍ଣ ମୁଖ ଚାହିଁ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦ୍ରୋହି ହୋଇଅଛି ତୁମ୍ଭେ ଦୁଇ ଭାଇ ।୩୨୬।
 ଦୁଧ ଅନ୍ନରେ ଯେ ମୋର ଥାଳ ପୁରିଥିଲା ।
 ତୁମ୍ଭେ ମାଗନ୍ତେଣ ଅନ୍ନ ଶୁନ୍ୟ ହୋଇଗଲା ।୩୨୭।
 ଅନ୍ନ ଜଳ ନ ମିଳିବ ତୁମ୍ଭେକୁ ଯେ କାହିଁ ।
 ସମୁଦ୍ର କୁଳକୁ ବେଗେ ଯାଅ ଦୁଇ ଭାଇ ।୩୨୮।
 ମୁହିଁ ଯାଇଥିଲି ମୋତେ ଅନ୍ନ ଥିଲେ ଦେଇ ।
 ଖାଇଲେ ବୋହିଲେ ସେହି ଅନ୍ନ ନ ସରଇ ।୩୨୯।
 ଏହି ରୂପେ ସତ୍ସ୍ଥାନନଦ ବାଟ କହିଦେଲେ ।
 ଯିବା ବୋଲି ଦୁଇ ଭାଇ କମର ବାନ୍ଧିଲେ ।୩୩୦।
 ହଟି କମଳିନୀ ତହିଁ ହଟ ଉଠାଇଲେ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟସ୍ତକୁ ରାଇଶ ଦେବୀ ବେଗେ ଆଦୃଷ୍ଟ ଦେଲେ ।୩୩୧।
 ଅତିଶୀଘ୍ର ଟାଣ ଖରା କର ତୁମ୍ଭେ ଯାଇ ।
 ବାଲି ମାଟି ତାତୁ ବେଗେ ଡହ ଡହ ହୋଇ ।୩୩୨।
 ତାତିବ ଖରାରେ ଯେହନେ ଭାଜିବାର ବାଲି ।
 ପାଦେ ମାତ୍ର କେହି ତହିଁ ନ ପାରିବେ ଚାଲି ।୩୩୩।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ଜୟେଷୁ ଭାଇ ।
 ଏଡ଼େ ବଡ଼ ଖରାରେ ମୁଁ ଚାଲି ନ ପାରଇ ।୩୩୪।
 ବେଗ ବେଗ ହୋଇ ତୁମ୍ଭେ ଯାଉଅଛ ଧାଇଁ ।
 ବୁଦ୍ଧି ବିଶ୍ୱାସୀ ଏବେ କିଏ କରିବଇଁ ।୩୩୫।
 ଶୁଣି ନ ଶୁଣିଲା ପରି ବଳରାମ ଗଲେ ।
 କମଳାଙ୍ଗୁଳ ସିଂହଦ୍ୱାରରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।୩୩୬।
 ସିଂହଦ୍ୱାରରେ ପ୍ରବେଶିଣ ଡାକିଲେକ ତହିଁ ।
 ଡାକ ଶୁଣି ଦାସୀମାନେ ଅଇଲେକ ତହିଁ ।୩୩୭।
 କେଉଁ ଦାସୀ କହୁଅଛି ଶୁଣ ଆଗୋ ସହି ।
 ଏପରି କାଙ୍ଗାଳ ମୁଁ ଯେ କାହିଁ ଦେଖିନାହିଁ ।୩୩୮।
 ଏହିପରି ମୋଟା ହୋଇ ଗୋଟାଏକ ଥିଲା ।
 ଆମ୍ଭେ ଠାକୁରାଣୀଙ୍କୁ ଯେ ଘରୁ ତଡ଼ିଦେଲା ।୩୩୯।
 ଏହି ରୂପେ ଦାସୀମାନେ କୁହାକୁହି ହେଲେ ।
 ବେକରେ ହାତ ଦେଇଣ ଦାଣ୍ଡରେ ଛାଡ଼ିଲେ ।୩୪୦।
 ବଳରାମ ପ୍ରଭୁ ତହିଁ ଲେଉଟି ଅଇଲେ ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ଠାକୁରଙ୍କୁ ବାଟରେ ଦେଖିଲେ ।୩୪୧।
 ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣରେ କହନାଇ ।
 ଦାସୀମାନେ ଆସି ମୋତେ ଦେଲେ ଘଉଡ଼ାଇ ।୩୪୨।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି କି ବୁଦ୍ଧି କରିବା ।
 କେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ଆମ୍ଭେ ଜୀବନ ଧରିବା ।୩୪୩।
 ଆଉଥରେ ଚାଲି ବେନି ଭାଇ ଫେରିଯିବା ।
 ବିନୟ କରିଣ ଅନ୍ନ ଦାସୀଙ୍କୁ ମାଗିବା ।୩୪୪।
 ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ପଛେ ଆମ୍ଭେ ଥିବୁ ।
 ଆଗରେ ଥାଇଣ ଅନ୍ନ ତୁହି ଯେ ମାଗିବୁ ।୩୪୫।
 ଏତେ କହି ସିଂହଦ୍ୱାରରେ ପ୍ରଭୁ ବିଜେକଲେ ।
 ମନ୍ଦିରର ଶୋଭା ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲେ ।୩୪୬।

ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରଭୁ ଯହୁଁ ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଲେ ।
 ଓଁକାର ଶବ୍ଦ କରି ବେଦଧ୍ୱନି କଲେ ।୩୪୩।
 ରକ୍, ସାମ, ଯଜୁଃ ଯେ ଅଧରବ ଚାରି ବେଦ ।
 ବ୍ରହ୍ମମାଣ୍ଡ ପୁରିଉଠିଲା ଗହଗହ ନାଦ ।୩୪୮।
 ପଲଟକ ଉପରେ କମଳା ଯେ ଶୋଇଥିଲେ ।
 ନିସ୍ତରିଲି ନିସ୍ତରିଲି ବୋଲିଣ ବୋଇଲେ ।୩୪୯।
 କୋଟି କୋଟି ଜନ୍ମର ପାତକ ହେଲା କ୍ଷୟ ।
 ମୋର ଘରେ ବିନେ କଲେ ପ୍ରଭୁ ଦେବରାୟ ।୩୫୦।
 ପଚାର ପଚାର ଦାସୀ ପଚାର ଲୋ ଯାଇ ।
 କିସ ମାଗୁଛନ୍ତି ଯେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବେନିଭାଇ ।୩୫୧।
 ଚାଲିଯାଇ ମୁଦୁସୁଲି ତାଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ ।
 କି ମାଗୁଛ ପଣ୍ଡାମାନେ କହ ତୁମ୍ଭେ ଭଲେ ।୩୫୨।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଦାସୀମୁଖ ଚାହିଁ ।
 ଅନ୍ନ ଗଣ୍ଡାଏକ ତୁମ୍ଭେ ପାରିବକି ଦେଇ ।୩୫୩।
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଣ ଦାସୀମାନେ ଚଳିଗଲେ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଠାକୁରାଣୀ ଆଗେ ବେଗେ ସେ ବୋଇଲେ ।୩୫୪।
 ଦାସୀଙ୍କ ମୁଖରୁ ଯେ ଏମନ୍ତ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ।
 ମନେ ବିଚାର କରନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଠାକୁରାଣୀ ।୩୫୫।
 ଏ କଥା ଅରଜି ଅଛି ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ମୁହିଁ ।
 ଏବେ ଦାସୀମାନେ ଲୋ ପଚାର ବେଗେ ଯାଇ ।୩୫୬।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇ ମୋ ଘରେ କି ଖାଇବେ ।
 ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ଅନ୍ନ ଖାଇ ଅପବାଦ ନେବେ ।୩୫୭।
 ଏ ମୋହର ଦ୍ରବ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ଛୁଇଁ ନ ଯୋଗାଇ ।
 ଜାଣୁ ଜାଣୁ ମୁଁ କେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ଦେବଇଁ ।୩୫୮।
 ଠାକୁରାଣୀ ସମୀପରୁ ଦାସୀମାନେ ଗଲେ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କ ଆଗେ ଯାଇ ଏମନ୍ତ କହିଲେ ।୩୫୯।
 ଦାସୀଙ୍କ ମୁଖରୁ ଯେ ଏମନ୍ତ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ।
 କଷ୍ଟଧାତୁର ହୋଇ କହନ୍ତି ହଳପାଣି ।୩୬୦।
 ନୂଆ ହାଣ୍ଡି ନୂଆ ସଞ୍ଚି ଦେଇ କି ପାରିବୁ ।
 ଏମନ୍ତ ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଯେ ଖାଇବୁ ।୩୬୧।
 ଦାସୀମାନେ କହନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ଆଗେ ଯାଇ ।
 ହାତେ ରାନ୍ଧି ଭୋଜନ କରିବେ ଦୁଇ ଭାଇ ।୩୬୨।
 ଏହା ଶୁଣି ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲେ ।
 ଦାସୀଙ୍କ ହସ୍ତରେ ହାଣ୍ଡି ଦଶଗୋଟି ଦେଲେ ।୩୬୩।
 ଚାଉଳ ପଉଟିଏ ନେଇ ଛାମୁରେ ରଖିଲେ ।
 ଲେଉଟିଆ ଶାଗ ନେଇ ଛାମୁରେ ରଖିଲେ ।୩୬୪।
 ଆଳୁ ସାରୁ କଦଳୀ ଯେ ବଢ଼ି ବାଇଗଣ ।
 ଦୁଧ ଦହି ଛେନା ଶର୍କରା ଯେ ଦେଲେ ପୁଣି ।୩୬୫।
 ଏବେ ଯେତେ ଇଚ୍ଛା ତେତେ ଭୁଞ୍ଜ ହୋ ବୋଇଲେ ।
 ଗୃହେ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ଆଇ ବିଚାର ଯେ କଲେ ।୩୬୬।
 ରାନ୍ଧଣା ଭୁଞ୍ଜିବେ ଯଦି ହାତେ ଦୁଇ ଭାଇ ।
 ନାରୀଙ୍କୁ ପୁରୁଷ ଆଉ ଲୋଡ଼ିବେ କିମ୍ପାଇଁ ।୩୬୭।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ କାଷ୍ଠ ଖଣ୍ଡେ ହାତରେ ଧରିଲେ ।
 ଅଗ୍ନିର ସ୍ତମ୍ଭନ ମନ୍ତ୍ର ଦେବୀ ପାଠ କଲେ ।୩୬୮।

କଦାପି ଅଗ୍ନି ଦେବତା ତେଜ ନ ହୋଇବ ।
 ହାଣ୍ଡି ନ ଡାକିବ ଆଉ ପାଣି ନ ଡାକିବ । ୩୭୯।
 ଯେତେ କାଠ ଜଳୁଥିବା ଭଷ୍ମ ହୋଇଯିବ ।
 କୁହୁଳି କରିଣ ତହିଁ ଧୂଆଁ ହେଉଥିବ । ୩୮୦।
 ଏମନ୍ତ ବୋଲିଣ କମଳା ଯେ ଆଦୃଷ୍ଟା ଦେଲେ ।
 ସେହି ପ୍ରକାରେଣ ଅଗ୍ନି ଦେବତା ଯେ କଲେ । ୩୮୧।
 ସବୁ କାଠଯାକ ତହିଁ ଅତ୍ତର ଯେ ହେଲା ।
 ତେବେ ସୁଦଧା କିଞ୍ଚିତେ ଯେ ପାଣି ନ ଡାକିଲା । ୩୮୨।
 ହଟି କମଳିନୀ ହଟ ଉଠିଆଇଲେ ଯେଣୁ ।
 ହାଣ୍ଡିତଳେ କଳା ଟିକେ ନ ପଡ଼ିଲା ତେଣୁ । ୩୮୩।
 ସୁଗନ୍ଧ ତଳେ ଦେବୀ ଦେଲେ ପଠିଆଇ ।
 ଦାସୀମାନେ କହୁଛନ୍ତି ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କୁ ଯାଇ । ୩୮୪।
 ପାକସିଦ୍ଧି ହେଲା କି ନ ହେଲା ହେ ଗୋସାଇଁ ।
 ତଳେ ଲଗାଇ ସ୍ନାନ କର ବେଗେ ଯାଇ । ୩୮୫।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ପାଣି ନ ଡାକିଲା ।
 କି ପାକ କରିବୁ ବେଳ ଉତ୍ତର ହୋଇଲା । ୩୮୬।
 ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣରେ କହନାଇ ।
 ଅନ୍ନ ହୋଇଲାକି ନାହିଁ କହ ବେଗେ ତୁହି । ୩୮୭।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ଆହେ ଭାଇ ।
 ଅନ୍ନ କି ହୋଇବ ଟିକେ ପାଣି ଡାକି ନାହିଁ । ୩୮୮।
 ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ରେ ଅଧୁଆ ମୁହଁ ।
 ରାନ୍ଧି ନ ଜାଣି ହୋଇଅଛୁ ରାନ୍ଧୁଣିଆ । ୩୮୯।
 ତୁହି ଆଡ଼ ହୁଅ ମୁହିଁ ରାନ୍ଧୁଅଛି ଯାଇଁ ।
 ଅନ୍ନ ରାନ୍ଧିବାକୁ ଗଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଗୋସାଇଁ । ୩୯୦।
 ଫୁଟକି ଫୁଟକି ବଳରାମ ବିରକତ ହୋଇଲେ ।
 କାଠ ଖଣ୍ଡେ ଘେନିଣ ଯେ ହାଣ୍ଡି ପିଟିଦେଲେ । ୩୯୧।
 କଷ୍ଟଧାତୁର ଦୁଇଭାଇ ଆକୁଳ ହୋଇଲେ ।
 କି ବୁଦ୍ଧି କରିବା ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ବୋଇଲେ । ୩୯୨।
 ଜଗନ୍ନାଥ ବୋଇଲେ ତ ବୁଦ୍ଧି ବିଶ୍ୱନାହିଁ ।
 କଷ୍ଟଧାତୁର ଆତୁର ହେଉଅଛି ମୋର ଦେହୀ । ୩୯୩।
 ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ଜାତି ପଛେ ଯାଉ ତାର ଘରେ ଖାଉ ଭାତ । ୩୯୪।
 ଯେବେ ଏହା ଘରୁ ଭାତ ଆମ୍ଭକୁ ନ ଦେବ ।
 ଆମ୍ଭ ଦୁଇ ଭାଇଙ୍କର ମରଣ ହୋଇବ । ୩୯୫।
 ଲେଉଟିଣ ଦାସୀ ଯାଇ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ କହିଲେ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ତ ହାଣ୍ଡି ଭାଙ୍ଗି ଫୋପଡ଼ାଇ ଦେଲେ । ୩୯୬।
 ଏହା ଶୁଣି ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ମନେ ଚିନ୍ତା କଲେ ।
 କେତେ ଦୁଃଖ ଦୀନବନ୍ଧୁ ଦୁହେଁ ଯେ ପାଇଲେ । ୩୯୭।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଚତୁ ଗୋଟି ହାତରେ ଧଇଲେ ।
 ରୋଷେଇ ଗାଳକୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନିଜେ ବିଜେ କଲେ । ୩୯୮।
 ପରଥମେ ରାନ୍ଧିଲେ ମାଏ ବଗଡ଼ା ଯେ ଅନ୍ନ ।
 ମୁଗ ମଧୁରୁତି କ୍ଷୀର ନାନାଦି ବ୍ୟସ୍ତନ । ୩୯୯।
 ଆମ୍ଭିକ ଗାଳର କଲେ କଦଳୀର ଭଜା ।
 ଅତି ଯତ୍ନେ କଲେ ମାଏ ତିଅଣ ଯେ ମଞ୍ଜୁ । ୪୦୦।

ଷାଠିଏ ପଉଟି ସେ ରନ୍ଧନ କଲେ ଯାଇ ।
 ବଗଡ଼ା ଭାତ ମହିମା କଳନା ନ ଯାଇ । ୩୯୧।
 ଦୁଧପୁଲି କଲେ ମାତ ଘୃତପୁଲି କଲେ ।
 ଅତି ଯତନରେ ମାଏ ସରପୁଲି କଲେ । ୩୯୨।
 ଯେତେ ଦ୍ରବ୍ୟ ରାନ୍ଧିଛନ୍ତି ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କ ରୁଚି ।
 ବଡ଼ିର ମହୁର କଲେ ପକାଇଣ ସାତି । ୩୯୩।
 ସହସ୍ର ଆଟିକା ରାନ୍ଧି ଦ୍ରବ୍ୟ ସଜାଡ଼ିଲେ ।
 ଯେ ଯାହା ସ୍ଥାନରେ ଯତନେ ରଖାଇଣ ଦେଲେ । ୩୯୪।
 କରପୁର ଛେନା ଶର୍କରା ମରିଚ ଗୋଳାଇ ।
 ଷାଠିଏ ନଉତି ପଣା ରଖିଲେ ତ ତହିଁ । ୩୯୫।
 ରତ୍ନଗଣା ପଇଡ଼ ସତ୍ତରରେ ଛେନାପଣା ।
 ଅଦା ମିଶା କରି ଯେ ନବାତ ଖଣ୍ଡିତଛେନା । ୩୯୬।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ପାକଗୁଣ କେ କହି ପାରିବ ।
 କ୍ଷଣକ ମଧ୍ୟରେ ମାଏ ସଜାଡ଼ିଲେ ସର୍ବ । ୩୯୭।
 ସବୁଥିରୁ ଖଣ୍ଡିତ ଖଣ୍ଡିତ ରଖିଥିଲେ ।
 ଭୋଜନ ଶେଷକୁ ପୋଡ଼ିପାଏ ରଖିଲେ । ୩୯୮।
 ବୋଇଲେ ଦାସୀଙ୍କି କର ଅତ୍ତମ ମରଦନ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଲିଣ ମନେ ନ ପାଞ୍ଜିବ ଭିନ୍ନା ୩୯୯।
 ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ମୁହଁ ଅଟେ ନିଜ ଦାସୀ ।
 ଶୁଣିଣ ଆନନ୍ଦେ ଚଳିଗଲେ ସବୁ ଦାସୀ । ୪୦୦।
 ଦାସୀମାନେ କହୁଛନ୍ତି ସୁବେଦୀ ଗୋସାଇଁ ।
 ସ୍ନାନ କର ବେଶେ ଅତ୍ତମ ମରଦନ ହୋଇ । ୪୦୧।
 ତହିଁ ସୁବାସ ଜଳରେ ଦୁହେଁ ସ୍ନାନ କଲେ ।
 ଅତ୍ତମ ପୋଛିବାକୁ ଦାସୀ ଗାମୁଛାଏ ଦେଲେ । ୪୦୨।
 ପିତାମ୍ବର ପାଟ ଆଣି ପିନ୍ଧିବାକୁ ଦେଲେ ।
 ସୁବେଶ ହୋଇଣ ଦୁଇ ଭାଇ ଯେ ବସିଲେ । ୪୦୩।
 ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣରେ କହନାହିଁ ।
 ଏମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ମାନ୍ୟ କରେ କିଏ ପାଇଁ । ୪୦୪।
 ଏହା ଘରେ ପୁରୁଷ ତ ଜଣେ ବିଶ୍ୱନାହିଁ ।
 ଶୁଳି ଦେବା ପ୍ରାୟେ ଏହି ବିଚାର ଦିଶଇ । ୪୦୫।
 ଚାଲ ଏବେ ପକାଇଣ ଏହିଠାରୁ ଯିବା ।
 କ୍ଷଣକ ମଧ୍ୟରେ ଆଉ ପ୍ରାଣ ନ ପାଇବା । ୪୦୬।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଉଦ୍ଦେଷ୍ଟ ଭାଇ ଶୁଣ ।
 ଏ ଘରର କରତ୍ତ ଆଜି ହୋଇବେ ଆପଣ । ୪୦୭।
 ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣରେ କହନାହିଁ ।
 ଏମନ୍ତ କହିବା ତୋର ଉଚିତ ନୁହଇଁ । ୪୦୮।
 ଗୃହ ପରିଷ୍କାର ଦେବୀ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟରେ କଲେ ।
 ଗନ୍ଧ ଚନ୍ଦନ ଯେ ମାଏ ଛଡ଼ା ପକାଇଲେ । ୪୦୯।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଆଳି ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଗିନାଝରି ।
 ହାତଧୁଆ ପାଦଧୁଆ ସୁସଜ୍ଜିତ କରି । ୪୧୦।
 ମଣୋହି କରିବା ବିଧି ଯେମନ୍ତ ଭିଆଣ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ପୀଠ ତହିଁ କଲେକ ନିର୍ମାଣ । ୪୧୧।
 ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ କହୁଛନ୍ତି ଦାସୀ ମୁଖ ଚାହିଁ ।
 ବେଶ କରି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଲୋ ଘେନିଆସ ଯାଇ । ୪୧୨।

ଏହା ଶୁଣି ଦାସୀମାନେ ବେଗେ ଚଳିଗଲେ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କ ପାଶେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ୪୧୩।
 ବିନୟରେ କହୁଛନ୍ତି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଗୋସାଇଁ ।
 ଭୋଜନ କରିବ ଚାଲ ସ୍ଥାନ ଅଛି ହୋଇ । ୪୧୪।
 ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣରେ କହନାଇ ।
 ନାରୀଏ ଜଣେ ପୁରୁଷ କେହି ଏଥି ନାହିଁ । ୪୧୫।
 ଭିତରକୁ ଯିବା ଆମ୍ଭେ ଉଚିତ ନୁହଁଇ
 ପତର ଦୁଇଖଣ୍ଡ ତୁମ୍ଭେ ଆଣ ବେଗେ ଯାଇ । ୪୧୬।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ଭାଇ ତୁମ୍ଭେ ।
 ଏ ଘରର କରତୁଆ ଆଜି ହୋଇବା ଯେ ଆମ୍ଭେ । ୪୧୭।
 କିମ୍ପା ତୁମ୍ଭେ ଭୟ କରୁଅଛ ଦୟାକ୍ଷ୍ମ ଭାଇ ।
 ଦାତା ଦେଉଅଛି ଆମ୍ଭେ ଛାଡ଼ିବା କିମ୍ପାଇ । ୪୧୮।
 ଭୟେ ବଳରାମ ସେ ଠାବରୁ ନ ଉଠନ୍ତି ।
 ହସ୍ତ ଧରି ଘେନିଗଲେ କମଳାଙ୍ଗୁଳ ପତି । ୪୧୯।
 ଠାବ ସଞ୍ଚାରରେ ଯେ ବଳରାମ ନ ବସନ୍ତି ।
 ହସ୍ତ ଧରି ବସାଇଲେ ଦେବ ଶିରୀପତି । ୪୨୦।
 କମଳିନୀ କହୁଛନ୍ତି ତୁଳସୀ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ।
 ଦେହଶୂର ଅଟନ୍ତି ଯେ ମୋର ହଳପାଣି । ୪୨୧।
 ତାହାଙ୍କୁ କେମନ୍ତେ ଅନ୍ନ ମୁହିଁ ଦେବି ନେଇ ।
 ଭିତରେ ଆଇଣ ମୁଁ ଯେ ଦେବଙ୍କ ବଢ଼ାଇ । ୪୨୨।
 ସାନ କିଏ ବୋଲି ଆଗ ପଚାରିବୁ ଯାଇ ।
 ବଡ଼ଠାରେ ଆଗ ଅନ୍ନ ପରଶିବୁ ନେଇ । ୪୨୩।
 ଅନ୍ନଥାଳି ନେଇ ଆଗ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ଅଇଲା ।
 ବଡ଼ ସାନ କେଉଁ ପଶ୍ଚାତା ବୋଲି ପଚାରିଲା । ୪୨୪।
 ବଳରାମ ବୋଲୁଛନ୍ତି ହୋଇଲୁକି କାଣୀ ।
 ବଡ଼ ସାନ କିଏ ତୋତେ ନ ଦିଶଇ ପୁଣି । ୪୨୫।
 ଆମ୍ଭେ ବଡ଼ ବୋଲି ଯେ ବଳରାମ କହି ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ବୋଇଲେ କୋପ କଲ କି ଗୋସାଇଁ । ୪୨୬।
 ପ୍ରଥମ ଆଳିର ଅନ୍ନ ବଳରାମେ ଦେଲା ।
 ଭିତରକୁ ଆଉ ଅନ୍ନ ଆଣିବାକୁ ଗଲା । ୪୨୭।
 ଆଉ ଏକ ଆଳି ଅନ୍ନ ଆଣିଲା ବେଳକୁ ।
 ଚାରି ଗ୍ରାସରେ ଖାଇଲେ ବଳରାମ ତାକୁ । ୪୨୮।
 ଅନ୍ନ ଆଳି ଘେନି କରି ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ଅଇଲା ।
 ଏ ପଶ୍ଚାତର ଅନ୍ନଯାକ କିଏ ଘେନିଗଲା । ୪୨୯।
 ବଳରାମ ବୋଇଲେ କଷ୍ଟଧାର୍ତ୍ତ ହୋଇଥିଲୁ ।
 ଆଗ କରି ଚାରି ଗ୍ରାସ ବେଗେ ଖାଇଦେଲୁ । ୪୩୦।
 ହସିଲା ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ଦୁଇଭାଇଙ୍କୁ ଅନାଇ ।
 କୁଟୁମ୍ଭ ମାରିବା ପ୍ରାୟ ଦିଶୁଛ ଗୋସାଇଁ । ୪୩୧।
 ପୁତ୍ର ଭାରିଜାକି ତୁମ୍ଭ ଦୁହିତ୍ୟକର ନାହିଁ ।
 ପେଟ ଲାଗି ବୁଲୁଅଛ ଦେଶ ଦେଶ ହୋଇ । ୪୩୨।
 ସହସ୍ରର କାନୁ କଦଳୀ ରଖିଦେଲେ ନେଇ ।
 ଷାଠିଏ ନଉତି ପଣା ରଖିଦେଲେ ଥୋଇ । ୪୩୩।
 ଯେଉଁପରି ପ୍ରଭୁଙ୍କର ମନକୁ ରୁଚଇ ।
 ସେହିପରି କମଳିନୀ ଦିଅନ୍ତି ପଠାଇ । ୪୩୪।

ଭୋଜନ ଶେଷକୁ ଯେ କହନ୍ତି ବଳରାମ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ରାନ୍ଧଣା ପରି ଲାଗୁଛି ଉତ୍ତମ । ୪୩୫।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ବଳରାମ ଭାଇ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀପରା ଭାର୍ଯ୍ୟକୁ ପାଇବା ଆଉ କାହିଁ । ୪୩୬।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ଉତ୍ତମ କରି ଦେଲେ ଘରଢାଳ ।
 ବାହାରି ଗଲେ ସେ ତାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ହେଲା ଯହିଁ । ୪୩୭।
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ପୋଡ଼ିଯିବ ଦେଲେ ନେଇ ।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ବଳରାମ ଭାଇ । ୪୩୮।
 ମୋର ମନ କଥାକୁ ଯେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଜାଣିଥାଇ ।
 ଭୋଜନ ଶେଷକୁ ପୋଡ଼ିଯିବ ଦିଅଇ । ୪୩୯।
 ଭୋଜନ ସାରିଣ ପ୍ରଭୁ ଆଚମନ କଲେ ।
 କରପୁର ତାମ୍ରଲ(ତାମ୍ରଲ) ଦୁଇ ଭାଇ ଯେ ଭୁଞ୍ଜିଲେ । ୪୪୦।
 ବାହାର ମେଲାରେ ପ୍ରଭୁ ବିଦେକଲେ ଯାଇଁ ।
 ଗବାକ୍ଷ ଡ଼ାଘରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଅଛନ୍ତି ଅନାଇ । ୪୪୧।
 ପଚାର ପଚାର ଦାସୀ ପଚାରଲେ ଯାଇ ।
 ବିଭା ହୋଇ ଅଛନ୍ତି କି ପଣ୍ଡା ଦୁଇ ଭାଇ । ୪୪୨।
 ଏହା ଶୁଣି ଦାସୀମାନେ ବେଗେ ଚଳିଗଲେ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ । ୪୪୩।
 ପୁତ୍ର ଭାର୍ଯ୍ୟ ଅଛନ୍ତି କି କାହିଁ ତୁମ୍ଭ ଘର ।
 କେଉଁ ରାଜ୍ୟେ ବାଡ଼ି ବୃତ୍ତି ଶାସନ ତୁମ୍ଭର । ୪୪୪।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ଦାସୀ ତୁହି ।
 ବିବାହ ହେବାକୁ ଦରବସ ଆମ୍ଭର ଯେ ନାହିଁ । ୪୪୫।
 ଗୁଆ ବାଡ଼ି ଶାସନ ପାଇବୁ ଆମ୍ଭେ କାହିଁ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପରା ଭାର୍ଯ୍ୟକୁ ଯେ ଦେଲୁ ଘରଢାଳ । ୪୪୬।
 କପାଳ ମନ୍ଦ ଆମ୍ଭର ଦୁଇ ଭାଇ ବୁଲୁ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଘରଢାଳ ଆମ୍ଭେ ଏ ଦୁଃଖ ପାଇଲୁ । ୪୪୭।
 ଦାସୀଏ ବୋଇଲେ ପଣ୍ଡା ହୋଇଲ କି ବାଇ ।
 ନାରୀକି ଛାଡ଼ି ପୁରୁଷ ଦରିଦ୍ର କି ହୋଇ । ୪୪୮।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଲନ୍ତି ଆମ୍ଭେ କହୁଅଛୁ ଶୁଣ ।
 କେଉଁ ନାରୀ ଥିଲେ ହୁଏ ଏହି ଚାନ୍ଦି ବର୍ଦ୍ଧନ । ୪୪୯।
 କେଉଁ ନାରୀ ଥିଲେ ବଂଶ ନିପାତ ହୁଅଇ ।
 କେଉଁ ନାରୀ ଥିଲେ ବାସି ପେନ ନ ମିଳଇ । ୪୫୦।
 କେଉଁ ନାରୀ ଥିଲେ ସୁନା ବଳା ଯେ ମିଳଇ ।
 କେଉଁ ନାରୀ ଅଳକ୍ଷଣୀ ଘରକୁ ଭାଙ୍ଗଇ । ୪୫୧।
 ତୁମ୍ଭ ସାଆନ୍ତାଣୀଙ୍କୁ ଯେ ପଚାର ବୋଲଇ ।
 ଦାସୀ କହେ ବାବୁଲ କି ହୋଇଲ ଗୋସାଇଁ । ୪୫୨।
 କଷ୍ଟ ଲାଗୁଥିଲା ଏବେ ଭାତ ଯେ ଖାଇଲ ।
 ଆମ୍ଭ ସାଆନ୍ତାଣୀଙ୍କୁ ଯେ ପଚାର ବୋଲଇ । ୪୫୩।
 ବଳରାମ ବୋଲିଲେ ଏ ମୋର ପିଲା ଭାଇ ।
 ତୁମ୍ଭ ସାଆନ୍ତାଣୀ ଆଗେ ଜଣାଇବୁ ନାହିଁ । ୪୫୪।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହୁଛନ୍ତି ଭୟ କାହିଁପାଇଁ ।
 କିଛି ନ ବିଚାର ଆହେ ବଳରାମ ଭାଇ । ୪୫୫।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ଗୃହ ସିନା ଅଟଇ ଯେ ଏହି ।
 ଏଠାରେ ଆପଣ ଭୟ କର କିସ ପାଇଁ । ୪୫୬।

ବଳରାମ ବୋଲୁଛନ୍ତି ବାବୁ ଚକରଧର ।
 ତୁମ୍ଭେ ଯାଇଁ ହସ୍ତଧରି ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀଟଙ୍କର । ୪୫୬।
 ଆମ୍ଭେ ଦୋଷ କଲୁ ବୋଲି କହ ତାଙ୍କୁ ଯାଇ ।
 ଯହିଁ ଲରୁଛା ତହିଁ ରହ ଆମ୍ଭେ ମନା ନାହିଁ । ୪୫୭।
 ଯେତେବେଳେ ବଳରାମ ଏମନ୍ତ କହିଲେ ।
 ଭିତର ପୁରକୁ ପୁରୁଥୁ ନିଜେ ବିଜେ କଲେ । ୪୫୮।
 ଧୀରେ ଧୀରେ ଭିତରକୁ ଗଲେ ପୀତବାସ ।
 ପୁରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ କମଳାଟଙ୍କ ପାଶ । ୪୫୯।
 ପାଣିଖରି ଘେନିକରି କମଳା ଅଇଲେ ।
 ଦରହାସେ ପୁରଭୁଟଙ୍କର ମୁଖକୁ ଚାହିଁଲେ । ୪୬୦।
 ଅତି ଯତନରେ ଦେଲେ ପାଦପଦ୍ମ ଧୋଇ ।
 ଥୋପାଏ ପାଦ ଉଦକ ମସ୍ତକେ ଲଗାଇ । ୪୬୧।
 କିଛି ପାଦୋଦକ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଗରୁଡକୁ ଖେପିଲେ ।
 ପଞ୍ଚବରୁଣ ପୁଷ୍ପେ ପାଦପଦ୍ମ ପୂଜାକଲେ । ୪୬୨।
 ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ କହୁଛନ୍ତି ପୁରଭୁଟଙ୍କୁ ଅନାଇ ।
 ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ବୋଲି ମୋତେ ଦେଲ ଘରଡ଼ାଇ । ୪୬୩।
 ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ଘରେ ଏବେ ଭୁଞ୍ଜିଲି ଗୋସାଇଁ ।
 ଚଣ୍ଡାଳ ବିଟାଳ ହେଲ ଦୁଇଗୋଟି ଭାଇ । ୪୬୪।
 ଧିକ ତୁମ ବଡ଼ପଣ ଧିକ ତୁମ କଥା ।
 ପୋତୁ ତୁମ୍ଭର ପୁରତିନିଷ୍ଠା ଧିକ ତୁମ୍ଭ ଭରାତା । ୪୬୫।
 ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ଏ ପ୍ରକାରେ ବହୁ ଧିକାରିଲେ ।
 କାଳୀୟ ଗଞ୍ଜନ ଶୁଣି କିଛି ନ କହିଲେ । ୪୬୬।
 ମହାମୟୀ ବୋଇଲେ ହେ ଶୁଣ ମୋ ବଚନ ।
 ମୋର କିସ କାର୍ଯ୍ୟସ୍ଥ ତୁମ୍ଭେ କହ ହେ ବହନ । ୪୬୭।
 କିଛି କ୍ଷଣ ଉତ୍ତରରେ ବୋଇଲେ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ଏବେ ମନୁ ମାନ ତେଜ ଜଗତର ମାତ । ୪୬୮।
 ଅକାରଣେ ଏତେ କଥା କହ ପ୍ରାଣସହି
 ଆମ୍ଭର ପ୍ରାର୍ଥନା ଆମ୍ଭ ସଙ୍ଗେ ଯିବାପାଇଁ । ୪୬୯।
 ବଡ଼ ହେଲେ କିସ ହେଲା ଗରବ ଗଞ୍ଜିଲି ।
 ରବି ତଳେ ସବୁ ଯୁଗେ ଯଶ ରଖିଗଲ । ୪୭୦।
 ତୁମ୍ଭେ ଯୋଗେ ଆମ୍ଭେ କଷ୍ଟ ପାଇଲୁ ବହୁତ ।
 ଆମ୍ଭେ ଭିକ୍ଷା ମାଗିବାର ଜାଣିଲେ ଜଗତ । ୪୭୧।
 ତୁମ୍ଭେ ଯଶ କିରତୀ ଏବେ ଜଗତେ ରହିଲା ।
 ଆମ୍ଭେଙ୍କୁ ଅନନ୍ଦ ଦେବାର ଜଗତ ଶୁଣିଲା । ୪୭୨।
 ଗୁରୁବାର ଦିନ ଏ ପୁରାଣ ଯେ ଶୁଣିବ ।
 ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନନ୍ତର ପାପ ତାର କ୍ଷୟ ହେବ । ୪୭୩।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀପୂଜା ଦିନ ଏହା ଯେ ନାରୀ ଗାଇବ ।
 ଇହ ଜନ୍ମେ ପତିବ୍ରତା ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ଯିବ । ୪୭୪।
 ଯଦ୍ଵୟ ନାରୀକୁ କେହି ମୁଖେ ବୁଝାଇବ ।
 ତାହାର ସୁକୃତ ଆଉ କେ କହି ପାରିବ । ୪୭୫।
 ଏତେ କହି ଗୋବିନ୍ଦ ଧଇଲେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହସ୍ତ ।
 ଜଗତ ମାତ କହିଲେ କର ତୁମ୍ଭେ ସତ୍ୟ । ୪୭୬।
 ଚଣ୍ଡାଳୁ ବରାହମଣ ଯାଏ ଖୁଆଖୋଇ ହେବେ ।
 ସମସ୍ତେ ଖାଇଣ ହସ୍ତ ଜଳେ ନ ଧୋଇବେ । ୪୭୭।

ହାଡ଼ିର ହସ୍ତରୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଛଡ଼ାଇ ଖାଇବେ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣେ ଖାଇ ହସ୍ତକୁ ମୁଣ୍ଡରେ ପୋଛିବେ । ୪୭୮।
 ଅନ୍ନ ଖାଇ ସର୍ବେ ମୁଣ୍ଡେ ପୋଛୁଥିବେ ହସ୍ତ ।
 ତେବେ ବଡ଼ ଦେଉଳକୁ ଯିବି ଜଗନ୍ନାଥ । ୪୭୯।
 ହେଉ ହେଉ ବୋଲି ଆନ୍ତଃ ଦେଲେ ମହାବାହୁ ।
 ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଗୋ ତୁମ୍ଭର ଯଶ ରହୁ । ୪୮୦।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀତ୍ବ ହସ୍ତ ଧରିଣ ଜଗନ୍ନାଥ ନେଲେ ।
 ବଡ଼ ଦେଉଳକୁ ଘରୁ ବିଦେ କରିଗଲେ । ୪୮୧।
 ଲକ୍ଷ୍ମେ ଚନ୍ଦ୍ର ଉଦିଆଯେ ଛାମୁରେ ଜଳଇ ।
 ଦେଉଳକୁ ବିଦେ କଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣାଣ୍ଡ ଗୋସାଇଁ । ୪୮୨।
 ଇନ୍ଦ୍ର ତାକୁଛନ୍ତି ଦେବ ମଣିମା ମଣିମା ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ତାକୁଛନ୍ତି ଦେବ ଗୁହାରି ଗୁଣିମା । ୪୮୩।
 ବରୁଣ କୁବେର ଯେ ହସ୍ତରେ ବେତ ଧରି ।
 ନୃତ୍ୟ କରୁଥିଲେ ଯହିଁ ସ୍ଵର୍ଗ ଅପସରି । ୪୮୪।
 ରମ୍ଭା ଯେ ମେନକା ଆଦି ଆଉ ଚିତ୍ରଲେଖା ।
 ତୁଳସୀ ମାଳତି ଆଉ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ରସିକା । ୪୮୫।
 ଚଞ୍ଚଳା ଯେ ମଦାଳସୀ ଆବର ସୁଗୀଳା ।
 ନୃତ୍ୟ ଆରମ୍ଭନ୍ତି ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ସେ ଅବଳା । ୪୮୬।
 ବଳରାମ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣରେ କହନାଇ ।
 ଘରକୁ ଘରଣୀ ସିନା ସୁନ୍ଦର ଦିଶଇ । ୪୮୭।
 ଯେତେବେଳେ ଦାଣ୍ଡେ ଯାଉଥିଲୁ ଦୁଇ ଭାଇ ।
 ଚୋର ଖଣ୍ଡ ବୋଲି ଦେଉଥିଲେ ଘଉଡ଼ାଇ । ୪୮୮।
 ଆହୁରି କଥାଏ ଶୁଣ ଜଗନ୍ନାଥ ଭାଇ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଏତେ ବଡ଼ ବୋଲି ଏବେ ଜାଣିଲାଇଁ । ୪୮୯।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେବୀ ବିଦେ କଲେ ତାତ୍ବ ଦେଉଳକୁ ।
 ଦୁଇ ଭାଇ ବିଦେ କଲେ ବଡ଼ ଦେଉଳକୁ । ୪୯୦।
 ଦାସୀ ପରିଚାରି ଆଦିକରି ଯେତେ ଥିଲେ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଆସିଲାରୁ ସେ ସମସ୍ତ ଯେ ଅଇଲେ । ୪୯୧।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀତ୍ବକୁ ପାଇଣ ଦେବ ଗୋବିନ୍ଦ ଆନନ୍ଦ ।
 ସଂସାରରେ ସେହି ମତେ କଲେକ ଗୋବିନ୍ଦ । ୪୯୨।
 ଶୁଣିଲେ ନାରଦ ଏହି ପୁରାତନ ଆଖ୍ୟା ।
 ଯାହା ପ୍ରସନ୍ନରେ ପ୍ରଭୁ ମାଗିଲେ ଯେ ଭିକ୍ଷା । ୪୯୩।
 ଛାର ଚଣ୍ଡାଳୁଣୀ ଅଇଶ୍ଵର୍ଯ୍ୟ ଭୋଗ କଲା ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀତ୍ବର ସୁଦୟାରେ ଏମନ୍ତ ହୋଇଲା । ୪୯୪।
 ଏ ପୁରାଣ ପଢ଼ିଲେ ଯେ ସର୍ବ ସିଦ୍ଧ ହୁଏ ।
 ପୂର୍ବସ୍ତେଷ୍ଠ ସମ ତମ ପାପ କ୍ଷୟ ହୁଏ । ୪୯୫।
 ଏ ପୁରାଣ ଯେଉଁମାନେ ପଢ଼ନ୍ତି ଶୁଣନ୍ତି ।
 ଲକ୍ଷ୍ମେ କୋଟି ଗୋଦାନର ଫଳ ଯେ ଲଭନ୍ତି । ୪୯୬।
 ଏ ପୁରାଣ ଅଟଇ ଯେ ମୁକତିର ପଥ ।
 ଏହା ଫଳ କଥନରେ କେ ହେବ ସମର୍ଥ । ୪୯୭।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀତ୍ବ ପୁରାଣ ଏହୁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଲା ।
 ଭାବେ ବଳରାମ ଦାସ ଗୀତରେ କହିଲା । ୪୯୮।

॥ ଇତି ଶ୍ରୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପୁରାଣ ସମାପ୍ତ ॥